

ДИЙН КУНЦ БРАТ ОД

Част 3 от „Странникът Томас“

Превод от английски: Павел Боянов, 2008

chitanka.info

*На някои хора, които отдавна познавам и обичам,
защото вършат добра работа и са добри хора: Питър
Стайлс, Ричард Брукс, Бил Андерсън (Здрасти, Даниел!),
Дейв Голк и Том Фенър (Габриела, Катя, Трой, здравейте!).
Купонът от Другата Страна ще е просто велик, обаче хайде
да не бързаме*

Научи ни...

*Да даваме и да не държим сметка за
цената.*

Да се борим и да не мислим за раните.

Да се трудим и да не дирием почивка...

Свети Игнаций
Лойола

ПЪРВА ГЛАВА

Обгърнат от камъка, потънал в тишината, седях край високия прозорец, докато третият ден от седмицата отстъпваше мястото си на четвъртия. Реката на нощта течеше бавно, безразлична към повелите на календара.

Надявах се да стана свидетел на онзи вълшебен миг, в който снегът наистина ще започне да се сипе. По-рано небето беше процедило няколко снежинки, и толкоз. Надигащата се виелица отказваше да побърза с разразяването си.

Само дебелата свещ на бюрото в ъгъла, закрепена в кехлибареножълтата стъклена поставка, осветяваше помещението. Всеки път, щом станеше течение, треперливият пламък пръскаше маслени отблясъци по варовиковите стени и гъсти сенки се разливаха на вълни в ъглите.

През повечето нощи лампата ми се струваше твърде ярка и единствено екранът на компютъра свети, когато пиша със сиви букви на морскосин фон.

Без сребристата амалгама от светлина прозорецът не отразяваше лицето ми. Зад стъклата ясно виждах нощта.

Дори ако не си монах, а само гост, животът в манастир предоставя сравнително повече възможности да видиш истинското лице на света, непомрачено от собствената ти сянка върху него.

Абатството „Свети Вартоломей“ е заобиколено от калифорнийската Сиера Невада^[1].

Девствените гори, които покриваха полегатите възвишения, на свой ред бяха загърнати в мантията на мрака.

От прозореца на третия етаж виждах само част от обширния преден двор и асфалтираната алея, която го прорязваше. Четири ниски фенера с крушовидни шапки образуваха кръгове от призрачнобледа светлина.

Отделението за гости се намира в североизточното крило. Приемните са разположени на партера. По-горните етажи са заети от

частни апартаменти.

Докато гледах навън в очакване на снежната фъртуна, една бяла преспа — уви, не от сняг — изникна в тъмнината на двора и се понесе към фенерите.

В абатството има куче, петдесеткилограмова кръстоска от немска овчарка и може би лабрадор ретривър. То е съвсем бяло и се движи с безплътното изящество на мъглата. Името му е Бу.

Моето име е Од, което означава „чудак“. Превъртелите ми родители твърдят, че в акта за раждане е допусната грешка и че е трябвало да се казвам Тод. Само дето никога не са ме наричали така.

За двацет и една години никога не ми е минавало през ума да се прекръстя на „Тод“. Изчанченият ход на живота ми ме навежда на мисълта, че името Од ми подхожда повече, независимо дали се казвам така по волята на родителите си или по прищявка на съдбата.

Долу Бу спря по средата на плочника и се втренчи в алеята, която постепенно се стесняваше и изчезваше в мрака.

Планините не се състоят само от възвишения. Понякога земята си почива от изкачването. Абатството е кацнало на една висока поляна със северно изложение.

Ако съдя по щръкналите уши и вирнатия нос, Бу надушваше приближаването на посетител. Опашката му бе повдигната.

В тъмнината не можех да видя дали козината му е настръхнала, но напрегнатото тяло на кучето красноречиво говореше в този смисъл.

Фенерите на алеята светят от здрач до зори. Монасите от „Свети Вартоломей“ вярват, че ако някой странник се отбие при тях след мръкнало, колкото и редки да са подобни случаи, светлината трябва да замести поздрава „добре дошъл“.

Бу застина за момент, след което пренасочи вниманието си към ливадата отдясно на алеята. Главата му клюмна. Ушите му клепнаха.

Отначало не забелязах причината за тревогата му. И тогава... пред очите ми изникна привидение, неуловимо като нощна сянка над черни води, което мина достатъчно близо покрай един фенер, за да го зърна за миг.

И през деня този гостенин щеше да е видим само за Бу и за мен.

Виждам мъртъвци, духовете на починалите, които по една или друга причина не са напуснали този свят. Ако са били убити, някои идват при мен, дирейки справедливост; други ме търсят за утеха или

компания; трети са привлечени към мен от подбуди, които невинаги разбирам.

Това неимоверно усложнява живота ми.

Не ви моля за съчувствие. Всички имаме проблеми и вашите са толкова сериозни за вас, колкото моите за мен. Може би всяка сутрин ви се налага да пътувате час и половина по магистрали с големи задръствания и придвижването ви е възпрепятствано от нетърпеливи и неадекватни шофьори, някои от които са агресивни типове със средни пръсти, хванали мазоли от непрестанна употреба. Представете си обаче колко стресиращо ще е утрото ви, ако в колата до вас седи младеж с ужасна рана от брадва на главата, а на задната седалка се е разположила възрастна дама с оцъклени очи и посиняло лице, която е била удушена от мъжа си.

Мъртвите не говорят. Не знам защо. И посеченият с брадва дух няма да изпоцапа тапицерията ви.

Въпреки това антуражът от доскоро живите действа угнетително и не допринася за доброто ви настроение.

Гостът на ливадата не беше обикновен призрак и може би дори не беше призрак. Освен мотаещите се духове на мъртвите аз виждам още един вид свръхестествени същества. Наричам ги бодаси. Те са черни като мастилото и безплътни като сенките. Формата им е разтеглива. На ръст колкото средно висок човек, те често безшумно се промъкват по земята като котки.

Този на ливадата ходеше изправен. Черен и безформен, той все пак донякъде напомняше на вълк, донякъде на човек. Грациозен, гъвкав, грозен.

И тревичка не помръдна под стъпките му. Ако беше преминал езерото, и една вълничка нямаше да надипли водната повърхност.

Според фолклорните предания на британските острови бодакът е кръвожаден звяр, който се промъква през комините и грабва непослушните дечица. Нещо като служител на „Данъци, такси и налози“.

Съществата, които виждам, не са нито бодаси, нито данъчни инспектори. Те не отвличат нито непослушни деца, нито злодеи на позряло възраст. Обаче съм ги виждал, разтегливи като дим, да влизат в къщите през комините, ключалките, процепите в рамките на прозорците. Не знам как другояче да ги нарека.

Инцидентната им поява винаги е повод за безпокойство. Тези същества очевидно са енергийни вампири, които знаят бъдещето. Привличат ги места, където ще се разразят стихийни пожари или кръвопролития. Сякаш се хранят от човешкото страдание.

Въпреки че неслучайно минава за смело куче, Бу се дръпна от привидението с оголени зъби на черната си муцуна.

Фантомът спря, сякаш му се присмиваше. Изглежда, бодасите са наясно, че някои животни ги виждат.

Според мен не са наясно, че аз също ги виждам. Ако бяха наясно, вярвам, че нямаше да имат повече жал към мен, отколкото побърканите муджахидини имат към жертвите си, когато, обзети от праведен гняв, им режат главите и други части от тялото.

При гледката на този бодак първият ми импулс беше да потърся прашната близост на пода под леглото, а вторият — да се изпишкам.

Геройски устоявайки под напора на страха и на мехура, аз се втурнах в коридора. Третият етаж на отделението за гости предлага два малки апартамента, вторият от които не беше зает.

На втория етаж начумереният руснак без съмнение се мръщеше в съня си. Дебелите каменни стени на абатството щяха да приглушат шума от стъпките ми.

Северозападното крило на абатството може да се похвали с вито стълбище, притиснато между каменните стени. Редуват се стъпала от черен и бял гранит, които ми напомнят на костюма на Арлекин, клавишите на пианото и една сладникава стара песничка на Пол Макартни и Стиви Уондър.

Въпреки че стръмните стъпала не прощават, а шахматната гама действа дезориентиращо, аз смело хукнах към партера. Едно подхлъзване и като нищо можех да си строша главата.

Преди шестнайсет месеца изгубих най-милото си и светът ми се срина до основи. При все това обикновено не действам безразсъдно. Остана ми по-малко, заради което да живея, но битието ми все още има цел. Опитвам се да намирам смисъл в дребните неща.

Не успях да се размажа по стълбите и се затичах към главното фоайе, където мракът беше разпръскван само от една нощна лампа с абажур, обсипан с мъниста.

Бутнах тежките врати от дъбово дърво с мръсното прозорче и видях как дъхът ми излиза на тънка струйка в зимната нощ.

Галерията на отделението за гости огражда двор с открит басейн и бяла мраморна статуя на Свети Вартоломей. По всяка вероятност той е най-непопулярният от дванайсетте апостоли.

Тук изобразеният светия е заел тържествена поза. Притиснал е дясната си ръка към сърцето си, а лявата е протегнал напред. В дланта си държи нещо, което май е тиква, но би могло да е някаква разновидност на кратуните.

Тиква или кратуна, символиката ми убягва.

По това време на годината водата от басейна беше източена. От коритото му не се вдигаха изпирания с мириса на влажен варовик както в топлите дни. Вместо това се носеше съвсем лек мирис на колендро, както след проливен дъжд с гръмотевици. Миризмата ме учуди, но продължих напред.

Колонадата ме заведе до вратата на централното фоайе. Бутнах я, пресякох сенчестото помещение и излязох при декемврийската нощ от централния вход на абатството.

Бялата ни овчарска кръстоска Бу стоеше на алеята както го видях за последно от прозореца на третия етаж. Докато слизах по широкото стълбище, той обърна глава и ме погледна. Синият му поглед беше чист и ясен, без следа от зловещия блясък, който свети в очите на животните нощно време.

Без светлинка на месеца и звездите по-голямата част от обширния двор тънеше в мрак. Ако тук някъде се спотайваше бодак, не можех да го видя.

— Бу, къде е той? — прошепнах.

Не получих отговор. Животът ми е меко казано странен, но досега не съм се сблъсквал с говорещи представители на семейство „кучета“.

Както и да е, Бу изприпка на двора с изострено внимание. Упъти се на изток покрай страховитото абатство, което сякаш е изсечено направо в скалния масив, толкова тънки са хоросановите фуги между отделните каменни блокове.

Вятърът не рошеше косите на нощта и мракът висеше с прибрани криле като прилеп.

Пожълтяла от сланите, отъпканата трева скърцаше под стъпките ми. Бу се движеше далеч по-безшумно от мен.

Косъмчетата на тила ми настръхнаха. Вдигнах поглед към прозорците, но не видях друга светлинка освен мъждукащото пламъче на моята свещ; не видях ничие лице да наднича през тъмните стъкла на прозорците.

Бях изтичал от крилото за гости по сини дънки и тениска. Декември ме захапа, за да наточи зъбите си на голите ми ръце.

Продължавахме на изток покрай църквата, която си няма собствена сграда и е част от абатството. В олтара гори вечен огън, но пламъкът не може да превърне в пъстроцветна заря зацапаните витражи. Прозорче след прозорче мъждивата светлина враждебно ни гледаше с подпухналото си око.

След като ме заведе до североизточния ъгъл на светата обител, Бу свърна на юг, покрай гърба на църквата. Продължихме до крилото на послушниците.

Тук спят неположилите обет. От петимата, които понастоящем се обучават за монаси, харесвам и вярвам на четирима.

Внезапно Бу забрави предпазливостта си и се втурна право на изток. Аз го последвах.

Когато настъпихме към неокосената ливада, тревата започна да шиба коленете ми. Скоро първият сняг щеше да покрие с юрган тези високи стръкове.

Следваше плавно надолнище от сто-двеста метра и пак излязохме на равна окосена поляна. Срещу нас беше училището на „Свети Вартоломей“.

В случая думата „училище“ е до известна степен евфемизъм. Децата тук не са искани никъде другаде и училището е също и техен дом, може би единственият, който ще имат.

Някога това е било сградата на абатството, която е преустроена отвътре, но отвън продължава да е внушителна грамада от камък. Постройката служи и за метох. Монахините живеят тук и се грижат за учениците.

Зад бившето абатство гората беше изправила настръхналите си щикове срещу буреносното небе. Черни клони заслоняваха затънтени пътечки, водещи към самотното сърце на мрака.

Явно следвайки бодака, кучето изприпка по широките стъпала на парадния вход и влезе вътре. По принцип много малко от вратите на абатството се заключват, но заради сигурността на учениците тази

рутинна предпазна мярка е взета. Само абатът, игуменката и аз притежаваме универсален ключ, който ни позволява неограничен достъп до всички помещения. Никой гост преди мен не е бил удостоен с подобна чест.

Не се гордея с оказаното ми доверие. За мен то е бремене. Понякога усещам, че ключът в джоба ми натежава като воденичен камък.

Той ми позволява бързо да открия брат Константин, умрелия монах, когато започне да бие камбаните или сътвори какофония някъде другаде.

Пико Мундо, градчето, разположено сред пустинята, в което съм прекарал повечето си земни дни, е средище на много умрели, които не бързат да напуснат този свят. Тук си имаме само брат Константин, който създава проблеми колкото всички духове на Пико Мундо взети заедно. Качил ни се е на главите.

С бодак, който обикаля наоколо, брат Константин беше последната ми грижа.

Отключих си, треперейки от студ. Пантите изскърцаха и аз последвах кучето в училището.

Две нощни лампи пречеха на мрака да се настани в преддверието. Многобройните канапета и кресла напомняха на фойето на хотел.

Бързо заобиколих познатото гише „Информация“, минах през въртящите се врати и се озовах в коридор, в който светеха два червени знака „изход“ и флуоресцентна лампа. На този първи етаж се помещаваха класните стаи, клиниката за рехабилитация и столът, в който се хранеха всички, които пребиваваха тук. Сестрите, облагодетелствани с кулинарен талант, още не бяха станали, за да приготвят закуската. За часове напред тези пространства щяха да бъдат владение на тишината.

Изкачих се по южното стълбище и открих, че Бу ме чака на площадката за втория етаж. Беше все така напрегнат. Не ми помаха с опашка и не изплези език в знак на поздрав.

Два дълги и два къси коридора образуваха правоъгълник, в който бяха настанени учениците. Те бяха разпределени по двама в стая.

В югоизточния и северозападния ъгъл бяха разположени постове на дежурните сестри, които се откриваха пред погледа ми от позицията ми на югозападното стълбище.

На северозападния пост дежуреше сестра, която четеше книга. Разстоянието беше голямо и не можех да видя коя е. Освен това лицето ѝ беше наполовина скрито от забрадка. Това не са модерни монахини, които се докарват като манекенки. Тукашните сестри носят традиционни одежди, в които изглеждат страшни като воители в бойно снаряжение.

На югоизточния пост нямаше никого. Дежурната сестра или беше на обиколка, или наглеждаше някое от децата.

Когато Бу изприпка надясно, аз тръгнах подире му, без да се обаждам на четящата монахиня. Едва бях направил три крачки и тя се скри от полезрението ми.

Много от монахините са се дипломирали като медицински сестри, но се стараят всячески вторият етаж да не прилича на болница, а на уютно спално помещение. Тъй като след двайсет дни беше Коледа, коридорите бяха украсени с гирлянди от изкуствени зелени клонки и венци от истинско жълто тенеке.

Светлината беше приглушена заради спящите ученици. Тенекето блещукаше тук-там, но най-вече се мръщеше в треперливите сенки.

Някои от вратите на стаите бяха затворени, други бяха откренати. На тях имаше не само номера, но и табелки с имена.

Бу спря някъде по средата между стълбището и празния пост. Стаята беше с номер трийсет и две и вратата ѝ не беше плътно затворена. На табелката с печатни букви бяха изписани имената:

АНАМАРИ и ДЖЪСТИН.

Този път бях достатъчно близо до Бу и видях, че козината му наистина беше настръхнала.

Кучето влезе вътре, но благоприличието ме задържа отвън. Редно беше да помоля сестрата да ме придружи.

Но не исках да ѝ обяснявам за бодасите. И което беше по-важно, не исках да рискувам някой от тези зловни духове да ме подслуша, докато говоря за тях.

Официално само един мъж в абатството и една жена в метоха са наясно с дарбата ми, която може би е по-правилно да нарека проклятие. Сестра Анджела, игуменката, споделя тайната ми, както и отец Бернар, абатът.

Елементарните правила на учтивостта изискваха да знаят защо съкрушеният млад човек ги моли да им погостува дълго. За да увери

сестра Анджела и отец Бернар, че не съм нито измамник, нито побъркан, Уайът Портър, началник на полицията в Пико Мундо, родното ми градче, сподели с тях подробности по няколко случая на убийства, за чието разкриване му сътрудних.

Също така отец Шон Луелин гарантира за мен. Той е католическият свещеник на Пико Мундо. Освен това е чичо на Сторми Луелин, която обичах и загубих. Тя завинаги ще остави у мен неизлечим спомен.

През седемте месеца, откакто живея в тази планинска света обител, споделих истината за себе си с още един човек, който живее тук — брат Юмрука, монах. Истинското му име е Салваторе, но в повечето случаи го наричаме Юмрука.

Брат Юмрука не би се поколебал на прага на стая трийсет и две. Той е монах на действието и незабавно би решил, че козът на заплахата, която представляват бодасите, надцаква ръката на приличието. Щеше да нахлуе в стаята с дръзновението на Бу, но с по-малко изящество и повече шум.

Отворих широко вратата и влязох.

В двете болнични легла лежаха Анамари, по-близо до вратата, и Джъстин. И двете спяха.

Над всяко момиче имаше по една лампа, която можеше да се регулира от ключ, висящ на жица, увита около съответното легло. Анамари, която беше на десет години, но изглеждаше по-малка, беше нагласила лампата си на най-ниската степен, колкото да не е тъмно. Тя се страхуваше от мрака.

Инвалидната количка стоеше до леглото. На една от задните ѝ дръжки висеше термояке на баклавички. На другата дръжка беше закачена вълнена шапка. Момичето настояваше тези неща да му бъдат подръка през зимните нощи.

Анамари спеше. Слабите ѝ ръчички стискаха одеялцето, сякаш беше готова всеки момент да захвърли завивките. Лицето ѝ беше напрегнато и изразяваше тревожно предчувствие, не точно истинско притеснение, но повече от обикновено безпокойство.

Макар че спеше дълбоко, тя изглеждаше готова да побегне при най-малкия знак за опасност.

Веднъж седмично Анамари се упражняваше. Затваряше очи и управляваше задвижваната с батерии количка до всеки от двата

асансьора. Единият беше в източното крило, а другият — в западното.

Въпреки ограниченията, резултат на болестта ѝ, тя беше щастливо дете. Тези приготовления за бягство бяха нетипични за нея.

Тя отказваше да обясни действията си, но, изглежда, усещаше, че се задава нощ на страдание и ужас; враждебен мрак, в който сама ще трябва да отстоява пътя си. Нищо чудно да се окаже ясновидка.

Бодакът, който бях зърнал от прозореца си, беше дошъл тук, но не беше сам. Три от тях, безмълвни вълкоподобни същества, се бяха събрали около второто легло, но което спеше Джъстин.

Един бодак предвещава беда, която може да е надвиснала и вероятна или далечна и несигурна. Двама или трима са знак за непосредствена опасност.

Опитът ми показва, че когато бодасите започнат да се появяват на глутници, надвисналата опасност се превръща в предстояща гибел и е въпрос на дни или часове много хора да се разделят с живота си. Въпреки че гледката на трима от тях ме смрази, бях благодарен, че не наброяват трийсет.

Бодасите трепереха от нескрито вълнение и се накланяха над спящата Джъстин, сякаш я изучаваха настоятелно. Сякаш се хранеха от нея.

[1] Планински масив в Източна Калифорния. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лампата над второто легло беше нагласена да свети, но не от самата Джъстин. Една от монахините беше избрала най-ниската степен, надявайки се, че това ще удовлетвори момичето.

Джъстин правеше малко за себе си и не искаше нищо. Тя беше частично парализирана и не можеше да говори.

Когато била на четири години, баща ѝ удушил майка ѝ. Казват, че след като жената издъхнала, той пъхнал роза между зъбите ѝ, само че дългата бодлива дръжка била натикана в гърлото ѝ.

Опитал се да удави малката Джъстин във ваната. Мислел, че я е довършил, но тя оцеляла с мозъчни увреждания, причинени от продължителната липса на кислород.

Дълги седмици момичето било в кома. Събуждало се и заспивало. Само че когато било будно, способността му да общува с персонала, който се грижел за него, непрекъснато се променяла.

Снимките на четиригодишната Джъстин показват изключително хубаво дете. На онези фотографии тя е радостна немирница.

Осем години след случилото се, на дванайсет, тя беше по-хубава отвсякога. Мозъчното увреждане не беше довело до лицева парализа или олигофрения. Интересно, затвореният живот не беше направил кожата ѝ бледа и повехнала. Лицето ѝ не беше жълтеникаво, а здраво и румено.

Красотата ѝ беше неземна и целомъдрена, като у мадона на Ботичели. У тези, които познават Джъстин, нейната хубост не събужда желание или завист, а внушава изненадващо благоговение и, колкото и да е необяснимо, нещо като надежда.

Подозирам, че трите страшни сенки, които се бяха надвесили над момичето с неприкрит интерес, не бяха привлечени от красотата му. Притегляше ги превратната му невинност, както и очакването им — знанието им? — че е обречено на неестествена смърт, и то грозна.

Тези призрачни посетители, черни като дрехата на беззвездна нощ, нямат очи, но чувствам, че зяпат похотливо Джъстин; нямат уста,

но почти чувам как лакомо преглъщат в предвкушване на гибелта ѝ.

Веднъж ги видях в една болница, която след броени часове беше срината до основи от земетресение. Друг път в бензиностанция, преди да избухне в пламъци, отнели живота на много хора. По дирите на тийнейджър на име Гари Толивър, няколко дни преди да убие цялото си семейство по особено жесток начин.

Една смърт сама по себе си не ги интересува, нито две, нито три. Бодасите предпочитат оперната смърт, когато всички загиват накрая. Обаче за тях представлението свършва не когато дебелият леличка си изпищи арията, а когато я разчленят и разфасоват.

Струва ми се, че не са в състояние да въздействат на нашия свят, защото не се намират точно в това време и точно в това място, а сякаш присъстват *виртуално*. Те са пътешественици, наблюдатели, поклонници на човешката болка.

Въпреки това се страхувам от тях, защото присъствието им е сигнал за ужас, който тепърва ще се разрази, и макар да ми се струва, че не могат да въздействат на нашата реалност, подозирам, че аз по някакъв начин съм изключение от правилото и че срещу тях съм безпомощен, върху която е надвиснала сянката на тъпчещ ботуш.

Бу, който изглеждаше по-бял от обикновено в компанията на мастиленосините бодаси, не ръмжеше, но наблюдаваше неканените гости с погнуса и подозрение.

Престорих се, че съм дошъл тук по съвсем банална причина. Уверих се, че термостатът е нагласен както трябва, дръпнах щорите и проверих дали прозорецът е затворен плътно, така че да не става течение, бръкнах в ухото си и извадих топче ушна кал изпод нокътя си, изчегъртах маруля от зъбите си, макар и не със същия пръст.

Бодасите не ми обръщаха внимание — или поне се правеха, че не ми обръщат внимание. Бяха се концентрирали изцяло върху спящата Джъстин. Ръцете — лапите им — кръжаха над нея като авангардни музиканти, свирещи на инструмент, съставен от стъклени чаши, извличащи зловеща музика от триенето на мокрите кристални ръбчета.

Може би детската ѝ невинност ги завладяваше като натрапчив ритъм. Може би окаяното ѝ същество, умилителността ѝ на агънце, тоталната ѝ уязвимост за тях бяха части на симфония.

Мога само да гадая за бодасите. Не знам нищо конкретно за произхода или естеството им.

Това се отнася не само за бодасите. Досието, озаглавено НЕЩА, ЗА КОИТО ОД ТОМАС НЕ ЗНАЕ НИЩО, е с габаритите на вселената.

Единственото, което наистина знам, е колко много не знам. Може би в откровението ми се съдържа мъдрост. За съжаление тя не ми носи утеха.

Както бяха надвесени над Джъстин, тримата бодаси внезапно се изправиха едновременно и обърнаха вълчите си глави към вратата, сякаш откликваха на бойна тръба, чийто звук бе недоловим за моите уши.

Очевидно и Бу като мен не чу нищо, защото не наостри уши. Той продължаваше да гледа мрачните духове.

Като сенки, прогонени от неочакван слънчев лъч, бодасите се завъртяха, спуснаха се към вратата и изчезнаха в коридора. Възнамерявах да ги последвам, но се разколебах, защото забелязах, че Джъстин ме гледа. Сините ѝ очи бяха бистри езера, толкова прозрачни и все пак бездънни. Дали не крие тайна?

Понякога сте сигурни, че тя ви вижда. Друг път, както сега, усещате, че за нея сте прозрачни като стъкло, че това момиченце може да вижда *през* всичко в този свят.

Казах ѝ да не се бои, което си беше наглост на квадрат. Първо не знаех дали е изплашена и може ли въобще да изпитва страх. Второ, в думите ми се съдържаха гаранция за закрила, каквато не знаех дали ще мога да ѝ дам през приближаващата криза.

Бу, който беше твърде умен и скромнен, за да се прави на герой, се омете от стаята.

Отправих се към вратата и тогава Анамари, която лежеше на първото легло, измърмори в просъница:

— Од.

Очите ѝ бяха затворени. Ръцете ѝ стискаха чаршафите. Дишането ѝ бе плитко и ритмично.

Нерешително спрях край леглото ѝ.

— Од — произнесе момичето, този път по-ясно.

Анамари е родена с myelocle spina bifida^[1]. Тазът ѝ е изкривен, краката ѝ са деформирани. Главата ѝ върху възглавницата изглеждаше голяма почти колкото свитото телце под одеялцето.

Стори ми се, че е заспала, но предпазливо прошепнах:

— Какво, миличка?

— Чудако — отвърна тя.

Умствената ѝ изостаналост не беше тежка и не си личеше по гласа ѝ, който беше висок, сладък и очарователен, а не дрезгав и гъгнещ.

— Чудако.

Полази ме ледена тръпка. Сякаш зимната нощ ме захапа свирепо с острите си зъби.

Нещо подобно на интуиция привлече вниманието ми към Джъстин на другото легло. Главата ѝ беше обърната към мен. За първи път отговори на погледа ми. Устните ѝ се раздвижиха, но от гърлото ѝ не излезе дори един от онези глухи звуци, на които беше способна, когато положението ѝ беше по-тежко.

Докато Джъстин безуспешно се мъчеше да проговори, Анамари отново се обади:

— Чудако.

Вертикалните щори висяха хлабаво над прозорците. Плюшените котенца над леглото на Джъстин стояха неподвижно по местата си; без да мигат и мърдат с мустаци.

В половината на Анамари детските книжки бяха старателно прибрани на полиците. Един порцеланов заек с космати уши, които можеха да се мърдат, и с костюм от времето на крал Едуард бдеше вярно на поста си на нощното шкафче.

Всичко беше тихо, но въпреки това усещах едва удържаната енергия. Нямаше да се изненадам, ако всички неодушевени предмети в стаята оживееха: левитиращи, падащи, рикоширащи от стена в стена.

Както и да е, продължаваше да цари мълчание. Джъстин отново се опита да проговори, а Анамари каза „впримчи“ със сладкия си, напевен глас.

Оставих спящото момиче и отидох до леглото на Джъстин. Не проговорих, защото се боях, че гласът ми може да развали магията. Чудех се дали това дете с увреден мозък не е приютило някой посетител. Искаше ми се бездънната синева на погледа ѝ да се превърне в две черни египетски очи, които ми лежаха на сърцето.

В определени дни ми се струва, че открай време съм на двайсет и една години, но истината е, че и аз някога съм бил малък.

В онези далечни времена, когато смъртта навестяваше само другите хора, моето момиче, Бронуен Луелин (предпочиташе да ѝ казват Сторми), от време на време ме молеше „Впримчи ме, Од“, с което изразяваше желанието си да я направя съпричастна към деня си, мислите си, страховете си, тревогите си.

През шестнайсетте месеца откакто Сторми се превърна в прах и пепел и си отиде от този свят, за да служи в друг, никой не ме е заговарял така.

Джъстин движеше устни, без да произнесе и звук, а в съседното легло Анамари измърмори „впримчи ме“.

За момент в стая номер трийсет и две не остана въздух. Осъзнавах значението на тези две думи и почувствах как потъвам в мълчание, дълбоко като вакуум. Не можех да дишам.

Само преди миг си бях пожелал да видя черните очи на Сторми в синевата на един поглед, за да потвърдя подозрението, че си имам посетител. Сега тази перспектива ме ужасяваше.

Когато се надяваме, обикновено не се надяваме както трябва. Страстно копнеем за утрешния ден и напредъка, който той олицетворява. Но вчера някога е било утре, и къде е мечтаният напредък?

Или пък страстно копнеем за вчера, за това, което е било или е можело да бъде. Но докато мечтаем, настоящето се превръща в минало и следователно миналото не е нищо друго освен копнежа ни по втори шанс.

— Впримчи ме — повтори Анамари.

Докато съм подвластен на реката на времето, тоест до края на живота си, няма път назад към Сторми, към каквото и да е. Единственият път е напред, по посока на течението. Пътят нагоре е пътят надолу и пътят назад е пътят напред.

— Впримчи ме, Чудако.

Надеждата ми тук, в стая трийсет и две, беше да не говоря със Сторми сега, а чак на края на пътешествието ми, когато времето няма да има повече власт над мен, когато вечното настояще ще лиши миналото от привлекателност.

Извърнах поглед, преди да успея да видя черните египетски очи в синята глъбина. Втренчих се в ръцете си, които здраво стискаха таблата на леглото.

Духът на Сторми не е на този свят, за разлика от духовете на блуждаещите мъртви. Тя е продължила напред, както си му е редът.

Силната, неугасваща любов на живите може да действа като магнит на мъртвите. Ако я прилаская обратно при мен, ще ѝ направя много лоша услуга. Макар че подновеният контакт отначало може би ще облекчи самотата ми, в края на краищата космосът няма да се изправи заради кривата ракета на неправилната ми надежда.

Гледах втренчено в ръцете си.

Анамари мълчеше в съня си.

Плюшените котенца и китайският заек си останаха неодушевени предмети, спестявайки ми било демонични моменти, било сцена от филм на „Уолт Дисни“.

След няколко минути сърцето ми възвърна нормалния си ритъм.

Очите на Джъстин бяха затворени. Ресниците ѝ блестяха, лицето ѝ беше мокро. Две сълзи се задържаха за малко на скулите ѝ, потрепериха и паднаха на чаршафа.

Излязох от стаята, за да потърся Бу и бодасите.

[1] Вроден дефект, състоящ се от непълно изграждане на невралната тръба на гръбнака на ембриона по време на бременността, което води до скорошна смърт след раждането или инвалидност на детето в зависимост от степента на засягане на гръбначния стълб. — Бел. Meduza ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В сградата на старото абатство, която сега служеше като училището на „Свети Вартоломей“, бяха инсталирани модерни механични системи, които можеха да се наблюдават и контролират чрез монитори, разположени в компютърната зала в сутерена. Въпросната зала беше спартански обзаведена с бюро, два стола и неизползвана картотека. Всъщност долното чекмедже на картотеката беше претъпкано с хиляди опаковки от „Кит-Кат“.

Брат Тимотей, който отговаря за изправността на механичните системи на манастира и училището, беше пристрастен към тези десертчета. Очевидно той чувстваше, че неспирният му глад за „Кит-Кат“ се доближава опасно до смъртния грях „чревоугодничество“, защото укриваше изобличаващите вината доказателства в чекмеджето.

Освен брат Тимотей и обслужващият персонал друг нямаше работа в тази стая. Изглежда, тайната му беше на сигурно място.

Всички монаси знаеха за нея. Мнозина от тях шеговито са ме насърчавали да надзърна в долното чекмедже на картотеката.

Никой не знаеше дали брат Тимотей се е изповядал на приора, отец Райнхарт, но съществуването на корекция от опаковки говореше за желанието му да бъде заловен.

Братята монаси с удоволствие биха разкрили аферата с потулените доказателства, но не преди тази антикварна колекция да набъбне още повече и не преди да му дойде времето — времето, когато брат Тимотей няма да знае къде да се дене от срам.

Макар че беше всеобщ любимец, за нещастие горкият човечец се беше прочул със силното си изчервяване. Когато биваше смутен, лицето му пламваше като огнен заник.

Брат Роланд намиране, че Господ е дарил своя раб с такава великолепна физиологична реакция за поука и всеобщо развлечение.

В тази зала, която монасите наричаха „Кит-Кат катакомбите“, беше окачен гергеф, на който бяха извезани думите:

Благодарение на компютъра можех да прочета летописите на манастира, както и настоящото състояние на топло— и охладителните системи, системата за противопожарна безопасност, мълниеводите, резервните и електрическите генератори.

На третия етаж тримата бодаси обикаляха от стая в стая и разглеждаха живите, за да удължат удоволствието, когато настане поголовната сеч. Толкова можех да узная с гледане.

Страхът от пожар ме беше довел в залата на приземния етаж. Изучавах подред всички табла, свързани с мерките за противопожарна безопасност. На тавана във всяка стая имаше поне едно пръскало. Коридорите можеха да се похвалят с много пръскала, разположени на пет метра едно от друго.

Според програмата за мониторинг всички пръскала бяха в изправност и налягането в тръбите беше нормално. Датчиците за дим и алармените бутони функционираха и периодично се самопроверяваха.

Затворих този файл и потърсих схемата на топло— и охладителната инсталация. По-специално се интересувах от бойлерите, два броя от които имаше и в училището.

Тъй като в далечна Сиера няма газопроводи, двата бойлера се подгриват с пропан. Един огромен контейнер под налягане беше заровен на известно разстояние от абатството и училището.

Мониторите показваха, че около осемдесет и четири процента от контейнера е пълен с пропан. Притокът към бойлерите изглеждаше нормален. Всички клапи функционираха. Съотношението изразходван пропан/произведена енергия не показваше течове в системата. Двата независими един от друг автоматични прекъсвача работеха.

Всички възможни механични дефекти бяха обозначени на схемата с малки зелени точки. Нито един червен индикатор, сигнализиращ опасност, не мигаше на екрана.

По всяка вероятност каквато и катастрофа да наближаваше, тя не беше свързана с пожар.

Погледнах към извезания гергеф на стената:

Веднъж, когато бях на петнайсет години, едни наистина кофти момчета с войнишки кепета ме закопчаха с белезници, оковаха глезените ми с вериги и ме заключиха в багажника на стар буик, който вдигнаха с кран и пуснаха в хидравлична компресираща машина, която можеше да превърне всяко гордо от себе си возило в еднометров куб долнопробно модерно изкуство, и натиснаха копчето СМАЧКАЙ ЧУДАКА ТОМАС.

Спокойно. Нямам намерение да ви отегчавам с някаква си стара бойна история. Подхванах въпроса за буика единствено за да представя нагледно факта, че свръхестествената ми дарба не включва що-годе прилична способност да предвиждам бъдещето.

Онези лоши момчета имаха стъкления поглед на весели социопати. Лицата им бяха нашарени от белези, което говореше най-малкото за авантюристична жилка, а походката им издаваше или болезнен тестикуларен тумор, или солидно количество скрити под дрехите оръжия. И въпреки всичко не разпознах заплахата в тези типове, преди да ме повалят на земята с петкилограмов братвурст и да ме наричат като спукана футболна топка.

Бях се отвлъкъл да зяпам двама други шемети с черни ботуши, черни панталони, черни ризи, черни наметала и смахнати черни шапки. По-късно научих, че това били двама учители, които независимо един от друг решили да се появят на някакъв маскарад, дегизирани като Зоро.

В ретроспекция мога да кажа, че когато бях заключен в багажника на буика с два мъртви макака и онзи братвурст, осъзнах, че е трябвало да се досетя откъде ще ме сполети бедата още щом видях войнишките кепета. Кой, дето е с акъла си, ще вземе да препише добри намерения на трима здравеняци с еднакви войнишки кепета?

Моля, имайте предвид следните смекчаващи глупостта ми обстоятелства: по онова време бях само петнайсетгодишен, не притежавах и частица от опита, който имам днес, и никога не съм имал претенцията да съм ясновидец.

Може би страхът ми от пожар в случая беше като страха ми от двамата Зоровци: необоснован.

Въпреки че състоянието на системите не ми даваше основание да вярвам, че огнената стихия е привлякла бодасите към училището на „Свети Вартоломей“, тревогата от евентуален пожар не ме напускаше. Струваше ми се, че такава голяма общност от деца с умствени и физически увреждания е изложена на най-голям риск тъкмо от подобно бедствие.

Земетресенията в планините на Калифорния не са нито толкова често, нито толкова опасно явление като в равнинната ѝ част. Освен това новото абатство отговаря на съвременните стандарти за крепост, а старата му сграда е ремонтирана толкова основно, че би трябвало да издържи на продължителни и мощни трусове.

Толкова високо в Сиера твърдата земна маса е на крачка под почвата; на някои места огромни гранитни блокове прорязват повърхността.

Тук нямаме нито торнадо, нито урагани, нито действащи вулкани, нито пчели-убийци.

Имаме нещо по-опасно от горните екстри.

Имаме хора.

Монасите от абатството и сестрите от метоха надали бяха злосторниците. Злото може да се скрие под маската на благочестието и милосърдието, но ми беше трудно да си представя някой брат или някоя сестра да хукне в амок, размахвайки дърворезачка или автоматично оръжие.

Дори брат Тимотей, пристрастен към сладкото, принуден от греховната си страст по „Кит-Кат“, не ме плашеше. Вечно намръщеният руснак от втория етаж на крилото за гости беше по-достоеен обект за подозренията ми. Не носеше войнишко кепе, но поведението му се отличаваше с враждебност и потайност.

Времето на покой и размисъл беше към края си.

Отговорностите, свързани с дарбата ми, мълчаливите, но настоятелни молби на умрелите, ужасните загуби, които невинаги успях да предотвратя: всичко това ме беше подтикнало да потърся убежище в „Свети Вартоломей“. Трябваше да опростя живота си.

Не се бях уединил в този висок редут завинаги. Просто бях помолил Всевишния за таймаут, който ми беше отпуснат, но сега

часовникът тиктакаше отново.

Когато излязох от топло— и охладителната система, компютърът отново ми показва просто бяло меню. В просветлелия монитор зърнах някакво движение.

За седем месеца абатството беше тих вир, където описвах мързеливи кръгчета и не изпусках от поглед все същия познат ми бряг, но сега реката потече — дълбока и пълноводна. Мрачна, дива и необузdana, тя отне усещането ми за покой и ме повлече към съдбата ми.

Завъртях се в стола, очаквайки било зашеметяващ удар, било остро пробождање, и видях източника на движението.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устата ми беше пресъхнала, гърбът ми — скован. Една монахиня ме беше уплашила до смърт.

Батман би ми се присмял, а Одисей не би ми цепил басма, но бих казал и на двамата, че никога не съм имал претенции да съм герой. По душа съм готвач на аламинути, понастоящем без работа.

В своя защита трябва да отбележа, че особата, която беше прекрачила прага на компютърната зала, не беше коя да е, а сестра Анджела, която другите наричат „Майката игуменка“. Да, вярно е, че лицето ѝ има благия израз на любяща баба, но в погледа ѝ се таи непреклонната решимост на терминатор.

Разбира се, че имам предвид добрия терминатор от втория филм на поредицата.

Макар ме бенедиктинките обикновено носят черни или сиви одеяния, униформата на тукашните сестри е бяла, защото са двойно реформиран орден, който пък бил възникнал от пострефомирани бенедиктинки, въпреки че не желаят да бъдат бъркани заради бялото било с трапистите, било със сестерианците.

Не се мъчете с тази каша. Тук и Господ не би се оправил.

Смисълът на цялата тази реформация е, че сестрите са по-ортодоксални от модерните монахини, които са се навъдили напоследък и се смятат за социални работнички, които не излизат с гаджета. Тукашните калугерки се молят на латински, никога не консумират месо в петък и с изпепеляващ поглед могат да сразят гласа и китарата на всеки кънтри певец, който се осмели да предложи недостъпна за широките маси музика по време на литургия.

Сестра Анджела твърди, че тя и сестрите се връщат назад в първата третина на миналия век, когато църквата била уверена в безсмъртието си и „епископите не бяха ненормалници“. Макар да е родена през 1945 година и не познава от първа ръка времето, от което се възхищава, тя твърди, че предпочита да живее през трийсетте,

отколкото в епохата, когато интернет е завладял света, а разни радиоводещи сквернословят в ефир.

Разбирам я добре. В онези дни не е имало ядрени оръжия, организирани терористични групировки, които горят от желание да вдигат жени и деца във въздуха, и е било възможно да си купиш дъвки „Блек Джак“ за не повече от петаче пакетчето.

Това за дъвките го прочетох в един роман. Много нещо съм научил от романите и част от него дори се оказа вярно.

— Поредната безсънна нощ ли, Од Томас? — попита ме тя, когато се настани на втория стол. От предишните ни разговори знаеше, че не спя добре както в началото. Може да се каже, че сънят е умиротвореност, а аз още не съм в мир със себе си.

— Не можах да си легна, преди снегът да завали — обясних. — Искях да видя как светът побелява.

— Фъртуната още набира сили. Мисля си обаче, че компютърната зала на първия етаж е доста странна наблюдателница.

— Да, мадам. — Тази жена има една прекрасна усмивка-трепач, която може да задържи колкото си поиска. Дамоклевиат меч над главата ти не е толкова ефективен инструмент за разпит, колкото тази търпелива усмивка.

След мълчание, което беше борба на воли, аз капитулирах:

— Мадам, гледате ме като че ли крия нещо.

— А ти криеш ли нещо, Оди?

— Не, мадам. — Посочих компютъра. — Просто проверявах механичните системи на училището.

— Разбирам. Заместваш брат Тимотей, така ли? Да не би да са го приели в клиника за Кит-Кат-зависими?

— Просто исках да науча нещо ново... за да съм полезен — отвърнах.

— Палачинките, които правиш за закуска всяка събота и неделя, са най-голямата благодат, която гостенин е донасял на абатството.

— Моите палачинки са най-пухкавите.

Очите ѝ играят весело. Сини като цветчета мирта, нарисувани върху дълтънския порцеланов сервиз на мама. От време на време тя трошеше части от него в стените или в главата ми.

— Сигурно си имал вярна клиентела в закусвалнята, където си работил.

— Бях звезда с шпатула.

Тя ми се усмихна в очакване.

— Тази неделя ще приготвя пържени картофки. Не сте опитвали *моите* пържени картофки.

Тя продължаваше да се усмихва. Пръстите ѝ започнаха да премятат кръста, който висеше на гърдите ѝ.

— Добре де, имах ужасен сън, в който експлодира бойлер.

— Сън, в който е експлодирал бойлер?

— Точно така.

— Истински кошмар, а?

— Много се разтревожих.

— Някой от *нашите* бойлери ли експлодира?

— Не е изключено. Не помня мястото. Знаете как е в сънищата.

Весела искрица блесна в миртовосините ѝ очи:

— А не ти ли се присъниха горящ манастир и монахини, огласяващи с писъци снежната нощ?

— Не, мадам. За бога, не! Само експлодиращ бойлер.

— Не видя ли сакати деца, които се хвърлят от прозорците, за да избягат от пламъците?

Замълчах и се опитах да се усмихна.

— Понякога — поде тя — сънувам Франкенщайн. Гледах филма, когато бях малка. Та в моя сън има една много стара вятърна мелница. Бушува буря и изпотрошените ѝ крила скърцат бясно. Дъждът плющи, светкавиците прорязват небето, сенките са навсякъде, изкачвам се по студено каменно стълбище, отваря се тайна врата, скрита зад шкафа с книги; вървя през тесни мрачни проходи, едва осветени от факли, стигам до някакво странно съоръжение с позлатени жироскопи, пращат дъги от електричество, появява се луд гърбушко с очи като фенери, който играе ролята на чудовището, и накрая се озовавам в някаква лаборатория, където учен с бяла престилка носи отрязаната си глава под мишница.

Тя приключи разказа си и ми се усмихна.

— Само експлодиращ бойлер.

— Господ има много причини да те обича, Оди, но със сигурност една от тях е, защото си толкова неумел лъжец.

— Доста опашати лъжи съм изрекъл през живота си — уверих я аз.

— Опашатата ти лъжа е, че си казвал опашати лъжи.

— Там, където ви обучават за монахини, сигурно сте били президент на клуба по дебати.

— Изплюй камъчето, младежо. Не си сънувал експлодиращ бойлер. Друго те е разтревожило.

Свих рамене.

— Минал си да наглеждаш децата.

Сестра Анджела знаеше, че виждам духовете на блуждаещите мъртви. Но не бях обелил и дума пред нея и брат Бернар за бодасите.

Тъй като тези кръвожадни духове биват привлечени само от събития с голям брой ранени и загинали, не очаквах да ги срещна на толкова изолирано място. Градовете и мегаполисите са естествената им ловна среда. Освен това рискувам да загубя доверието на хората, приели твърдението ми, че виждам умрелите, ако твърде скоро след като сме се запознали, започна да говоря... ами да кажем за виещи се като змии демонични сенки, които пируват от сцени на смърт и разруха.

Човек, който има маймунка за домашен любимец, може да бъде разглеждан като очарователен ексцентрик. Човек, който е превърнал къщата си в маймунарник и в стаите на дома му върлуват десетки кряскащи шимпанзета, вероятно ще бъде сметнат за достоен кандидат за лудницата.

Както и да е, реших да облекча бремето на товара си, защото сестра Анджела е отличен слушател и лесно долавя всяка неискреност. Всъщност направо е невъзможно да я преметнеш. Може би забрадката на главата ѝ служи като звукова антена, с помощта на която улавя повече нюанси в човешката реч отколкото обикновените хора.

Не твърдя, че монахините имат техническите умения на Кю, гениалния изобретател от филмите за Джеймс Бонд, който непрекъснато снабдява агент 007 с разни сурепджджии. Мисля, че теорията ми не е за изхвърляне, но не мога да докажа нищо.

Уповавайки се на добрата ѝ воля и на забрадката-полиграф, честно си разказах всичко за бодасите.

Тя ме слушаше съсредоточено. Лицето ѝ беше безизразно и по него не можех да прочета дали ме мисли за психясал.

Сестра Анджела може да ви застави да я погледнете в очите със силата на личността си. Може би има и такива, които благодарение на

силната си воля са в състояние да се изтръгнат от хипнотизиращия ѝ поглед, но аз не съм от тях. Докато разказът ми вървеше към своя край, аз се чувствах като зеленчук, нахиснат в миртовосиня марината.

Щом приключих, те му изгледа мълчаливо. Лицето ѝ беше затворена книга и тъкмо си мислех, че е решила да се моли на Бог да ми възвърне разума, когато тя с един прост въпрос показа, че е приела истинността на казаното от мен:

— Какво да правим?

— Не знам.

— Този отговор въобще не ми харесва.

— Въобще — съгласих се аз. — Работата е там, че бодасите изникнаха само преди половин час. Не съм ги наблюдавал достатъчно дълго, за да преценя какво може би ги води насам.

Изпод широките ѝ ръкави се подаваха малки розови юмруци с побелели кокалчета.

— Нещо ще се случи на децата.

— Не непременно на всички деца. Може би на някои от тях. А може би не *само* на тях.

— С колко време разполагаме, докато... стане каквото има да става?

— Обикновено бодасите се появяват ден или два преди инцидента, за да предвкусват онези... — Думите заседнаха в гърлото ми.

— ... които ще умрат. — Довърши вместо мен сестра Анджеела.

— Ако е замесен човешки фактор, да речем, ако има убиец вместо експлодирал бойлер, понякога те са толкова обсебени от него, колкото и от потенциалните жертви.

— Тук нямаме убийци — отсече сестра Анджеела.

— Какво всъщност знаем за Родион Романович?

— Руския джентълмен в крилото за гости ли?

— Той вечно е намръщен — изтъкнах.

— Понякога и аз се мръщя.

— Да, мадам, но вие се мръщите загрижено и освен това сте монахиня.

— Той е пилигрим.

— Имаме доказателства, че сте монахиня, но разполагаме само с думите на Родион Романович за това какъв е и кой е.

— Видял ли си бодасите да го следват?

— Още не съм.

Сестра Анджела се начумери, един вид показва се намръщена:

— Той се държи любезно с нас тук, в училището.

— В нищо не обвинявам господин Романович. Просто изпитвам известно любопитство към личността му.

— След Първи час ще си поговоря с абат Бернар за необходимостта от бдителност.

Първи час е утринната молитва и е вторият от седемте канонически часа в ежедневната божествена служба.

В „Свети Вартоломей“ Първи час непосредствено следва изобразителни — първия от каноническите часове, през които се пеят псалми и се облажват светците. Той започва в пет часа и четирийсет и пет минути и изтича най-късно до шест и трийсет.

Изключих компютъра и се оправих.

— Ще се поогледам още малко.

Сестра Анджела се надигна от стола си като огромна бяла вълна.

— Ако утре ще бъде кризисен ден, предпочитам да се наспя добре. В случай на нужда не се колебай да ме потърсиш по мобилния независимо от часа.

Усмехнат поклатих глава.

— Какво има? — попита тя.

— Земята се върти, светът се променя. Сестрите вече са екипирани с мобилни телефони.

— Чудо голямо. По твоята логика по-лесно е да си представиш това, отколкото готвач на аламинути, който вижда мъртъвци.

— Вярно. Предполагам, че еквивалентът ми трябва да бъде летяща монахиня, както в едно старо телевизионно шоу.

— Летящите сестри са забранени в моя манастир. Самозабравят се до степента на фриволност, а през нощта често се блъскат в прозорците и ги чупят.

ПЕТА ГЛАВА

Когато отново се качих на втория етаж, бодасите вече не се тълпяха в коридорите. Може би се бяха скупчили около леглото на някое друго дете, но не мислех така. Струваше ми се, че мястото е чисто от присъствието им.

Може би се разхождаха из третия етаж, където сестрите спяха, без да подозират нищо. Може би съдбата им готвеше смърт от експлозия.

Не можех да се самопоканя на третия етаж освен в случай на крайна необходимост. Затова излязох от училището и отново се изложих на хладния нощен въздух.

Поляната, дърветата, абатството на горното възвишение — всичко беше в очакване. Навъсеното небе, натежало от неродената виелица, беше невидимо за взора ми, защото планината беше черна почти колкото нощта и не отразяваше пухкавите снежни облаци.

Бу ме беше зарязал. Въпреки че му е приятно в компанията ми, аз не съм му господар. Той разполага със свобода на волята и я използва, за да следва свой дневен ред.

Пресякох двора на училището и се запътих към абатството, без да знам какво да предприема или къде да потърся онова, което беше привлякло вниманието на бодасите към това място.

Бях се ужасил, когато ги видях първоначално, но злокобните духове и студеният декемврийски въздух не обясняваха мраза, който пълпеше в жилите ми. Може би истинският източник на този леден страх беше разбирането, че изборът ни е между клада и клада, че живеем и дишаме, за да ни погълне огън, не просто тук и сега, в „Свети Вартоломей“, а винаги и навсякъде. Решаваме само дали той ще ни погълне или ще ни пречисти.

Всичко се разтресе, земята под краката ми потрепери и дълбоката трева се разлюля, без дори да е полъхнало. Въпреки че звукът беше тих и почти неуловимото движение най-вероятно не беше разбудило нито един монах, инстинктите ми казваха, че има

земересение. Обаче заподозрях, че може би брат Джон е виновникът за този трус.

Над поляната се носеше мирис на колендро. По-рано бях усетил същата миризма, докато минавах покрай статуята на Свети Вартоломей с тиквата.

След половин минута земята престана да се тресе и аз осъзнах, че първоначалният източник на огнен катаклизъм може би не е нито контейнерът с пропан, нито бойлерите, с които се отоплявах.

Заслужаваше си да отделя сериозно внимание на брат Джон, който изследваше самата тъкан на реалността в подземната си лаборатория.

Забързано подминах отделението на послушниците и се отправих на юг към приемната на абата. Над нея, на втория етаж, се намираха покоите на отец Бернар. На третия етаж малкият му параклис му предлагаше място за уединение и молитва. Мека, трептяща светлина струеше от косо изсечените прозорци.

В нула часа и трийсет и пет минути абатът най-вероятно не се молеше, а хъркаше. Треперливото бледо сияние, което изпълваше рамката на витража, сигурно беше от единствената горяща вощеница, знак на стремежа ни към бог.

Заобиколих югоизточния ъгъл на абатството и се отправих на запад. Подминах крилото на послушниците, заседателната зала на клира и кухнята. Спрях се до едно каменно стълбище малко преди столовата. В долния му край обикновена гола крушка осветяваше бронзова врата. На вратата имаше табелка, която също беше бронзова. Върху нея бяха изписани латинските думи:

LIBERA NOS A MALO.

Избави ни от лукавия.

Универсалният ми ключ лесно се справи с тежкия катинар. Вратата тихо се отвори навътре. Теглото ѝ от половин тон беше така идеално балансирано, че можех да я мръдна с пръст.

Отвъд нея се простираше каменен коридор, окъпан в синкава светлина.

Бронзовата плоча се затвори зад мен и се заключи, докато приближавах втората врата от неръждаема стомана. В зърнестата ѝ повърхност бяха закрепени три латински думи:

LUMIN DI LUMINE.

Светлина от светлината.

Широк стоманен архитрав обграждаше тази страховита бариера. В архитрава беше вграден плазмен екран.

Екранът светеше при докосване. Притиснах ръката си към него. Не можех нито да видя, нито да почувствам скенера, който разчиташе пръстовите ми отпечатыци, но въпреки това бях разпознат и одобрен за достъп. Вратата бавно се плъзна настрани с пневматично съскане.

Брат Джон казва, че съскането не е неизбежна последица от операцията по отварянето. Не било проблем това да става безшумно.

Той оставил съскането като напомняне, че във всяко човешко начинание, без значение с какви благородни цели е предприето, се спотайва змия.

Зад стоманената врата ме очакваше камера, която оприличих на восъчножълт порцеланов съд — един квадратен метър без ръбове и ъгли. Влязох в нея и се почувствах като самотно семенце в кука, лъскава кратуна.

Когато второто съскане ми напомни за змията и ме накара да се обърна, от вратата нямаше и помен.

Стените излъчваха масленожълта светлина. Всяка слизана в това подземно царство беше като потъване в сън. Изпитвах усещане за откъснатост и едновременно с това чувството за реалност се засилваше.

Сиянието постепенно избледня. Обгърна ме мрак.

Въпреки че навярно камерата беше асансьор, който ме свали етаж или два надолу, не усетих никакво движение. Машината работеше свършено безшумно.

Когато поредният портал се разтвори пред мен със съскане, в мрака се оформи правоъгълник с три стоманени врати. Тези от мое ляво и мое дясно бяха съвсем обикновени. Нямаха ключалки и никога не бях влизал през тях.

Стоях точно пред третата врата, на която със същите релефни блестящи букви бяха изписани следните латински думи:

PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.

Вовеки веков.

Стоманата беше окъпана в червения пламък и искреше като жарава. Буквите горяха като огън.

Вовеки веков се плъзна настрани, канейки ме да направя крачка във вечността.

Пристъпих в кръглото помещение — десет метра в диаметър, голо, като се изключи уютното кътче в центъра, където четири стола с извити облегалки бяха наредени един срещу друг. От лампионите, поставени до всеки стол, само два пръскаха светлина.

Тук ме чакаше брат Джон, в туника и скапуларий^[1], но с отметната назад качулка. В дните преди да положи обет за монашество, той беше известният Джон Хайнеман.

Списание „Тайм“ го определяше като „най-брилянтния физик от втората половина на века и измъчена душа“ и представяше в кратко резюме към статията анализ на „житейските му решения“, написан от популярен психолог с хитово телевизионно шоу, в което маститият водещ разглеждаше тежки проблеми от рода на „майка-клептоманка с дъщеря страдаща от булимия и член на рокерска мотоциклетна банда“.

„Ню Йорк Таймс“ го наричаше „загадка, обвита в мистерия, скрита в енигма“. Два дни по-късно вестникът публикува кратко опровержение, в което обясняваше, че това паметно описание не било хрумнало на Камерън Диас, когато се запознала с Хайнеман, а на Уинстън Чърчил, който пръв използвал тези думи, за да опише Съветска Русия през 1939.

В статия, озаглавена „Най-глупавите знаменитости на годината“, „Ентъртеймънт Уикли“ го заклеямваше като „недоносен малоумник“ и „прошляк, който не може да различи Опра от Еминем“.

„Нешънъл Инкуайърър“ обещавахе да намери доказателства, че той има връзка с редакторката на сутрешното радиошоу Кейти Курик, докато „Уикли Уърълд Нюз“ отбелязваше, че той се среща с принцеса Даяна, която — вестникът много настояваше на това — не била починала както всички си мислели.

В съзвучие с духа на развала, който струи от модерната наука, най-разнообразни специализирани издания се вдигаха в защита на статуквото и поставиха под въпрос изследванията му, теориите му, правото му да публикува резултатите от научната си дейност, дори правото му да провежда такива изследвания и да *поддържа* такива теории, подбудите му, здравомислието му и неприлично голямото му богатство.

Ако многото подобрения и рационализации, които беше патентовал, не го бяха направили милиардер, повечето средства за масово осведомяване нямаше да дават пукната пара за него. Богатството е власт, а властта е единственото, което интересува съвременното общество.

Ако той не се беше разделил с цялото си състояние, без да организира пресконференция и без да даде интервюта, медиите нямаше да му се нахвърлят така. Подобно на поп звездите и филмовите критици, репортерите живеят с мисълта за властта, която имат.

Ако беше дарил парите си на някой престижен университет, нямаше да го мразят. Повечето университети, в които се кланят повече на съвременници, вече не са храмове на знанието, а на властта.

Ако в годините, след като се беше оттеглил от сцената на обществения живот, бяха хванали малолетна проститутка да му духа или беше постъпил в клиника за лечение на наркозависими с нос, скапан от многото дози хероин, щяха да му простят всичко. Всъщност пресата щеше да го обожава. В нашия век не саможертвата и себеотрицанието, а себелюбието и саморазрушението са основите, на които се градят новите героични митове.

Вместо това Джон Хайнеман се беше уединил в света обител и по-конкретно беше прекарал месеци в отшелническа килия, първо някъде другаде, после в подземното си убежище, без да продума на някого. Молитвата и размисълът, на които се беше отдал, бяха малко по-неконвенционални от тези на другите монаси, но не непременно изпълнени с по-малко благоговееене.

Пресякох сенчестия бряг, обкръжаващ произведените по поръчка мебели. Подът беше от камък. Столовете бяха наредени върху виненочервен килим.

Наклонените крушки под абажурите в ръждивочервени нюанси пръскаха светлина с цвят на карамелизиран мед.

Брат Джон беше строен, дългокрак и широкоплещест мъж. Ръцете му, които в момента почиваха на облегалките на стола, бяха огромни и имаха доста дебели китки.

Въпреки че конската физиономия навярно би хармонирала с физиката му, лицето му беше овално. Светлината насочваше острата сянка на решителния му нос към лявото ухо. Представете си това лице

като слънчев часовник, на който носът е стрелката, а лявото ухо — девет часът.

Приех втората запалена лампа като покана и се настаних на отсрещния стол.

Гледаше ме премрежено с виолетовите си очи. Погледът му беше немигащ и нетрепващ като мерника на закоравял снайперист.

Отчетох, че брат Джон може би е потънал в благоговееен размисъл и не иска да бъде прекъсван; затова си замълчах.

Уставът на монасите от „Свети Вартоломей“ ги окуражава да поддържат стремеж към мълчанието. Изключение се прави по празниците, когато е времето за социална активност.

Мълчанието през деня се нарича Малкото мълчание. То започва след закуска и продължава до времето за отдих след вечеря. Докато трае малкото мълчание, братята обменят думи помежду си само ако манастирските дела го налагат.

Мълчанието след вечерня — нощната молитва — се нарича Голямото мълчание. В „Свети Вартоломей“ то трае до края на закуската.

Не исках да подтиквам брат Джон да разговаря с мен. Той знаеше, че не бих го посетил в този час без основателна причина, но оставих сам да реши дали да ме заговори или не.

Доста чаках, огледах стаята.

Понеже осветлението винаги е приглушено и се ограничава до центъра на помещението, не бях успял да видя ясно стената, която обгръщаше кръглото пространство. Тъмните отблясъци издаваха лакирана повърхност. Подозирах, че тя може би е от стъкло, зад което намира мистериозна черна пустота.

Тъй като се намирах под земята, нямаше как пред погледа ми да се открие планински пейзаж. Триметровите стени от дебело извито стъкло напомняха на нещо като аквариум.

Ако бяхме заобиколени от аквариум обаче, каквото и да живееше в него, никога не се е появявало в мое присъствие. Никакво движение. Никакъв воден обитател със зяпнала уста и немигащ поглед не беше доплувал близо до стените на аквариума, за да ме зърне от рибешкия си свят.

Внушителна фигура при всякакви обстоятелства, брат Джон ми напомни за капитан Немо на мостика на „Наутилус“, което беше

зловещо сравнение. Немо беше гений, много силен човек, но му хлопаше някоя дъска.

Брат Джон е нормален колкото мен. Разбирайте го както си искате.

След едноминутно мълчание той очевидно довърши нишката на мисълта, която толкова дълбоко го занимаваше. Виолетовите му очи се префокусираха от някакво много далечно място към мен и дрезгавият му глас се разнесе със стържене:

— Вземи си бисквитка.

[1] Скапуларий (лат.) — наметало, което се носи под расото. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

В кръглото помещение, облято от карамелено сияние, до всяко кресло се бяха появили малки масички. В една червена чиния бяха сервирани три бисквитки с шоколадови пръчици.

Брат Джон ги пече сам. Великолепни са.

Взех си една бисквитка. Беше топла.

Откакто бях отключил бронзовата врата, до времето, когато влязох тук, не яха изминали и две минути.

Съмнявах се, че брат Джон сам е донесъл бисквитките. Той наистина се беше замислил дълбоко.

Бяхме сами в стаята. Не чух шум от оттеглящи се стъпки, когато влязох.

— Вкусно — казах аз, след като отхапах от бисквитката.

— Като малък исках да стана пекар — заяви той.

— Светът има нужда от добри пекари, сър.

— От мислене не ми остана време, за да усвоя този занаят.

— Какви мисли?

— За Вселената. Тъканта на реалността. Строежа ѝ.

— Ясно — отвърнах, въпреки че нищо не ми беше ясно.

— Схванах устройството на субатомната материя, когато бях на шест.

— Когато аз бях на шест, построих страхотна крепост от едно „Лего“. Кулички, наблюдателници, бойници — всичко.

Лицето му се разведри.

— Като хлапе използвах четирийсет и седем комплекта „Лего“, за да създам груб модел на квантовата пяна.

— Съжалявам, сър. Нямам представа що за чудесия е квантовата пяна.

— За да проумееш същността ѝ, трябва да си представиш един миниатюрен пейзаж с размерите на една десетмилиардна от милионната на метъра, и то само докато съществува в късче време, което е една милионна от милиардната част на секундата.

— Трябва да си купя по-свестен часовник.

— Пейзажът, за който ти говоря, е около десет на минус двайсета степен част от размерите на протона. Там няма ляво и дясно, горе и долу, преди и след.

— Четирийсет и седем комплекта „Лего“ са стрували доста пара.

— Имах щедри родители.

— А аз — не. Трябваше да напусна дома си на шестнайсет години и да се издържам сам като готвач на аламинути.

— Палачинките ти са изключителни, Чудако Томас. Не всеки знае що е квантова пяна, но всеки разбира от хубави палачинки.

След като създал благотворителен тръст с четирите си милиарда долара и посочил за негов ползвател и управител църквата, Джон Хайнеман изчезнал. Години наред медиите душили следите му, но усилията им не се увенчали с успех. Научили, че се би усамотил с намерението да се подстриже за монах, което било вярно.

Някои монаси стават свещеници, други — не. Макар че всички са братя, някои биват наричани „отче“, а други — не. Свещениците могат да отслужват литургии и да изпълняват свещените ритуали, а неръкоположените братя — не. Брат Джон е монах, но не и свещеник.

Имайте търпение. Организацията на манастирския живот не е проста като фасул (или като палачинките ми), но не е мозъкоизстисквачка като квантовата пяна.

Тези монаси полагат обети за бедност, целомъдрие, послушание и уседналост. Някои от тях се отказват от скромните си притежания, други изоставят процъфтяваща кариера. Струва ми се, спокойно мога да кажа, че брат Джон е единственият, който е обърнал гръб на четири милиарда долара.

Съгласно волята на Джон Хайнеман църквата използва част от парите, за да преустрои старото абатство в училище и дом за онези умствено и физически изостанали деца, които семействата им са изоставили. Иначе тези деца или щяха да загинат в бездушни домове за обществени грижи, или щяха да бъдат умъртвени от самоназначили се „ангели на смъртта“, каквито не са рядкост в системата на здравеопазването.

В тази декемврийска нощ ме топлеше мисълта, че се намирам в компанията на човек като брат Джон, чиято способност за съчувствие

беше достойна на гения му. Ако трябва да бъде честен, бисквитките значително допринесоха за доброто ми настроение.

Също така беше построено и новото абатство. Създадени бяха редица подземни помещения, които да задоволяват нуждите на брат Джон. Никой не наричаше този подземен комплекс „лаборатория“. Доколкото очите ми виждаха в мрака, това всъщност не беше лаборатория, а нещо уникално, което само гений като неговия беше в състояние да роди. Целта на тези съоръжения беше пълна загадка. Малцината братя, които бяха стъпвали тук, обозначаваха квартирата му като „Mew“. Това е дума, която означава потайно място. Убежище.

Също така Mew се нарича клетката, в която са държали ловните соколи, докато са сменяли перушината си. Освен другото Mew значи и „сменям оперението си“. Веднъж чух как един монах каза, че брат Джон „стои там долу и си отглежда нови перца“.

Друг беше нарекъл тази подземна квартира „пашкул“ и се чудеше гласно кога ще се появи пеперудата.

Тези коментари показваха, че според монасите брат Джон може да стане по-велик, нещо повече от това, което е.

Тъй като бях само гост, не успях да изкопча допълнителна информация от братята. Те ревностно защитаваха своя благодетел и уединението му.

Знаех за истинската самоличност на брат Джон само защото той ми я разкри. Не ме закле да пазя тайна. Просто ми каза: „Знам, че няма да ме продадеш и предадеш, Од Томас. Дискретността и верността ти са предопределени от звездите.“

Въпреки че нямах представа какво иска да каже, не настоях за обяснение. Той говореше много неща, които не разбирах напълно и нямах желание общуването ни да се превърне в безкрайна словесна соната, в която единственият ми принос щеше да е ритмичното А? А? А?

Не му издадох тайната си. Не знам защо. Може би просто предпочитам да не давам на определени хора, от които се възхищавам, никаква причина да ме смятат за куку.

Братята се отнасяха към него с уважение, граничещо с респект и дори малко страх. Но може и да се заблуждавах.

Не го намирах за страшен. Не усещах от него да се излъчва заплаха. Забелязах обаче, че понякога той се бои от нещо.

Абат Бернар не нарича това място „клетка“ като останалите. За него то беше *adytum*.

Адитум е дума, която означава „най-сакралната част на храм, достъпът до която е изключително ограничен; светилище на светилищата“.

Абатът е добросъвестен човек, но никога не е произнасял тази дума с усмивка. Трите й срички се изплъзват от устата му като мърморене или шепот, но в очите му има копнеж, удивление и може би ужас.

По въпроса защо брат Джон е заменил успехите на светския живот с бедността и монашеското уединение, той беше отговорил, само че изследванията му върху строежа на реалността през призмата на онзи клон от физиката, известен като квантова механика, са го изправили пред открития, които са го накарали да осъзнае нищожността си. „Видях колко съм незначителен и се стреснах“ — така се беше изразил той.

— Какво те води тук в този час от Голямото мълчание? — попита ме сега, когато доядох бисквитката си.

— Знам, че сте буден почти през цялата нощ.

— Спя все по-малко и по-малко; съзнанието ми непрекъснато се върти на обороти.

— В някои нощи усещам мозъка си като телевизор, чийто собственик не спира да превключва каналите — отговорих аз, понеже периодично страдах от безсъние.

— А когато *все пак* се унеса — продължи брат Джон, — често уцелвам неподходящ момент. През ден се случва да изпусна някоя част от Божествената служба — понякога Изобразителни и Първи час, понякога Шести час или Вечерня. Дори съм пропускал Светата литургия, дремейки на този стол. Абатът проявява разбиране. Приорът е твърде снизходителен, опрощава ме твърде лесно и ми налага твърде леки наказания.

— Те изпитват голямо уважение към вас, сър.

— То е като да седиш на морския бряг.

— Кое? — попитах, преглъщайки удивеното „А?“.

— Тази стая в малките часове на нощта. Като да седиш на морския бряг. Нощта те гали с крилото си, изхвърляйки в нозете ти човешките загуби, сякаш са останки от разбил се кораб.

— Предполагам, че е така — отвърнах. В действителност си мислех, че разбирам ако не думите му, то поне смисъла им.

Познато усещане с остри зъби, чието ухапване няма да забравя.

— Брат Джон, имам необичаен въпрос.

— Че как иначе — отвърна той, коментирайки тайнственото естество било на любопитството ми, било на името ми.

— Сър, въпросът ми може да ви се стори странен, но не го задавам случайно. Кажете ми моля, съществува ли някаква, дори най-малка вероятност, опитите ви тук да... вдигнат нещо във въздуха или и аз не знам какво?

Той сведе глава и бавно поглади брадичката си. Очевидно обмислеше въпроса ми.

Макар да бях благодарен, че ще получа логичен и обоснован отговор, щях да съм по-щастлив, ако той категорично беше отсякъл: „Не, никакъв шанс, невъзможно, абсурд.“

Брат Джон е един от монасите и свещениците — учени. Църквата е създала понятието „университет“ и първият е отворил врати през дванайсети век. Роджър Бейкър, францискански монах, е бил най-великият математик на тринайсети век. Епископ Робърт Гросетс е първият, описал алгоритъма за осъществяване на научен експеримент. Първите отражателни телескопи са дело на йезуитите. Те също са били първите, които създали микроскопите и барометрите, пресметнали константата на тежестта, измерили височината на лунните планини, развили точен метод за пресмятане орбитата на планетите и преди всичко предоставили понятно обяснение на атомната теория.

Доколкото знаех, в течение на векове никой от тези симпатяги не беше вдигнал манастира си във въздуха.

Но аз, разбира се, не знам всичко. Предвид знанието, което човек може да придобие в безчет научни дисциплини, вероятно ще е точно да кажа, че не знам *нищо*.

Може би се е случвало монаси-учени да направят манастира си на пух и прах. Както и да е, абсолютно съм сигурен, че не е било нарочно.

Не можех да си представя брат Джон, филантроп и майстор на бисквитки, да се хили като побъркан в зле осветена лаборатория и да планира гибелта на света. Но макар и брилянтен ум, той все пак е

човек. Ето защо лесно *можеш* да си представя как спира експеримента, вдига тревожен поглед, въздъхва и от абатството остава локвичка нанотия.

— И аз не знам какво.

— Сър?

Той вдигна глава и ме погледна право в очите.

— Да, може би и аз не знам какво.

— И аз не знам какво ли, сър?

— Да. Ти ме попита съществува ли някаква, дори най-малка вероятност, опитите ми тук да вдигнат нещо във въздуха или и ти не си знаел какво. Не виждам как могат да вдигнат нещо във въздуха. Самите опити, искам да кажа.

— О. Но може да се случи нещо друго.

— Може би да, вероятно не. Нещо и аз не знам какво.

— Може би да. Какво например?

— Каквото и да е.

— Какво каквото и да е?

— За каквото ти стигне въображението.

— Сър?

— Вземи си още бисквитки.

— Сър, въображението ми стига за *всичко*.

— Да. Правилно. Въображението не знае граници.

— Значи *всичко* може да се обърка?

— *Може* не е същото като *ще*. Теоретично могат да ни сполетят какви ли не катаклизми, но вероятно нищо няма да се случи.

— Вероятно ли?

— Вероятността е важен фактор, Од Томас. Кръвоносните съдове в мозъка ти *могат* да избухнат сега и след една секунда да си мъртъв.

Незабавно съжалих, че не си бях взел втора бисквитка.

Брат Джон се усмихна и погледна часовника си. Погледна и мен.

— Видя ли? — Сви рамене. — Вероятността беше малка.

— Всичко, което може да се случи — подех аз, — ако предположим, че се случи, може би да доведе до ужасната смърт на много хора?

— Ужасната?

— Да, сър. Ужасната.

— Ужасното е въпрос на субективна преценка. Ужасното за един може да не е ужасното за друг.

— Изпотрошени кости, пръснати сърца, експлодиращи глави, горяща плът, кръв, болка, писъци — такова ужасно.

— Може би да, вероятно не.

— Пак същото.

— По-скоро ще престанат да съществуват.

— Това е смърт.

— Не, има разлика. Смъртта оставя труп.

Пресегнах се за бисквитка, но дръпнах ръка като опарен.

— Сър, плашите ме.

Когато синята чапла се изправи и разгърне дългите си щекоподобни крака, тя ни удивлява с истинската си височина; по подобен начин, когато брат Джон се надигна от стола, той се оказа дори по-висок, отколкото го помнех.

— Вече ще станат няколко години, откакто аз самият съм много уплашен. С времето свикваш.

Станах.

— Брат Джон... каквото и да правите тук, сигурен ли сте, че е редно да го правите?

— Интелектът ми е дар от Бога. Мой свещен дълг е да го използвам.

Думите му докоснаха струна в мен. Когато някой от мъртвите е бил убит и дойде при мен в търсене на справедливост, аз винаги се чувствам задължен да помогна на бедната душа.

Разликата е, че аз се опирам на разума си и на нещо, което може да се нарече шесто чувство, докато в изследванията си брат Джон строго се ръководи от интелекта си.

Шестото чувство е нещо невероятно, което само по себе си предполага наличието на свръхестествено провидение. Човешкият интелект, при цялата му мощ и триумфи, до голяма степен е продукт на този свят и следователно е несъвършен.

Ръцете на монаха, подобно на интелекта му, също са му от Бога дадени, но той може да избере да души с тях пеленачета.

Не беше нужда да му припомням всичко това. Казах го по-просто:

— Сънувах нещо страшно. Тревожа се за децата в училището.

За разлика от сестра Анджела брат Джон не долови веднага лъжата ми.

— Сбъдвали ли са се сънищата ти преди?

— Не, сър. Но този беше много... истински.

Той придърпа качулката над главата си.

— Опитай се да сънуваш нещо хубаво, Од Томас.

— Не мога да контролирам сънищата си, сър.

Ръката му бащински обгърна рамото ми.

— В такъв случай може би е по-добре да не спиш. Въображението обладава ужасяваща сила.

Не разбрах кога брат Джон ме е превел през стаята, но креслата бяха останали зад гърба ми. Една врата беззвучно се разтвори и разкри окъпаното в червена светлина преддверие.

Сам пресякох прага и се обърнах за последно към брат Джон:

— Сър, когато се отказахте от попрището на светски учен, за да станете монах-учен, не ви ли поблазни поне малко да работите като продавач на гуми?

— Каква е смешката?

— Това не е виц, сър. Когато животът ми се усложни неимоверно и трябваше да прекъсна кариерата си като готвач на аламинути, подобна работа ме привличаше. Но вместо това дойдох тук.

Брат Джон мълчеше.

— Ако можех да бъда продавач на гуми и да помагам на хората да се придвижват върху добър каучук на изгодна цена, това щеше да е полезна работа. Ако можех да бъда продавач на гуми и *нищо друго*, просто добър продавач с малък апартамент е едно момиче, което някога познавах, това щеше да ми стига.

Светлината на преддверието хвърляше кървави отблясъци върху виолетовите му очи. Той поклати глава — неприемане на подобен жест:

— Искам да знам.

— Какво?

— Всичко — сръза ме той и врата се затвори помежду ни. Бляскави стоманени букви върху стоманена врата:

PER OMNIA SAECULA SAECULORUM.

Вовеки веков.

Съскането, масленожълтата светлина, синкавото сияние останаха зад мен и аз излязох навън. Заклучих бронзовата врата след себе си.

LIBERA NOS A MALO.

Избави ни от лукавия.

Докато изкачвах каменните стъпала към двора на абатството, снегът заваля. Огромните снежинки грациозно се въртяха в безветрената нощ, сякаш танцуваха валс под музика, недоловима за сетивата ми.

Нощта вече не беше толкова мразовита. Може би долу е било по-студено и в сравнение с подземното царство времето навън ми се струваше меко.

След малко снежинките, големи колкото замръзнали цветя, отстъпиха на по-малки формации. Въздухът се изпълни със ситния пърхот на невидимите облаци. Настъпването на този момент чаках на прозореца в стаичката си, преди Бу и бодакът да се появят на двора.

Преди идването ми в манастира целият ми живот беше преминал в Пико Мундо, градче в Калифорнийската пустиня. Никога не бях виждал сняг, ако не се броят няколкото снежинки, които небето беше процедило по-рано като заблуждаваща маневра.

Стоях като закован в първата минута на истинската фъртуна, загледан в снежните парцали, убеден, че няма две еднакви снежинки.

Останах без дъх от толкова красота: сложност и простота заедно, снегът, който се сипеше, и тишината на нощта. Въпреки че нощта щеше да е много по-красива, ако тя беше до мен, за да я споделим, за миг всичко беше идеална, в света нямаше никакви проблеми.

И тогава, естествено, някой изпищя.

СЕДМА ГЛАВА

Пронизителният вик беше кратък. Дали не ми се беше причуло? Или пък някоя нощна птица, прокудена от снега, е изкрещяла, разпервайки криле, устремена към подслона на гората?

През изминалото лято бях чул толкова много писъци, че се молах ушите ми да не чуят вече звук. Тогава група мъже нахлуха в търговския център на Пико Мундо. Четирийсет и един невинни души бяха простреляни. Деветнайсет загинаха. На драго сърце бих се отказал от музиката и гласовете на приятелите, за да ги заменя с тишината, която до края на живота ми да ме предпазва от всички ужаси на човешката болка и смъртния страх.

Толкова често не знаем на какво да се надяваме. Егоистичната ми надежда не се сбъдна. Не съм глух за болката, нито съм сляп за кръвта — или за мъртвите, както някога си бях пожелавал.

Инстинктивно ускорих крачка и се упътих към абатството. Завих на север покрай столовата, която беше съвсем тъмна в един часа през нощта. Замижах от снежинките, които влизаха в очите ми, и се взрях на запад, към гората. Ако там имаше някой, снежната пелена го скриваше. Столовата срещаше под ъгъл крилото на библиотеката. Отново се насочих на запад покрай дълбоко вградените прозорци, зад които подредените книги си почиваха в мрака.

Завих покрай югозападния ъгъл на библиотеката и едва не се пребих, защото се спънах в някакъв мъж, проснат по лице на земята. Той беше с монашески одежди.

Така се изненадах, че вдишах дълбоко студения въздух, който прорязва като нож дробовете ми. Задържах дъха си и го изпуснах изведнъж на голяма струя пара.

Коленичих до монаха, но не посмях да го докосна, защото се боях, че не е паднал на земята, а е бил повален.

Светът отвъд планинското ми убежище до голяма степен беше варварски — ще стане век и половина, откакто вървеше към упадък. Някога славната цивилизация вече беше само преструвка, маска, под

чието прикритие варварите вършеха все по-големи безчинства в името на добродетели, които в един действително цивилизован свят биха де възприемали като абсолютно зло.

След като избягах от тази варварска империя, с неохота трябваше да призная пред себе си, че безопасни места не съществуват, че няма убежище, недостижимо за пипалата на анархията. Свитото на кълбо тяло беше по-солидно доказателство от бодасите, че за мене няма безопасен пристан.

Докоснах го предпазливо. Лицето му сигурно беше станало на кървава каша. Побиха ме тръпки, когато го обърнах по гръб.

Падащият сняг наистина внасяше светлина в нощта, но призрачната белота не разпръскваше мрака. Въпреки че качулката се беше смъкнала назад, не можех да различа чертите на поваления брат.

Допрях ръка до устата му. Не усетих дъха му, не напипах брада. Някои монаси са голобради, други — не.

Притиснах с пръсти още топлото му гърло и потърсих сънната артерия. Стори ми се, че имаше пулс.

Когато докоснах устните му, ръцете ми бяха вцепенени от студа. Може би заради това не бях усетил топлината на лекото му дишане.

Тъкмо се навеждах с надеждата, че вероятно ще чуя дишане, ако долепя ухо до лицето му, когато бях нападнат.

Без съмнение похитителят е възнамерявал да ми пръсне черепа. Той замахна точно когато се навеждах. Тоягата му забърса тила ми и се стовари тежко върху лявото ми рамо.

Хвърлих се напред, търкулнах се наляво, претърколих се втори път, изправих се със залитане и побягнах. Нямах оръжие. Той имаше тояга, а ако имаше и нож, лошо ми се пишеше.

Убийците, които действат с голи ръце, могат да трошат черепи с тояга или да душат с шал, но повечето от тях имат хладно оръжие — както за да си подсигурят гърба, така и за да се позабавляват, било преди, било след основното ястие.

По-рано споменатите момчета с войнишките кепета бяха снабдени с палки, огнестрелни оръжия и дори хидравлична автомобилна преса, и *въпреки това* имаха ножове. Ако смъртта е твоят занаят, едно оръжие не стига. По същата логика никой водопроводчик няма да се отзове на спешно повикване само с един гаечен ключ.

Въпреки че съм доста обръгнал за възрастта си, аз все още съм в началото на живота си. Като се надявах, че похитителят ми е по-стар и следователно по-бавен, хукнах към открития двор на абатството, където нямаше ъгли, в които да бъда притиснат. С такова настървение се хвърлих под падащия сняг, че по лицето ми се налепиха хиляди снежинки.

Земята още беше черна, тъй като виелицата се разрази преди две минути. След няколко стъпки се озовах на полегатия склон към гората, която не виждах; равната чернота на хълма се спускаше към настръхналия мрак на дърветата.

Интуицията настойчиво ми шепнеше, че в гората ме очаква смърт. Тичайки натам, тичах право към зейналия си гроб.

Дивата пустош не е естествената ми среда. Аз съм градско момче, свикнало с паважа под нозете си, факир в библиотеката, майстор на скарата и грила.

Ако преследвачът ми беше от онези зверове, новите варвари, той навярно не умееше да стъкмява огън с две пръчки или с кремък, нито можеше да се ориентира къде е север по мъха, покрил стволите на дърветата, но животинската му природа винаги щеше да е като у дома си в гората, където аз щях да си остана само гост.

Нуждаех се от оръжие, но разполагах само с универсалния си ключ, пакетче „Клинекс“ и наченки в бойните изкуства, недостатъчни, уви, за да са ми от полза.

Голата земя отстъпи място на дълбоката трева и десет метра по-нататък предостави оръжие на мое разположение: камъни, които поставиха на изпитание гъвкавостта ми и способността ми да пазя равновесие. Спрях, олюлявайки се, приведох се, грабнах два камъка, големи колкото сини сливи, обърнах се и първо запратих единия камък с всичка сила, после другия.

Камъните изчезнаха в снега и мрака. Или се бях отскубнал от преследвача си, или, предугаждайки намеренията ми, той ме беше заобиколил, когато се наведох.

Трескаво събрах още материални оръжия от земята, обърнах се на триста и шейсет градуса и се взрях в мрака, готов да го посрещна с камъни.

Единствено снегът равномерно се сипеше по съвършено права линия, образувайки дълга белоснежна завеса от снежинки, танцуващи

валс.

Не виждах по-далеч от пет метра пред себе си. Досега не знаех, че снежните парцали могат така да ограничават видимостта.

Един-два пъти ми се стори, че зървам някакъв силует, но сигурно това е било само илюзия, защото не можех да фокусирам погледа си. Нощната картина постепенно ме бе замаяла.

Затаих дъх и се ослушах. Снегът вече не пееше любовни трели на земята, а се беше превърнал в пазител на тишината ѝ.

Зачаках. Много ме бива в чакането. Шестнайсет години чаках неуравновесената ми майка да ме убие в съня ми, преди най-послед да се изнеса и да я оставя сам вкъщи с любимия ѝ пистолет.

Ако въпреки периодичните опасности, в които ме поставя дарбата ми, доживея до относителна старост, това ще прави шейсетина години, преди да видя Сторми Луелин в следващия свят. Чакането е дълго, но аз съм търпелив.

Лявото рамо ме болеше, а главата ми, ударена от тоягата, също беше зле. На всичкото отгоре премръзнах.

По някаква причина похитителят не ме беше последвал.

Ако земята беше покрита със сняг, щях да се просна по гръб и да правя снежни ангели. Но точно сега условията не бяха много подходящи за игра. Може би по-нататък.

Не виждах абатството. Не бях сигурен от коя посока дойдох, но не се притесних. Никога не съм се губил.

Неконтролируемото тракане на зъби извести приближаването ми. Държах по един камък във всяка ръка и предпазливо се запромъквах през ливадата, докато не достигнах окосената трева. Абатството мрачно се възправяше в снежната нощ.

Щом стигнах до библиотеката, където почти се бях спънал в проснатия монах, не открих следа нито от жертвата, нито от похитителя. Разтревожих се, че човекът може да е дошъл в съзнание и, сериозно наранен и дезориентиран от удара, да е изпъзлял нанякъде и да е припаднал още веднъж. Описах няколко дъги около местопроизшествието, но не открих никого.

Библиотеката образуваше прав ъгъл с крилото за гости, от което бях излязъл преди малко повече от час в преследване на бодака. Най-сетне пуснах камъните, които досега здраво стисках в юмруците си, и, полупремръзнал, отключих вратата към задното стълбище.

Когато се изкачих на третия етаж, заварих вратата на скромната си стаичка открехната, както я бях оставил. Само че от процепа не надничаха отблясъците на дебелата свещ, която бях запалил, докато чаках снегът да завали. Посрещна ме по-ярка светлина.

ОСМА ГЛАВА

Не ми се струваше много вероятно отговорникът за настаняването на гостите брат Роланд да сменя чаршафи или да носи вино, натоварено от „две пълни бъчви“, които Свети Бенедикт е предвидил като неотменна част от монашеското гостоприемство, когато е писал устава на ордена, създаден от него през шести век.

В „Свети Вартоломей“ не се намира глътка вино. Хладилният шкаф в банята съдържа кутийки кока-кола и бутилки студен чай.

Когато влязох в стаята си, готов да изкрещя „Уми, злосторнико“, „Краят ти дойде, черноризецо“ или нещо друго, подхождащо на средновековната атмосфера, заварих не враг, а приятел.

Брат Юмрука, наричан понякога брат Салваторе, стоеше до прозореца, загледан в снежната нощ.

Брат Юмрука безпогрешно усеща всичко, което става около него, дори най-тихите звуци и издайническите миризми. Това обяснява защо е оцелял в света, където се е подвизавал, преди да стане монах. И сега, макар че се промъквах на пръсти, той ме чу.

— Ще пипнеш някоя пневмония както си тръгнал да скиториш разгърден в такова време.

— Не съм скиторил — защитих се аз и тихо затворих вратата след себе си. — Бях на караулна обиколка.

Той се обърна и ме погледна в очите:

— Бях в кухнята, където настъргвах ростбиф и проволоне^[1], когато те видях да излизаш от клетката на Джон.

— Сър, в кухнята не светеше нито една лампа. Щях да забележа.

— Лампичката на хладилника стига за приготвянето на един сандвич, а пък човек може да си подложи доста добре, огряван от часовника на микровълновата фурна.

— Значи се отдавахте на чревоугодничество, скрит от хорските очи, а?

— Домакинът трябва да знае дали закупената стока е прясна, не мислиш ли?

Като домакин на абатството брат Юмрука отговаряше за инвентара на килерите, пазарувайки храни, напитки и други материални блага за манастира и училището.

— Както и да е — продължи той, — човек си похапва нощем в ярко осветена кухня, която няма щори на прозорците.

— Дори ако този човек е монах в манастир?

Брат Юмрука сви рамене:

— Никога не можеш да прекалиш с предпазните мерки.

Облечен в спортен екип, със своите метър и седемдесет и сто килограма мускули, той приличаше на смъртоносна машина, наметната с бебешко юрганче.

Воднистите очи, изсеченото лице, ниското чело, квадратната челюст би трябвало да му придават страшен, дори жесток вид. В предишния му живот хората неслучайно са се страхували от него.

Дванайсет години в манастира, години на молитви и покаяние, му бяха вдъхнали добросърдечие, което му придаваше топъл блясък на някога ледените му очи и преобразуваше окарикатуреното му лице. Сега, на петдесет и пет лета, човек можеше да го вземе за професионален боксьор, който се е задържал в спорта твърде дълго: уши като карфиол, нос като картоф, примирението на сладък неудачник, който по трудния начин е научил, че само с брутална сила не се става шампион.

Една ледена капчица се плъзна по челото ми и протече по дясната ми буза.

— С тази снежна шапка приличаш на някой педераст. — Юмрука се отправи към банята. — Ще ти донеса хавлия.

— В шкафчето над умивалника има шишенце аспирин. Трябва ми аспирин.

Той се завърна с хавлията и аспирин.

— Ако искаш да ти дам вода, или кола, да речем?

— Дай ми бъчва вино.

— Леле, в славните дни на Свети Бени хората трябва да са имали черни дробове от желязо. Една тогавашна бъчва е побирала двеста трийсет и осем литра.

— Тогава ще се задоволя с половин бъчва.

Когато бях поизсушил косата си, той се върна с кутийка кола.

— Когато излезе от клетката на Джон, ти се спря и зяпна снега като пуйка. Нали знаеш, че пуйките се давят, когато стоят с отворена човка на дъжда?

— Сър, досега не съм виждал сняг.

— И после бум! Политаш като ракета към ъгъла на столовата.

Наместих се в едно кресло, изтърсих два аспирина от шишенцето и отговорих:

— Чух писък.

— Аз не чух никакъв писък.

— Били сте вътре и сте издавали мляскащи звуци — напомних му услужливо.

— И тъй, кой пицеше? — Юмрука се настани в друго кресло.

Глътнах двата аспирина с колата.

— Намерих един от братята, прострян по лице до ъгъла на библиотеката. Отначало не го видях заради черната одежда и едва не се спънах в него.

— Кой?

— Не знам. Беше тежък. Обърнах го по гръб, но не успях да различа чертите му в мрака. И тогава някой се опита да ми свети маслото.

— Това съвсем не е в духа на някой уважаващ себе си монах от нашия орден! — Късата четина на брат Юмрука настръхна от възмущение.

— Тоягата, или каквото беше там, ме забърса по главата, но най-зле го отнесе рамото ми.

— С такива лоши работи като едното нищо можехме и да сме в Джърси.

— Никога не съм бил в Ню Джърси.

— Ще ти хареса. Дори от скапаната си страна Джърси е готин. Всичко в него е истинско.

— Знам, че там се намира едно от най-големите депа за употребявани гуми в света. Сигурно сте го виждали.

— Не. Не е ли тъжно? Когато живееш много дълго на едно място, започваш да го приемаш за даденост.

— Да разбирам ли, че дори не сте знаели за депото, сър?

— Има кореняци нюйоркчани, които цял живот не са се качвали на „Емпайър Стейт Билдинг“. Добре ли си, синко? Читаво ли е рамото

ти?

— И по-зле съм бил.

— Май трябва да идеш в лечебницата и да се обадиш на брат Григорий, за да те прегледа.

Брат Григорий е фелдшерът. Той има полувисше медицинско образование.

Монашеската общност не е толкова голяма, че да си позволи щатен лекар, особено откакто сестрите имат лекар за нуждите на метоха и училището. Ето защо брат Григорий се занимава и с пералнята по съвместителство с брат Норберт.

— Ще се оправя, сър — заявих убедително.

— И така, кой се опита да ти пръсне черепа?

— Не успях да го зърна. — Обясних как се претърколих и побягнах, мислейки си, е похитителят е по петите ми, и как, когато се върнах, открих, че монахът го няма.

— Значи не знаем — обобща Юмрука — дали сам се е вдигнал на крака, или някой го е отнесъл.

— Също така не знаем дали е бил мъртъв или само в безсъзнание.

— Не си падам по мъртвите. — Брат Юмрука се намуси. — Както и да е, цялата тази работа намирисва. Та кой би убил монах?

— Да, сър, но кой би повалил човек в безсъзнание?

Юмрука мрачно се замисли.

— Някога този мискинин очисти един лутерански проповедник, но без да иска.

— Не мисля, че е редно да го споделяте с мен, сър.

Той пренебрежително махна с ръка. Целите му ръце бяха мазоли и кокалчета, сякаш нямаше пръсти и длани, а само юмруци. Оттук беше и прякорът му.

— Не казвам, че съм бил аз. Вече съм ти обяснил, че никога не съм извършвал най-тежкия грях. Този въпрос сме го изяснили. Нали ми вярваш, синко?

— Да, сър. Но нали ми казахте, че е било нещастен случай?

— Нещастни, щастливо — не съм душегубец.

— Ами добре тогава.

Брат Юмрука, известен като Салваторе Джанкомо, е бил добре платен бияч, преди господ да преобрази живота му.

— Разбивал съм мутри, чупил съм крака, но никога не съм свестявал нечие масло.

На четирийсет години Юмрука започнал да се чуди що за житейски път си е избрал. Чувствал се „опразнен, като лодка, която се носи по вълните без пътници“.

По време на тази душевна криза шефът на брат Юмрука — Тони Мартинели-Ташака — получил смъртна заплаха и го повикал заедно с още няколко момчета да нощуват в дома му. Това не било приятелско приспиване с пижами и уиски, а гостуване от малко по-особен вид, където поканените са длъжни да носят двете си най-любими автоматични оръжия. Както и да е, случило се така, че една вечер Юмрука трябвало да прочете приказка на шестгодишната дъщеричка на Ташака. В нея се разказвало за един порцеланов заек, който се гордеел с външността си и бил абсолютно самодоволен тип. Но тогава заекът преживял редица злополучни събития, които го поочукали и смириението дошло и съчувствието към чуждото страдание.

Момиченцето заспало по средата на приказката. Юмрука отчаяно искал да разбере какво ще стане със заека, но не желал другарчетата му по професия да разберат за интереса му към някаква си детска книжка^[2].

След няколко дни, когато Ташака се отървал от надвисналата заплаха, Юмрука отишъл в книжарницата и си купил книжката с приказката за заека. Прочел я отначало докрай и когато свършил — след дълги перипетии заекът се завърнал при момиченцето, което го обичало — рухнали и заплакал.

За пръв път в живота си проливал сълзи. Онзи следобед, в къщата си, където живеел сам, Юмрука ридал като дете.

В онези дни никой, който познавал Салваторе Джанкомо — Юмрука, дори собствената му майка, не би казал, че той е интроспективен по природа. Въпреки това той осъзнавал, че плаче само заради зайчето, което най-накрая се прибрало у дома. Да, без съмнение плачел заради него, но и за нещо друго. Известно време нямал представа какво може да е това друго. Седял край кухненската маса и пиел чаша след чаша кафе, ядял купчини от майчините пицели и възвръщал самообладанието си, след това се сривал и отново избухвал в рев.

В крайна сметка осъзнал, че плаче заради себе си. Срамувал се от мъжа, в който се бил превърнал, оплаквал мъжа, който искал да стане.

Тази равностетка го изправила пред конфликт. Все още искал да бъде корав пич, гордеел се със силата и стоицизма си. Но, от друга страна, му се струвало, че е станал мекушав и емоционален.

През следващия месец четял и препрочитал приказката за заека Едуард. Започнал да проумява, че когато главният герой открива смирението и се научава да съчувства на другите, това не го прави по-слаб, а напротив, по-силен.

Юмрука си купил друга книга от същата авторка. Тя разказвала за приключенията на едно дългоухо мишле, което рицарски спасила принцесата, в която било влюбено.

Мишлето му оказало по-слабо влияние от зайчето, о, о!, колко много му харесала неговата история. Харесали му куражът на животинчето и готовността му да се пожертва в името на любовта.

Три месеца след като за пръв път прочел историята на заека, Юмрука се уредил среща с ФБР. Предложил да свидетелства срещу боса си и куп други мутри.

Вярно, издал доскорошните си приятелчета, защото искал да се откупи, но не по-малко желал да спаси момиченцето, на което чел приказката. Надявал се да му спести осакатяващото битие като дъщеря на мафиотски бос и да го измъкне от обръча на този порочен живот, който щял да се затяга все повече и повече около него като бетон.

Впоследствие Юмрука бил преместен във Върмонт съгласно програмата за защита на свидетели. Новото му име било Боб Лаудърмилк.

Върмонт се оказал огромен културен шок. Хипарските чехли, фланелените ризи и петдесетгодишните мъже с конски опашки го изнервяли.

Опитал се да устои на най-страшните изкушения с нарастваща библиотека от детски книжки. Открил, че някои писатели тайно ценят начина на поведение и ценностите, от които бил избягал, и това го плашело. Не можел да намери достатъчно герои като грижливия порцеланов заек и смелото дългоухо мишле.

Когато вечерял в някакъв италиански ресторант и копнеел по Джърси, внезапно го осенило прозрението, че го влече към

монашеския живот. Това се случило скоро след като келнерът поставил пред него чиния с ужасни кнедли, които се лепели по зъбите му като карамел, но това е друга история.

Като послушник, докато вървял по пътеката от осъзнаване на грешките през разкаяние за стореното към абсолютната любов към Бога, Юмрука изпитал първото непомрачено от нищо щастие в живота си. Той просто цъфтял в „Свети Вартоломей“.

Сега, в тази снежна нощ години по-късно, докато се чудех да изпия ли още два аспирина, той продължи:

— Онзи свещеник, Хубнър му беше името, много се коркаше за американските индианци, за това как загубили земите си и прочие. Затова винаги губеше кинти на блекджек в техните игрални домове. Изгуби и заема, който Тони Мартинели му отпусна.

— Изненадан съм, че Ташака е дал пари на проповедник.

— Тони сметна, че ако Хубнър не може да плаща осем процента седмично от собствения си джоб, спокойно може да ги открадне от диска, който се пълнеше в неделя. Както се оказа, Хубнър можеше да играе покер и да щипе задниците на келнерките, но не можеше да краде. Щом спря да си плаща лихвите, Тони му изпрати човек, с когото да обсъди моралната дилема, пред която беше изправен.

— И този човек не беше ти.

— И този човек не бях аз, а един здравеняк, Иглата му викахме.

— Май не трябва да знам защо сте му викали така.

— Не ти трябва — съгласи се Юмрука. — Както и да е, Иглата дава на дъртия последна възможност да се издължи и вместо да посрещне молбата му с християнско смирение, оня се разкрещява, че нямамо да краде, и го праща по дяволите. После вади пищов и се опитва да перфорира билета на Иглата за великото пътешествие към онзи свят.

— Проповедникът е прострелял Иглата?

— Знам ли, може да не е бил лутеранец, а методист. Стреля в Иглата, но само го ранява в рамото. Иглата вади пищова и не пропуска.

— Значи проповедникът е бил готов да застреля човек, но не и да открадне.

— Не твърдя, че това е в рамките на методистката традиция.

— Да, сър. Разбирам.

— Всъщност, като се замисля, проповедникът може да е бил унитарянец^[3]. Както и да е, факт е, че беше свещеник и че беше мъртъв. Значи никой не е застрахован от злополуки, дори монасите.

Притиснах студената кока-кола към челото си, въпреки че още не се стоплил от излизането си в мразовитата нощ.

— В сегашния проблем са замесени бодасите.

Разказах на брат Юмрука за трите демонични сенки, които кръжаха над леглото на Джъстин, защото беше един от малкото ми доверени хора тук.

— И са се навъртали покрай поваления брат?

— Не, сър. Привлякло ги е нещо по-съществено от един монах, повален в безсъзнание.

— Имаш право. Това не е атракция като боксовите мачове, които навсякъде събират тълпа. — Той стана и отиде до прозореца. Погледът му се зарея в снежната нощ. — Чудя се... Да не си мислиш, че миналото ме застига?

— Било е преди петнайсет години. Ташака не е ли в затвора?

— Предаде богу дух в дранголника. Но някои от другите мутри имат добра памет.

— Ако някой бияч ви беше проследил дотук, сър, нямаше ли вече да сте мъртъв?

— Сто на сто. Щях да съм се паркирал на някоя твърда скамейка в чакалнята на чистилището и да чета стари списания.

— Не мисля, че ставащото в момента има нещо общо с предишната ви самоличност.

— От твоите уста в божии уши. — Юмрука се обърна към мен. — Най-лошото ще е, ако някой тук пострада заради мене.

— Вашето присъствие ни ободрява неимоверно — уверих го.

Съшитото му лице се изкриви в усмивка, която би ви изплашила, ако не го познавате.

— Ти си добро дете. Умилям се при мисълта, че ако някога ми се беше родило дете, то може би щеше да прилича малко на теб.

— Сър, на никого не пожелавам да прилича на мен.

— Въпреки че ако ти бях баща, вероятно те щеше да си по-нисък и по-як — продължи той. — Главата ти щеше да е забита в раменете.

— И без друго не ми е изтрябвал врат. Не нося вратовръзки.

— Не, синко, трябва ти врат, на който да се крепи главата ти.
Използвай го.

— Напоследък се улавям, че си мисля дали да не избира расото, да стана послушник.

Брат Юмрука се върна до стола си, но не седна, а само се подпря на облегалката.

— Може би някой ден ще усетиш този повик — изрече след кратък размисъл. — Но този ден няма да е скоро. Скроен си за мирянин и така трябва да бъде.

Поклатих глава:

— Не мисля, че съм скроен за мирянин.

— Светът те очаква. Имаш работа навън, синко.

— Точно от това се боя. От нещата, които имам да свърша.

— Манастирът не е убежище. Ако една мутра е дошла тук и е приела монашески сан, то е защото е поискала да се отвори за нещо по-изконно от света, а не защото иска да се свие на топчица като бълха.

— От някои неща трябва да се свиеш и да се скриеш, сър.

— Говориш за стрелбата в търговския център по-миналото лято. Не ти трябва ничия прошка, синко.

— Знаех какво предстои, знаех, че те идват. Трябваше да ги спра. Деветнайсет души загинаха.

— Всички са на мнение, че ако не си бил ти, жертвите са щели да бъдат стотици.

— Ако хората знаеха за дарбата ми и знаеха, че въпреки това не успях да предотвратя кръвопролитие, нямаше да ме наричат герой. Не съм герой.

— Но не си и бог. Направил си каквото си могъл.

Оставих колата, вдигнах шишенцето с аспирин, изтърсих още две таблетки в дланта си и опитах да променя темата:

— Ще събудите ли абата, за да му предадете, че съм се спънал в повален брат?

Брат Юмрука ме погледна втренчено и се замисли дали да ми *позволи* да сменя темата.

— Може би по-нататък. Първо ще направя неофициална проверка по легла, за да видя дали някой не притиска лед към цицината на челото си.

— Въпросният монах.

— Точно така. Търсим отговор на два въпроса. Второ, защо му е на някого да налага монах със сопа? Но първо, защо някой брат ходи там, където може да го наложат със сопа?

— Предполагам, че не искате да завлечете някой брат.

— Ако става дума за грях, да не чака от мен съдействие. Ще се погрижа да не замълчи пред изповедника си. Няма да направя лоша услуга на душата му. Но ако цялата работа е някаква глупост, може би не е нужно да казваме на приора.

Приорът отговаря за дисциплината в един манастир.

В „Свети Вартоломей“ тази функция се осъществява от отец Райнхарт, възрастен монах с тънки устни и тесен нос, два пъти по-малък от носа, с който брат Юмрука може да се похвали. Очите, веждите и косата му са пепеляви като мощите на Свети Вартоломей.

Когато върви, отец Райнхарт сякаш се носи като безплътен дух по земята, освен това винаги е необичайно тих. Макар и с обич, много от братята го наричат Сивия призрак.

Като приор отец Райнхарт е твърд, но никога груб или непредпазлив. Навикът му да ни предупреждава, че ще използва пръчката си, датираше от дните му като директор на католическо училище. „Дървеният господ“ никога не бил играл, но в него били пробити дупки за намаляване на въздушното съпротивление. „Просто за сведение“ — беше ни смигнал той.

Брат Юмрука отиде до вратата, спря се нерешително и ме погледна.

— Ако се задава някакво зло, колко време ни остава?

— След появата на първите бодаси... ден, обикновено два.

— Сигурен ли си, че ти няма нищо?

— Нищо, с което четири аспирина да не се справят — уверих го аз, пяхнах таблетките в устата си и ги сдъвках.

— На какво се правиш, на корав пич? — Лицето на Юмрука изразяваше неодобрение.

— Прочетох, че се усвояват по-бързо от организма по този начин.

— Да, бе, и ако си болен от грип, докторът ще ти боцне антибиотика в езика? Я по-добре си лягай да поспиш.

— Ще пробвам.

— Потърси ме след утрения, но преди Светата литургия, и ще ти кажа кой е бил забил нос в лехата край библиотеката — а може би и

защо. Бог да те пази, синко.

— И вас.

Той ме остави и затвори вратата след себе си.

Вратите на апартаментите в крилото за гости, както и тези на монасите, нямат ключалки. Тук всеки зачита личното пространство на другия.

Взех един стол и затиснах с него вратата.

Може би сдъвкването на аспирина ускорява усвояването на медикамента, но вкусът е на гума. Пийнах малко кола, за да премахна лошия вкус, но напитката реагира с лекарството и започнах да се пеня като бясно куче.

Стане ли въпрос за трагични фигури, онзи шут Хамлет въобще не може да се мери с мен, а там, където крал Лир ще се подхлъзне веднъж на бананова обелка, аз ще й налитам всеки път.

[1] Вид твърдо италианско сирене с бледожълт цвят, обикновено пушено и оформено като круша. — Б.пр. ↑

[2] Двете книги, които променили живота на брат Юмрука, са написани от Кейт ди Камило. Те са „Чудното пътешествие на Едуард Тюлейн“ и „Приказка за Десперо“. Уверявам ви, че това са прекрасни истории. Как са успели да преобразят Юмрука от наемен бияч в човек, който води изпълнено с доброта и надежда съществуване *повече от десетилетие, преди да бъдат публикувани* — не знам. Мога само да кажа, че животът е пълен със загадки и че в случая навярно е замесена магията на тази невероятна авторка. — Бел. Од Томас ↑

[3] Привърженик на учение, което отрича Светата Троица. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Удобният, но обикновен апартамент беше с толкова малка душ-кабина, че се чувствах като в ковчег. Десет минути горещата вода барабанеше по лявото ми рамо, което мистериозният нападател се беше опитал да направи на кайма с тоягата си. Мускулите се отпуснаха, но остана напрегнато пулсиране.

Болката беше жестока. Не ме засягаше. Физическата болка, за разлика от някои други, рано или късно отшумява.

Когато спрях водата, големият бял Бу ме гледаше през запотеното стъкло на вратата.

След като се подсуших и си обух слипове, коленичих на пода и почесах кучето зад ушите. Бу се ухили от удоволствие.

— Къде се беше скрил? Къде беше, когато онзи злодей се опита да ми изкара мозъка през ушите? А?

Бу само се хилеше. Харесвам старите филми на братята Маркс, а Бу в много отношения е Харпо Маркс на кучетата.

Четката за зъби сякаш тежеше два килограма. Дори и капнал от умора не забравям да си измия зъбите.

Преди няколко години присъствах на аутопсия, преди която медицинското лице, което правеше външен оглед на трупа, отбеляза за протокола, че починалият е имал лоша хигиена на устата. Стана ми много неудобно заради мъртвия, който беше мой приятел.

Надявам се, че на *моята* аутопсия никой няма да има основание да се срамува заради мен.

Човешката история е парад от глупци, в които аз съм начело и въртя палка като мажоретка.

Както и да е, просто съм си внушил, че редовното миене на зъбите е проява на загриженост към чувствата на моите близки, ако евентуално на някого от тях му се наложи да присъства на аутопсията ми. Неудобството, което изпитваме заради недостатъците на приятелите си, никога не е ужасно както собственото излагане, но е доста силно.

Когато излязох от банята, Бу се беше свил на кравай в долния край на леглото.

— Никакво галене и никакво чесане повече — занареждах строго. — Приземявам се на дюшека като самолет, останал без нито един приятел.

Бу се прозя, за да покаже, че ме разбира; той търсеше компания, не сън. Не ми бяха останали сили, за да си облека пижамата. Строполих се на леглото по слипове. Все тая, съдебният лекар винаги съблича трупа.

Едва когато придърпах чаршафите до брадичката си, осъзнах, че съм оставил лампата в банята да свети.

Въпреки дарението от четири милиарда братята живеят скромно, изпълнявайки обета си за бедност. Те не разхищават.

Светлината ми изглеждаше все по-далечна с всяка изминала секунда, а одеялата ме затискаха като камък. По дяволите. Не съм монах, не съм дори послушник.

Но вече и готвач на аламинути не бях — като се изключат неделните ми палачинки — нито пък продавач на гуми. Ние, типовете, дето не отбираме от нищо, не се тревожим за сметката, когато забравим лампата да свети.

Аз обаче се тревожех. Въпреки това се унесох.

И сънувах, но не експлодиращи бойлери. Нито пък горящ манастир и монахини, огласящи с писъци снежната нощ.

Тъкмо се бях унесъл, когато един бодак застана до леглото ми. За разлика от събратята му в реалния свят той имаше свирепи очи, в които се отразяваше светлината от забравената лампа в банята. Както винаги се направих, че не виждам звяра, но го гледах с притворени очи. Той се раздвижи и се разля в аморфна форма, както често става в сънищата. До леглото ми вече не стоеше бодак, а Родион Романович, намръщеният руснак, единственият друг гостенин освен мен.

Бу също беше в съня ми. Той се озъби на нежелания посетител, но не излая.

Романович заобиколи леглото ми и отиде до нощното шкафче. Бу скочи на стената като котка, застана вертикално противно на законите за земното притегляне и яростно изгледа руснака.

Интересно.

Романович вдигна от шкафчето рамката за снимки, която стоеше до часовника. Тя предпазва малка картичка от една машина за предсказване на бъдещето, наречена Циганската мумия. На нея пишеше СЪДЕНО ВИ Е ЗАВИНАГИ ДА БЪДЕТЕ ЗАЕДНО.

В първия си ръкопис описах любопитната история на този свещен за мен предмет. Достатъчно е да кажа, че със Сторми Луелин и я получихме срещу първата монета, след като един мъж и годеницата му на опашката преди нас осем пъти зареждаха машината, но тя им пускаше само лоши вести.

Понеже циганската мумия не предсказва точно събитията в този свят, защото Сторми е мъртва, а аз съм сам, знам, че посланието означава, че ще бъдем заедно в следващия свят. За мен това обещание е по-насъщно от въздух и храна.

Въпреки че светлината от банята не ставаше за четене, Романович все пак прочете думите от картичката, защото в съня си човек може да прави каквото иска, точно както конете могат да летят, а паяците — да ядат главите на човешките бебета. Той промърмори думите с лек руски акцент:

— Съдено ви е завинаги да бъдете заедно.

Тържественият му, но мелодичен глас подхождаше на поет и седемте думи прозвучаха като бял стих.

Видях Сторми както изглеждаше онази вечер на карнавала и сънят се завъртя около нея, около нас, около сладкото минало, което беше безвъзвратно загубено.

Събудих се преди зазоряване след по-малко от четири часа неспокоен сън.

От прозореца с оловна рамка се разкриваше черно небе. Снежни феи във вихъра на танца прелитаха край стъклото. Близо до перваза снегът беше нарисувал няколко папрати, които блещукаха с екзотични сини и червени светлини.

Дигиталният часовник на нощното шкафче си стоеше както го бях оставил преди лягане, но картичката с предсказанието сякаш беше местена. Бях сигурен, че я оставих исправена. Сега беше легнала.

Отметнах завивките и станах. Отидох в дневната и светнах лампата. Столът продължаваше да подпира вратата. Опитах бравата. Беше здраво залостена.

Преди комунизмът да изпие толкова много от вярата му, руският народ е имал стари традиции в християнския и юдейския мистицизъм. Руснаците обаче не са били известни с минаването си през заключени врати или солидни стени.

Прозорецът на дневната беше три етажа над земята и бе изключено някой да се е заловил за перваза му. Въпреки това проверих добре ли е затворен. Беше.

Макар че нямаше горящ манастир и паяци с главите на пеленачетата в пипалата си, среднощното безпокойство е било сън. Просто сън.

Надвесих се през прозореца и открих източника на пулсиращата светлина, която оживяваше филигранните произведения на мраза по стъклата. Докато съм спял, снегът беше покрил земята с дебел пухен юрган. Три форда бяха паркирани както дойде на алеята. Ауспусите им бълваха облаци от изгорели газове, сигналните им лампи светеха. На всяка кола имаше надпис ШЕРИФ.

И сега няма вятър, но снегът продължаваше да се трупа. През гъстата завеса от ледени конфети на голямо отстояние едно от друго зърнах светлините на шест фенерчета, движени от невидими ръце, които координирано изследваха терена, търсейки нещо на поляната.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато успее да сменя слиповете си с термобоксерки, да си сложа дънки и поло, да си обуя скиорските ботуши, да грабна термоякето „Гор-Текс“, да изтичам по стълбите, да прекося фойето, да бутна тежката дъбова врата и да изляза на двора, се зазори.

Унилата светлина придаваше синкав оттенък на варовиковите колони, които обкръжаваха двора. Тъмнината се беше укрепила здраво под сводовете на балюстрадата, сякаш нощта не даваше пет пари за навъсената утрин и обмисляше възможността да не се оттегля.

Прясно напудрен „Свети Вартоломей“ стоеше насред двора без ботуши, предлагайки замръзнала тиква в протегнатата си ръка.

В източната част на галерията, точно срещу вратата, от която бях изтичал навън, се намираше страничният вход на абатството. Гласове, издигнати в молитва, и тържественият звън на камбаните ме посрещнаха не в църквата, а в пасажа от дясната ми страна.

Четири стъпки и се озовах в каменен коридор с цилиндричен свод дълъг десет метра, който ме отведе в централната галерия. Тук ме чакаше четири пъти по-голям двор от предишния, обграден от още по-впечатляваща колонада.

Четирийсет и шестима братя и петима послушници, напълно облечени, се бяха събрали и гледаха абат Бернар, който ритмично дърпаше с една ръка въжето на камбаната.

Изобразителни беше свършил и към края на Първи час те бяха излезли от църквата за последната молитва и речта на абата.

Молитвата се казва „Ангелус“ и звучи прекрасно, когато много гласове я изричат на латински.

Когато влязох, братята напяха: „Fiat mihi secundum verbum tuum“. После всички казаха заедно с абата „Ave Maria“.

Двама полицаи бяха застанали под навеса и чакаха монасите да свършат молитвата. Ченгетата бяха едри мъже, които имаха потържествен вид от братята.

Загледаха ме. Беше ясно, че не съм ченге и очевидно, че не съм монах. Неясното ми положение предизвика интереса им.

Погледите им станаха толкова втренчени, че нямаше да се изненадам, ако от очите им беше започнала да излиза пара в студения въздух.

Тъй като съм имал много вземане-даване с полицията, знаех, че е безсмислено да им обяснявам колко по-добре ще е да насочат подозренията си към вечно намръщения руснак, където и да се е притаил в момента. Така само щях да засиля интереса и към себе си.

Въпреки че нетърпеливо очаквах да чуя причината за идването на шерифа, не ги попитах. Те щяха да възприемат невинното ми любопитство като *имитация* на любопитство и да ме разгледат като още по-подозрителен субект.

Веднъж нарочат ли те ченгетата за потенциален извършител, няма отървяване. Само събития, които не зависят от вас, могат да очистят името ви. Ще помогне например, ако *истинският* злодей ви прониже с нож, удуши ви или ви застреля.

— Ut digni efficiamur promissionibus Christi — казаха братята и абатът добави: — Oremus, което означава, „Да се помолим“.

„Ангелус“ приключи след по-малко от минута. Обикновено по това време абатът произнася реч, която е кратък коментар върху някакъв свещен текст и приложението му в богонравния живот. После танцува степ с обувки без капачки на токовете и пее „Чай за двама“.

Добре де, последното си го измислих. Абат Бернар прилича на Фред Астер, заради което не мога да си избия от главата тази неуважителна представа.

Вместо обичайната си проповед абатът обяви, че освобождава от Светата литургия онези, които ще трябва да съдействат на полицията за цялостно претърсване на сградите.

Беше шест часът и двацет и осем минути. Светата литургия започваше в седем часа.

Тези, без които провеждането на свещения ритуал беше невъзможно, щяха да бъдат на разположение на властите след богослужението.

Светата литургия свършва към осем без десет. Закуската започва в осем и се провежда в мълчание.

Абатът извини монасите, които ще са нужни на полицията, за да отговарят на въпроси и да оказват съдействие от всестранен характер и от Трети час — третия от седемте канонични часове, който започва в осем и четирийсет и трае около петнайсет минути. Четвъртият каноничен час се нарича Шести час и започва в единайсет и половина преди обяд.

Повечето миряни правят ужасна гримаса, когато научат колко организирано е ежедневието на монасите и как същата рутина следва ден след ден. Подобен живот им се струва отегчителен, дори непоносимо еднообразен.

Месеците, които прекарах в манастира, ме убедиха тъкмо в обратното: молитвеният размисъл зарежда с енергия тези мъже. В часовете за отдых преди вечерня (вечерната молитва) те са пъстро сборище — забавно и интелектуално извисено.

Е, поне повечето са такива, някои са по-затворени. Има и неколцина, които са предоволни от безкористната си саможертва в името на Бога, което ми вдъхва известни съмнения в тяхната безкористност.

Един монах, брат Матей, може така да ви надуе главата с енциклопедичните си знания върху оперетите на Гилбърт и Съливан, че накрая ще ви писне.

Монасите не са задължително святи просто защото са монаси. На първо място те са хора.

Когато абатът свърши с разясненията, много братя се отправиха към полицаите под навеса, нетърпеливи да помогнат с каквото могат.

Забелязах, че един от послушниците крачи из двора из сипещия се сняг. Макар че лицето му беше скрито от качулката, забелязах че ме наблюдава.

Това беше брат Леополд, който беше облякъл одеждите на послушник през октомври, преди повече от два месеца. Той имаше открито лице, обсипано с лунички, и подкупваща усмивка.

От петимата послушници в абатството изпитвам недоверие единствено към него. Причината за тази неприязън ми убягва. Интуиция, нищо повече.

Брат Юмука дойде при мен, спря се, отръска се като мокро куче и изчисти робата си от полепналите снежинки.

— Брат Тимотей го няма — прошепна тихо той и отметна качулката си.

Брат Тимотей, господарят на механичните системи, които поддържаха манастира и училището годни за живеене, не беше човек, който ще закъснее за утрения, и определено не беше *такъв* човек, който ще се запилее нанякъде да търси земни удоволствия в нарушение на клетвите си. Най-голямата му слабост бяха блокчетата „Кит-Кат“.

— Значи в него за малко не се препънах до библиотеката. Трябва да говоря с полицаите.

— Не още. Ела да се поразходим до някое местенце, където няма да ни подслушват.

Погледнах към двора. Брат Леополд беше изчезнал.

Със здравия си младежки вид и типичната за Средния Запад прямота Леополд в никакъв случай не изглеждаше пресметлив или лукав, потаен или неискрен.

Все пак той имаше дразнещия навик да изниква и да изчезва, където най-малко го очакваш с внезапност, която напомняше за материализацията и дематериализацията на призрак. Тук е, после го няма. Няма го, после е тук.

С Юмрука напуснахме голямата галерия. Каменният коридор ни отведе до малкия двор, където бутнахме врата и влязохме в централното фоайе на крилото за гости.

Отидохме до камината в северния ъгъл на помещението, макар че в нея не гореше огън, и седнахме един срещу друг.

— След като говорехме — започна Юмрука, — направих проверка по леглата. Нямам такива пълномощия. Чувствах се доста кофти, но нямах друг избор.

— Действали сте на своя глава.

— Точно така. Дори във времената, когато бях тъпа маса мускули и душата ми беше изгубена за Бога, действах на своя глава. Праща ме босът при някакво пичлеме да му строша краката, но след първия крак на пичлемето му увира акълът и не чупя втория. Такива ми ти работи.

— Сър, от чисто любопитство... Когато помолихте братята от манастира да ви приемат като послушник, колко продължи първата ви изповед?

— Според отец Райнхарт два часа и десет минути, но на мен те ми се сториха като месец и половина.

— Определено ви разбирам.

— Както и да е, някои от братята оставят вратите си открити, други — не, но няма заключени стаи. На бърза ръка осветявах леглата с фенерче, за да видя не липсва ли някой. Всички бяха налице.

— Имаше ли будни?

— Брат Йеремия страда от безсъние. Брат Йоан Антоний имаше киселини от снощната вечеря.

— Чили реленьос.

— Казах им, че ми е замирисало на изгоряло и проверявам за всеки случай.

— Излъгали сте, сър — казах просто за да го докача.

— Не е лъжа, заради която да ме хвърлят в един кюп с Ал Капоне, но е крачка надолу към падението.

Ръката му — абсолютно брутална на вид — толкова нежно изписа кръст, че се сетих за химна „Удивителна благодат“.

Братята стават в пет часа. Мият се, обличат се и в пет и четирийсет са строени в двора на голямата галерия, за да влязат заедно в църквата за утринната молитва. Това означава, че в два часа през нощта те нито четат, нито играят на Гейм Бой, а са по леглата.

— Наминахте ли в спалните на послушниците?

— Не. Нали каза, че падналият брат е бил в черно расо и едва не си се спънал в него.

В някои ордени послушниците носят одежди подобни или еднакви с тези на братята, които са положили обет за монашество, но в „Свети Вартоломей“ униформата на послушниците е сива, не черна.

Юмрука отново взе думата:

— Реших, че пространият в безсъзнание брат може би се е свестил, станал е и си е легнал — или че си се натъкнал на абата.

— Проверихте ли абата?

— Синко, няма да му изляза на абата с врели-некипели как ми било миришело на изгоряло, и то в покоите му. Той има ум за трима. Освен това мъжът на двора е бил тежък, нали? Тежък, спомни си, че така ми каза.

— Фред Астер.

Юмрука потрепери и щипна бучката на месестия си нос.

— Ще ми се да не бях чувал от теб как ужким пеел „Чай за двама“. Не мога да се съсредоточавам върху сутрешната проповед,

защото все чакам да затанцува степ.

— Кога е станало ясно, че брат Тимотей го няма?

— Забелязах, че не е на линия за изобразителни. Измъкнах се от църквата, за да видя какво става с него, след като не се появи и през Първи час. Влязох в стаята му. Той е просто няколко възглавници.

— Възглавници?

— Онова, което на светлината на фенерчето изглеждаше на брат Тимотей, сгушен под завивките, се оказа просто възглавници.

— Но защо му е да прави това? Няма проверка по леглата. Няма вечерен час.

— Може би не е бил Тим. Може би някой друг е стъкмил това чучело, за да спечели време, за да не разберем веднага, че Тим го няма.

— Време за какво?

— Не знам. Но ако снощи бях разбрал, че го няма, щях да се досетя, че на него си налетял в двора, и да събудя абата.

— Вярно, че е малко тежичък — добавих аз.

— Шкембенцето от „Кит-Кат“. Ако някой брат липсваше, когато проверявах леглата, ченгетата щяха да са тук часове преди снегът да затрупа всичко.

— А сега търсенето е затруднено. Той... мъртъв е, нали?

Юмрука погледна към камината без топливо.

— Ако искаш професионалното ми мнение, по-скоро да.

До гуша ми беше дошло от смъртта. Бях се скрил от нея в този сигурен пристан и, разбира се, бягайки от нея, връхлетях право в обятията ѝ.

Можеш да се изплъзнеш от живота.

От смъртта — не.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Жертвеният агнец на зората се превърна в свиреп лъв, който разкъса с вик утрото и заби острите си зъби в прозорците във фоайето, които се разтресоха. Обикновената виелица се беше превърнала в люта стихия от сняг и мраз.

— Харесвах брат Тимотей — казах аз.

— Сладур беше — съгласи се Юмрука. — Как се червеше само.

Спомних си сиянието, което озаряваше брат Тимотей и което беше признак за вътрешната светлина у един монах.

— Някой е сложил възглавници под одеялата на Тим, за да не открием отсъствието му, преди снегът да е усложнил нещата. Убиецът е откупил време, за да довърши пъкления си замисъл.

— Кой е той?

— Обясних ви, сър, не съм медиум.

— Не казвам, че си медиум. Помислих, че си подразбрал нещо.

— И Шерлок Холмс не съм. По-добре да говоря с полицаите.

— Може би трябва да помислиш, преди да говориш с тях.

— Но само аз ще им разкажа какво се е случило.

— Ще им разправиш ли за бодасите?

Уайът Портър, началникът на полицията в Пико Мундо, ми беше като баща. Откакто навърших петнайсет, той знаеше за дарбата ми.

Мисълта да седна пред местния шериф и да му заобяснявам как виждам мъртъвци, а също и демони — бързи и грациозни като вълци — не ме изпълваше с възторг.

— Началникът Потър може да се обади на шерифа и да гарантира за мен.

— И колко време ще отнеме? — Юмрука ме погледна скептично.

— Може би немного, ако бързо успея да се свържа с Уайът.

— Нямам предвид колко време ще отнеме на началник Потър да се свърже с местните и да им каже, че си чист. Имам предвид колко време ще е нужно на местните да го повярват.

Юмрука нацели болното ми място. Дори Уайът Портър, интелигентен човек, който добре познаваше баба ми и горе-долу — мен, не ми повярва първия път, когато отидох при него с информация във връзка с разследването на едно убийство, което беше стигнало до задънена улица.

— Синко, никой освен теб не вижда бодаси. Ако има опасност дечицата или всички ние да бъдем изтрепани от някого, от нещо, ти знаеш какво-как-кога; ти имаш най-големите шансове да я предотвратиш.

Подът беше застлан с персийски килим. В изтъкания от вълна свят под краката ми се гърчеше един змей, който ме пронизваше с яростен поглед.

— Не мога да поема такава отговорност.

— Господ изглежда мисли другояче.

— Деветнайсет загинали — напомних му аз.

— При положение, че е можело да бъдат двеста. Чуй ме, синко, не всички представители на закона са като Уайът Портър.

— Знам.

— В днешно време законите се правят заради самите закони. Никой не помни, че всеки закон е тръгнал отнякъде, че някога той не просто е бил забрана, а е давал смисъл на определен начин на живот. Сега законите не мислят за хората — политиците ги правят или преправят и сигурно не е изненадващо, че на някои вече не им пука за закона, дори на тези, които отговарят за изпълнението му — те не разбират истинския му смисъл. Излей си душата пред някой от ония полицаи — и те ще се изправят срещу теб. Няма да повярват в дарбата ти. Даже ще сметнат, че ти си олицетворение на онова, срещу което се борят, и че такива като тебе са утайката на света. Колкото по-малко като тебе — толкова по-добре. Ще решат, че си някаква откачалка. Въобще няма да ти се доверят. Ами я си представи, че те поставят под наблюдение или дори те окошарят по подозрение в убийство, ако открият труп. Какво ще правим тогава?

Не ми харесваше надменното изражение на змея, нито свирепия му поглед. Затиснах главата му с левия си крак. Защо ли пъстроцветните вълнени нишки бяха преплетени точно по този начин?

— Сър, не е нужно да споменавам дарбата си или бодасите. Просто ще кажа, че съм се натъкнал на паднал монах и после някой ме

е нападнал с тояга.

— А ти каква работа имаше на двора в онзи час? Откъде идваше, накъде отиваше, с каква *цел*? Що за шантаво име е твоето? Значи ти си хлапето-герой от търговския център по-миналото лято? Защо където си ти, там са и неприятностите? Да не би да си техният източник?

Юмрука се държеше като адвокат на дявола. Почти си внуших, че змеят се гърчи под крака ми.

— Май наистина няма какво толкова да им кажа — отговорих уклончиво. — Струва ми се, че ще изчакам да открият трупа.

— Няма да го намерят — заяви Юмрука. — Полицаяте не търсят укрития труп на убития брат Тимотей. Търсят брат Тим, който си е прерязал китките или се е обесил на някоя греда.

Зяпнах го недоумяващо.

— И две години не са минали откакто брат Константин се самоуби — напомни ми Юмрука.

Константин е мъртвият монах, който не е напуснал този свят и който понякога се изявява по неочаквани и разнообразни начини като енергичен полтъргайст.

По причини, непонятни за никого, една нощ, докато другите братя спели, той се изкачил в църковната кула, завързал едно въже за механизма, който задвижва карилъона, нахлузил примката около шията си, покатерил се на парапета и скочил, събуждайки с камбанен звън цялата общност на „Свети Вартоломей“.

Сред тези воини на вярата самоунищожението е може би най-тежкото провинение пред създателя. Въздействието на онази нощ било дълбоко и времето не притъпило ужаса ѝ.

— Шерифът ни мисли за хулиганска пасмина и не може да ни се довери. Той е от онези, дето си въобразяват, че в тайни катакомби под манастира живеят монаси-албиноси — кръвожадни убийци, които е нощта вършат пъклените си дела, като стария ку-клукс-клан. Нали се сещаш, ония антиклерикални приказки, дето са свързани с ККК. Виждаш ли как хората, които не вярват в нищо, са готови да хванат вяра на всяка измишльотина, свързана с нас.

— Значи според тях брат Тимотей е посегнал на живота си?

— Шерифът вероятно си мисли, че всички ние се самоубиваме.

С тъга си помислих за Бинг Кросби и Бари Фицджералд.

— Снощи гледах един стар филм — „Моят път“.

— Говорим не просто за различно време, синко. Говорим за различна планета.

Вратата на фоайето се отвори, за да пропусне един полицай и четирима монаси. Бяха дошли да претърсят крилото за гости, въпреки че надали някой суициден брат би се отбил точно тук за да гаврътне четвъртинка клорокс.

Брат Юмрука изрецитира края на една молитва и се прекръсти. Последвах примера му, сякаш се бяхме оттеглили тук, за да се помолим заедно брат Тимотей да се появи жив и здрав.

Не знам дали тази маневра можеше да се окачестви като стъпка надолу към падението. Нямах усещането, че се плъзвам. Но, разбира се, ние никога не забелязваме спускането си от върха, преди да развием космическа скорост.

Юмрука ме убеди, че няма да срещна разбиране сред тези бюрократи и че за да открия каква надвиснала опасност е привлякла бодасите, трябва да действам по свое усмотрение. Като следствие на това реших да избягвам полицаите, но без да създавам впечатлението, че се опитвам да им се изплъзна.

Брат Флетчър, канторът и диригентът на манастира, един от четиримата монаси с полицаия, помоли за разрешение да претърси апартамента ми. Дадох го без колебание.

За да хвърли прах в очите на ченгето, които се бяха присвили в тънки цепки от тежестта на подозрението, Юмрука ме подкани да му помогна с претърсването на килерите и склада, които бяха в негово владение.

Когато излязохме от фоайето и отново се озовахме в малката галерия, където вятърът фучеше между колоните, заварих Елвис да ме чака.

В предишните си два ръкописа предадох срещите си с духа му в Пико Мундо. Когато напуснах пустинното градче, за да се оттегля в планинското абатство, той дойде с мен.

Вместо да си намери някое любимо място и да остане там — Грейсланд например — той ме следва. Въобразил си е, че с моя помощ навреме ще събере кураж да се пресели в по-висша реалност.

Предполагам, че трябва да съм благодарен, задето ме следва духът на Елвис, а не, да речем, на пънкаря Сид Гадния. Кралят е готин дух с чувство за хумор, който се отнася внимателно към мен, въпреки

че от време на време пролива ведро сълзи. Безмълвно, разбира се, но за сметка на това обилно.

Понеже мъртвите не говорят и, представете си, не се разхождат с тетрадка и молив под ръка, ми отне доста време да разбера защо Елвис се мотае по тази грешна земя. Отначало си мислех, че не иска да напусне света, където е преживял толкова успехи. Истината е, че той отчаяно копнее да се види с майка си Гладис в следващото измерение, но тази среща го изпълва с боязън.

Малко мъже са обичали майките си повече, отколкото Елвис е обичал Гладис. Тя починала млада и той не престанал да я оплаква до края си.

Както и да е, опасенията му са свързани със злоупотребата с наркотици и другите му лични неудачи, последвали в годините след смъртта ѝ. Елвис се бои, че тя може би се срамува от него. Притеснява го позорната му кончина от свръхдоза успокоителни — намерили го паднал по лице в собственото си повръщано — макар че май доста голям процент рокендрол величия са решили, че точно този изход от земната суета най им подхожда.

Често съм го уверявал, че там, където Гладис го чака, няма нито срам, нито гняв, нито разочарование, а, напротив, само всеопрощаваща любов. Казвал съм му, че тя го чака с отворени обятия от Другата страна. Досега убежденията ми не са дали резултат. И защо да дадат? Спомнете си: в шеста глава си признах, че не знам *нищо*.

— Елвис е тук — подхвърлих аз, когато влязохме в коридора между двете галерии.

— Вярно? И в кой филм е?

По този начин Юмрука ме питаше за облеклото на Краля.

Други духове се появяват единствено с дрехите, с които са били по време на смъртта си. Дони Москуит, бивш кмет на Пико Мундо, получил инфаркт, докато усърдно се трудел над една млада госпожица. Преобличането в женско бельо го стимулирало. С косматите си гърди, които се показваха изпод сутиена, клатушкайки се на свръхвисоки токчета по улиците на града, който беше кръстил парк на негово име, но след смъртта му го бе преименувал на някакъв водещ на телевизионна игра, кметът Москуит съвсем не е приятен призрак.

В смъртта, както и в живота, Елвис отвсякъде е супер. Появява се в костюмите от своите филми и представления, както му хрумне. Сега

носеше черни ботуши, прилепнали черни панталони, тясно кожено елече с дължина до кръста, отворено на гърдите, червен индийския пояс, бяла риза с рюшчета и черен фулар.

— Танцър на фламенко, от „Забавления в Акапулко“ — отвърнах.

— Докато в Сиера е зима?

— Той не усеща студ.

— Премията му не е подходяща за света обител.

— Не се е снимал във филми за монаси.

Елвис крачеше редом с мен. Когато приближихме каменния коридор, той ме прегърна през раменете, сякаш за да ме утеши. Ръката му беше топла и солидна, като на жив човек.

Не знам защо призраците не са безплатни за мен. Реално усещам докосването им, но те минават през стени и се дематериализират по свое желание. По всяка вероятност това ще си остане вечна мистерия за мен като необяснимата популярност на сиренето в туба и кариерата на Уилям Шантър като вариететен певец след „Стар Трек“.

В огромния двор на голямата галерия вятърът се мъчеше да събори триетажната сграда, размахвайки камшици от ефирни снежинки, надигайки фини снежни воали от побелелия калдъръм, фучейки между колоните, докато ние бързахме към вратата на кухнята в южното крило.

Като пропукал таван, от който се рони мазилка, небето над „Свети Вартоломей“ се прихлупи и денят сякаш ни затисна с огромните си бели стени, по-страшни от очертанията на каменното абатство; алабастрови руини, които затрупаха всичко, нежни като пух, тежки като окови.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

С Юмрука претърсихме килерите и прилежащите им помещения, макар че не открихме и следа от брат Тимотей.

Елвис се възхити на бурканчетата с фъстъчено масло, които изпълваха една полица. Може би си спомняше за сандвичите с фъстъчено масло и пържените банани, които са били съставна част от менюто му приживе.

Известно време монасите и полицаите оглеждаха коридорите, столовата, кухнята и съседните стаи. После търсенето се премести другаде и настана тишина, ако не се брои вятърът в прозорците.

След като библиотеката беше претърсена, аз се оттеглих в нея, за да се тревожа на спокойствие и да се покривам, докато представителите на закона не си заминат.

Елвис ме придружи, но Юмрука пожела да остане в склада, за да прегледа някои фактури, преди да отиде на Светата литургия. Колкото и стряскащо да беше изчезването на брат Тим, работата трябваше да продължи.

Разбирането, че когато настъпи Денят и времето свърши, всеки честен монах трябва да се възнесе в божии обятия, докато е зает с честен труд или е унесен в молитва, е фундаментално за вярата на братята.

В библиотеката Елвис започна да се разхожда между рафтовете, като от време на време *минаваше* през първия ред книги, за да прочете някое заглавие на втория.

Имало е периоди, в които е четял много. Носи му се славата, че на млади години си изписвал двайсет книги наведнъж от една книжарница в Мемфис.

Абатството разполага с шейсет хиляди тома. Съхранението на знанието винаги е било цел на монасите, особено на бенедиктинците.

Много манастири в Стария свят са били построени като крепости — на непристъпни върхове с един подстъп, който при необходимост е можел да бъде блокиран. Знанието на близо две

хилядолетия, в това число великите творби на древните гърци и римляни, е било запазено благодарение на монасите, когато нашествията на варварите — готи, хуни и вандали — няколкократно съсипали западната цивилизация, а също и когато мюсюлманите почти завладели Европа след някои от най-кръвопролитните сражения в историята на човечеството.

Цивилизацията — твърди приятелят ми Ози Бун — съществува, защото в света има само два вида хора: тези, които са способни да градят с мистрия в едната ръка и меч в другата, и тези, които вярват, че в началото е било Словото и ще рискуват живота си, за да запазят книжнината заради истините, които тя може би съдържа.

Мисля, че трябва да прибавим и няколко готвача на аламинути. Да градиш, да се биеш, да рискуваш живота си за справедлива кауза изисква силен дух. Нищо не повдига духа като чиния изпържени до златисто яйца и хрупкави пържени картопки.

Докато неспокойно бродех сред рафтовете с книги, на един ъгъл се изправих лице в лице с руснака Родион Романович, който съвсем наскоро ме беше посетил в съня ми.

Никога не съм имал претенцията да притежавам апломба на Джеймс Бонд и затова не ме е срам да си призная, че стреснато отскочих назад, крясвайки: „Мръсник!“

Той ме погледна като мечка-стръвница и така се начумери, че рунтавите му вежди се събраха на челото, когато заговори:

— Какво ви става?

— Изплашихте ме.

— Нищо подобно.

— Но на мен така ми се стори.

— Вие сам се изпрашихте.

— Извинете, сър.

— За какво се извинявате?

— За езика си — отговорих.

— Говоря английски.

— Да, забелязах, и то доста добре. Със сигурност по-добре, отколкото аз говоря руски.

— Говорите руски?

— Не, сър. Нито дума.

— Вие сме много особен младеж.

— Да, сър, известно ми е.

На около петдесет години Романович не изглеждаше стар, но времето беше белязало лицето му с мрежица бели резки. Линиите около устата му не бяха от усмивки; те бяха дълбоки, сурови, като стари рани, получени в бой с мечове.

— Искях да кажа, че се извинявам за *невъзпитания* си език — поясних аз.

— Защо ще се плашите от мен?

Свих рамене:

— Не бях разбрал, че тук има някой.

— И аз не бях разбрал, че тук има някой — каза той, — но вие не ме изплашихте.

— Нямам нужната екипировка.

— Екипировка?

— Искях да кажа, не съм страшен. Безобиден съм.

— Нима съм толкова *страшен*?

— Не, сър. Доста застрашителен.

— Да не би да сте от онези, които говорят, защото се опиват от звука на думите, а не от смисъла им? Наясно ли сте какво означава думата „безобиден“?

— Означава „безвреден“, сър.

— Така. А вие съвсем не сте безобиден.

— О, това е заради черните скиорски обувки, сър. С тях всеки прилича на рокер, готов да раздава ритници.

— Изглеждате ми прозрачен, прям, дори простодушен.

— Благодаря, сър.

— Но подозирам, че сте нееднозначен, многостранен, дори сложен.

— Каквото е на сърцето, то е и на небето — уверих го. — Аз съм един прост готвач на аламинути.

— Да, невероятно пухкавите ви палачинки придават правдоподобност на тази версия. Аз съм библиотекар от Индианаполис.

— Какви четива обичате? — попитах, сочейки книгата, която той държеше така, че да не виждам заглавието ѝ.

— Това е за отровите и великите отровители в историята.

— В една манастирска библиотека човек би очаквал да намери нещо по-духовно.

— Отровителството е важен аспект от историята на църквата — поясни Романович. — През вековете представителите на духовенството са били трън в очите на крале и политици. Катерина Медичи убила кардинал Дьо Лорен с пари, намазани с отрова. Токсинът проникнал през кожата и кардиналът бил мъртъв след пет минути.

— Слава богу, че сме се запътили към икономика на безкасовото плащане.

— Защо му е на някакъв си „прост готвач на аламинути“ да живее шест месеца в манастир?

— Никакъв наем. Изтощение от скарата и грила. Преумора на китката от неправилна техника с шпатулата. Нужда от духовно пречистване.

— Разпространена ли е нуждата от духовно пречистване сред гилдията на готвачите в закусвални?

— Може би това е ключова характеристика на професията, сър. На Поук Барнет всяка година му се налага да ходи два пъти до една съборетина в пустинята, за да се отдава на размисъл.

— Поук Барнет ли? — Романович добави и кръвнишки поглед към намръщената ми физиономия.

— Той е другият готвач на аламинути в закусвалнята, където работех. Поук си купуваше двеста кутийки с патрони за пистолета си, отправяше се към едно място в Мохаве, където в радиус от деветдесет километра няма жива душа, и няколко дена правеше на пюре кактусите.

— Стрелял е по кактуси?

— Поук е надарен с много прекрасни качества, сър, но грижата за околната среда не му е силна страна.

— Казахте, че ходел в пустинята, за да се отдава на размисъл?

— Докато превръщал кактусите в пихтия, Поук размишлявал за смисъла на живота.

Руснакът се втренчи в мен.

Това беше най-непроницаемият поглед, който бях виждал. От него можех да науча толкова, колкото чехълчето, взряно в лещата на

микроскопа, можеше да научи за мнението на учения, който го изследва.

След кратко мълчание Родион Романович смени темата:

— Какво книга търсите, господин Томас?

— Всяка, в която става въпрос за порцеланови зайчета на възшебни пътешествия или мишоци, които спасяват принцеси, ми върши работа.

— Съмнявам се, че ще откриете такъв род книги в тази секция.

— Вероятно сте прав. Мишките и зайчетата, общо взето, не скитат насам-натам, тровейки хората.

Руснакът посрещна изявлението ми с ново мълчание. Не ми се вярва да е притеглял собственото си мнение относно човеконенавистничеството на зайчетата и мишките. Струва ми се, че се мъчеше да прецени дали думите ми не съдържат завоалирано подозрение.

— Вие сте много особен млад мъж, господин Томас.

— Не по моя вина, сър.

— И комичен, бих добавил.

Изразих плаха надежда, че не съм *гротескно* комичен.

— Не. Не гротескно. Само комичен.

Той ми обърна гръб и се отдалечи с книгата, която беше за отровите и световноизвестните отровители. Или не беше.

В другия край на пътеката изникна Елвис, облечен като танцор на фламенко. Той се прегърби и започна да имитира тромавата, тролска, тътреща се походка на руснака, който се изтегляше, и се намръщи страшно, когато мъжът мина покрай него.

Родион Романович спря малко преди да се скрие зад следващия рафт с книги, обърна се и каза:

— Не те съдя по името ти, Чудако Томас. И ти не ме съди по моето.

Зави зад ъгъла и ме остави да се чудя над думите му. В крайна сметка не беше кръстен на масовия убиец Йосиф Сталин.

Когато Елвис стигна до мен, лицето му се беше изкривило в смешно подобие на намръщената физиономия на руснака. Докато наблюдавах как Краля ми се плези, осъзнах колко е странно, че нито аз, нито Романович отворихме дума за изчезналия брат Тимотей или за ченгетата, които го търсеха навсякъде. В затворена общност като

манастир, където отклоненията от установения дневен ритъм са рядкост, тревожните тазсутрешни събития би трябвало да са първата ни тема за разговор.

Пропускът ни дори мимоходом да споменем за брат Тимотей, изглежда, предполагаше идентично възприемане на ставащото или поне сходно отношение спрямо развиващите се събития, което в известна степен ни поставяше на една плоскост. Нямах представа какво точно значи това, но интуитивно долавях, че е вярно.

Понеже Елвис не успя да изтръгне от мен усмивка с окарикатуряването на намусения руснак, той заби докрай пръст в лявата си ноздра, преструвайки се, че чопли засъхнали сопполи.

Смъртта не го беше освободила от желанието да пее или да разказва вицове. Понякога се кълчеше, изпълнявайки прости стъпки от филмите си или от шоупрограмата си в Лас Вегас, но беше толкова танцьор, колкото абат Бернар — Фред Астер. За жалост в отчаянието си понякога Краля прибегваше до инфантилен хумор, който никак не му отиваше.

Той издърпа пръста си, правейки се, че е извадил секрет; после се оказа, че въображаемият сопол е изключително дълъг и Елвис трябваше да използва двете си ръце, за да го измъкна метър след метър.

Потърсих справочния отдел и на крак прочетох кратко резюме за Индианаполис. Елвис ме погледна иззад отворената книга и продължи с представлението, но аз бях престанал да му обръщам внимание.

В Индианаполис има осем университета и огромна мрежа от библиотеки и читалища.

Когато Краля почука леко с пръст по главата ми, въздъхнах примирено и вдигнах поглед от книгата.

Показалецът му беше потънал докрай в дясната ноздра, само че този път крайчецът на пръста му се подаваше от лявото ухо. Елвис го завъртя.

Не можах да сдържа усмивката си. Той толкова искаше да ме развесели.

Доволен, че най-сетне съм се поддал на маймунджилъците му, той измъкна показалеца от носа си и избърса двете си ръце в якето ми, правейки се, че те са изцапани със сопполи.

— Ходи, че вярвай — казах аз, — че ти си същият човек, който е изпял „Обичай ме нежно“.

Той се престори, че зализва косата си с останалия секрет.

— Смешен си — казах му. — Гротескно.

Присъдата ми го удовлетвори. Ухили се и изпълни серия от поклони, все едно се намираше пред публика, оформяйки с уста думите „Благодаря, благодаря, много ви благодаря“.

Седнах край една маса и прочетох, че през Индианаполис минават повече магистрали и шосета, отколкото през което и да е населено място в щатите. Някога градът е бил процъфтяващ център на гугената индустрия, но вече не е.

Елвис седеше край прозореца и наблюдаваше валящия сняг. Ръцете му ритмично почукваха по перваза, но не изтръгваха звук.

По-късно отидохме в отделението за гости, за да видим напредва ли полицейското разследване. Приемната, обзаведена като хотелско фоайе, което е видяло доста по-добри времена, беше празна. Тъкмо се бях запътил към централния вход, когато вратата се отвори и брат Рафаел влезе сред вихър блестящи снежинки под съпровода на вятърът, който ревеше дисхармонично като орган, акордиран в адските владения. Монахът с мъка затвори вратата и отупа снега от расото си. Навън вятърът продължаваше да стене приглушено.

— Какъв ужас — оплака се той с глас, треперещ от злочестина.

Студен страх плъзна пипалата си по цялото ми тяло, започвайки от темето.

— Полицаяте откриха ли брат Тимотей?

— *Не го откриха*, но въпреки това си тръгнаха. — Брат Рафаел така беше ококорил огромните си кафяви очи от изумление, че спокойно можеше да се казва брат Бухал. — *Тръгнаха си!*

— Какво казаха?

— Били претоварени заради бурята. Пътни злополуки, недостиг на работна сила.

Елвис слушаше този диалог, очевидно съчувстваше на властите. Приживе той беше търсил и получил истински — а не почетни — значки на полицаи от специалните части от няколко полицейски участъка, в това число и от шерифството на окръг Шелби, Тенеси. Освен друго значките му давали правото да носи оръжие. Елвис винаги се гордеел, че е част от силите на реда и закона.

В една мартенска нощ на 1976, натъквайки се на сблъсък между две возила на щатски път № 240, той извадил значката си и оказал първа помощ на пострадалите до пристигането на полицията. За щастие никога не застрелял никого при престрелка.

— Всички сгради ли претърсиха?

— Да — потвърди брат Рафаел, — и дворовете. Ами ако е отишъл да се поразходи в гората случило му се е нещо и той лежи там някъде?

— Някои братя обичат разходките в гората — отвърнах аз, — но не през нощта и не брат Тимотей.

Монахът обмисли казаното от мен и кимна.

— Брат Тим води ужасно заседнал живот.

При така създаденото се положение думите на брат Рафаел можеха да се тълкуват многозначително, защото няма по-заседнало състояние от смъртта.

— Ако не е в гората, то къде е тогава? — продължи възбудено монахът. На лицето му се изписа ужас. — Полицията не проявява разбиране, *въобще* не проявява разбиране. Оттам ми казаха, че може да е изчезнал по своя воля.

— Изчезнал по своя воля? Но това е нелепо.

— Нелепо е меко казано. Аз го определям като обида. — Брат Рафаел не криеше възмущението си. — Един полицаи намекна, че може би Тим е отскочил до Рино за двете Р-та: ром и рулетка.

Ако някой от полицаите в Пико Мундо беше изтърсил подобно нещо, Уайът Портър щеше да го накаже с общественополезен труд без заплащане и в зависимост от реакцията на офицера към суровото порицание, не бе изключено и да го уволни.

Брат Юмрука ми даде мъдър съвет, предлагайки ми да се покривам, докато ченгетата са тук.

— Какво да правим? — косеше се брат Рафаел.

Поклатих глава. Не разполагах с отговор.

— Какво да правим? — Брат Рафаел говореше по-скоро на себе си, отколкото на мен, докато забързано излизаше от стаята.

Погледах ръчния си часовник и отидох до прозореца. Елвис премина на части през затворената врата и се изложи на снежната стихия. С черния си костюм за фламенко и червения си индийски пояс той представляваше поразителна гледка.

Часът беше осем и четирийсет.

Само следите от гуми на неотдавна заминалите полицейски коли бележеха входната алея. Иначе виелицата беше заличила различията и неравностите на пейзажа, покривайки го с бял юрган с мотив на геометрични шарки — загладени равнини и нежни хълмисти възвишения.

Както изглеждаше, двайсет или двайсет и пет сантиметра бяха натрупали за седем часа и половина. Снегът валеше много по-силно отпреди.

Навън Елвис беше наклонил глава назад в напразен опит да улови няколко снежинки с езика си. Разбира се, той бе само един дух, неспособен да усети студа или да вкуси снега. Нещо в усилието му обаче ме трогна... и натъжи.

С каква страст обичаме всичко мимолетно: ослепителните ледени кристали на зимата, цъфналата пролет, полета на изящните пеперуди, алените залези, една целувка, един живот.

Миналата вечер по телевизията даваха прогноза за минимум шейсет сантиметра снежна покривка. Снеговалежите във високите части на Сиера могат да бъдат бурни, непредвидимо дълги и като резултат да се образува по-голяма снежна покривка от прогнозата.

Със сигурност обаче преди здрачаване абатството „Свети Вартоломей“ щеше да е откъснато от света. Напълно.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Постарах се да оправдая надеждата на брат Юмрука и да се окажа втори Шерлок Холмс, но дедуктивните ми съждения ме отведоха в лабиринт от факти и подозрения и накрая се озовах там, откъдето започнах: от нулата.

Тъй като не съм най-добрата компания, когато се правя на мислител, Елвис ме заряза в библиотеката. Може би отпраши към църквата с надеждата, че брат Флетчър възнамерява да се упражнява на органа.

Дори и в смъртта обича да е сред музика. Приживе беше записал шест албума с госпъл и спиричуели плюс три коледни албума. Навярно бе предпочел да потанцува на нещо по-хард, но рокендролът не кънти денонощно в манастира.

Един полтъргаист би продънил пианото в приемната на крилото за гости с „Хрътка“, както печално напусналия брат Константин, който бие камбаните, когато го прихване.

Елвис никога не би се държал като полтъргаист. Той е сладък дух.

Зимното утро сигурно вървеше към незначайно каква катастрофа. Неотдавна бях научил, че истинските капацитети разделят деня на части, възлизащи на една милионна от милиардната на милиардната част на секундата, което предизвикваше у мен чувството, че всяка *цяла* секунда, в която не правя нищо, е безотговорно пилеене на време.

Излязох от приемната, стигнах до голямата галерия и продължих към другите крила на абатството, уповавайки се на интуицията си, защото вярвах, че тя ще ме отведе по-близо до отговора какво бедствие е привлякло бодасите.

Не се засягайте, обаче моята интуиция е по-добра от вашата. Може би някоя слънчева сутрин сте си взели чадър, отивайки на работа, и следобед е заваляла. Може би по непонятни за вас причини сте отказали среща на идеалния мъж, за да видите след месеци по вечерните новини картина от задържането му по обвинение за

склоняване към развратни действия на ламата, която си е отглеждал като домашно животно. Може би сте си купили лотариен билет, попълнили сте числата, подбирайки датата на последния ви преглед за хемороиди, и това ви е донесло десет милиона гущера. Все едно, моята интуиция пак е несравнимо по-добра от вашата.

Най-страховитият аспект на интуицията ми е онова, което наричам психически магнетизъм. В Пико Мундо, когато ми трябваше някой, когото не знаех къде се намира, започвах да си мисля за него, да си представям лицето му и карах безцелно по улиците. Обикновено след две минути се натъквах на въпросния някой.

Психическият магнетизъм невинаги действа. Отсам рая нищо не е сто процента сигурно, освен че мобилният ви оператор никога няма да изпълни обещанията, на които сте били така глупав да повярвате.

Обитателите на „Свети Вартоломей“ са частица от населението на Пико Мундо. Двата крака ми бяха достатъчни, за да се отдам на това странно явление.

Първоначално задържах образа на брат Тимотей в съзнанието си: топлите му очи, прочутото му изчервяване. Сега, когато полицаите вече ги нямаше, не рискувах да ме задържат в най-близкия полицейски участък, в случай че намерех трупа на изчезналия монах.

Издирването на мястото, където убиецът е скрил жертвата си, не е голям купон като откриването на великденски яйца, макар че ако пропуснете някое яйце и го откриете след месец, миризмата няма да е много по-различна. Понеже състоянието на трупа може да бъде източник на важни улики за личността на убиеца, може дори да е показател за крайните му намерения, частта с издирването е много важна.

Слава богу, бях пропуснал закуската.

Когато интуицията три пъти ме отведе пред три различни външни врати, спрях да се съпротивлявам на натрапчивия импулс да пренеса търсенето навън, в снежната виелица. Дръпнах нагоре ципа на якето, нахлузих си качулката, завързах я около врата си и си сложих ръкавиците, които бяха пхнати в единия джоб на якето.

Първите снежинки, които снощи бях приветствал с уста, отворена като човката на птица, бяха жалка работа в сравнение с фантастичната феерия на снега, който сега покриваше планината;

широкоекранна фъртуна, натъпкана със стероиди и анаболи от режисьора Питър Джаксън.

Вятърът влезе в стълкновение със себе си, като първо ме връхлетя от запад, после от север, после от двете посоки едновременно, сякаш искаше да се пребори сам със себе си и да загине от собствения си гняв. Този шизофреничен вятър яростно повдигаше-завихряше-запращаше снежинките в ослепителни платна, огромни фунии, ледени камшици; гледка, която някакъв поет веднъж беше описал като „веселяшката архитектура на снега“, но в този миг веселяшкото се изчерпваше със залповете на вятъра, който бучеше като минохвъргачка, и снежните парцали, които свистяха като шрапнели.

Особената ми интуиция първо ме отведе на север към предната част на абатството, после на изток, после на юг... след малко осъзнах, че няколкократно съм се въртял в кръг.

Може би психическият магнетизъм не действаше добре в такава влудяваща обстановка: бялото вълнение на бурята, студът, който щипеше лицето ми, който изтръгваше сълзи от очите ми и ги превръщаше в ледени перли по бузите ми.

Като момче, израсло в пустинята, бях свикнал с жестоката жегата, която не влудява, а или омаломощава, или закалява мускулите на съзнанието и фокуса на мисълта. Чувствах се не на място в този студен, бушуващ хаос и не съвсем на себе си.

Оставих брат Тимотей на мира и поднових търсенето си, като пробвах да се съсредоточа върху бодасите и предстоящата беда; общо взето, се отдадох на безпокойствата, породени от неопределимата заплаха с надеждата, че шестото чувство ще ме отведе при човек или място, свързани по някакъв незнаен засега начин с насилието, което се задаваше.

В спектъра на детективската гама този план беше на удивително разстояние от методите на Шерлок и значително по-близо до гадаенето по чаени листа, за което се бях изказал с такова пренебрежение.

Въпреки това в един момент открих, че вече не се скитам безцелно, а целеустремено газя през дваисет и пет сантиметрова снежна покривка на изток към метоха и училището.

Насред поляната ме обзе паника и аз се наведох, обърнах се, потреперих; сигурен, че ще ми бъде нанесен удар.

Бях сам.

Въпреки че очите ми твърдяха противното, не се чувствах сам. Чувствах се наблюдаван. И нещо повече. Дебнат.

Във фъртуната, но не от фъртуната, се носеше звук; протяжен вой, различен от скръбното фучене на вихъра, чу се наблизо и заглъхна, пак се чу и пак заглъхна.

На запад абатството едва се виждаше през танца на хилядите снежни воали. Снежни преспи затрупваха основите му, белотата поглъщаше огромни късове от каменните стени. Камбанарията се губеше на фона на буреносното небе, островърхата ѝ кула и кръст въобще не се виждаха.

Надолу по хълма, на изток, училището изглеждаше като призрачен кораб, попаднал в мъгливо безветрие, въображението ми допълваше очертанията му, светъл контур в смътните предели на виелицата.

В тези атмосферни условия никой не можеше да ме види от прозорците на някоя от двете сгради. Вятърът нямаше да доведе писъците ми.

Протяжният вой отново се надигна, изпълнен с нужда и възбуда. Завъртях се в кръг, търсейки източника му. Бледата светлина мамеше окото, почти нищо не се виждаше от ревящата фъртуна, която вдигаше облаци снежен прах от земята.

Въпреки че само се завъртях на място, училището и долната част от поляната напълно се бяха скрили от полезрението ми. Кацналото върху възвишението абатство блещукаше като мираж и се нагъваше като картина, изрисувана с маслени бои върху копринено платно.

Заради живота ми с мъртвите така съм привикнал с всякакви страхотии, че рядко се плаша. Този звук обаче, отчасти писък, отчасти хленч, отчасти жужене, беше толкова призрачен и неестествен, че не успях да извикам във въображението си образа на животното, което би могло да го издава; костният ми мозък се сви, както живакът в барометъра се свива зимно време.

Направих крачка напред в посоката, където би трябвало да е училището, но се поколебах и отстъпих назад. Обърнах се с лице към хълма, но не посмях да се запътя към абатството. Изглежда, нещо невидимо, което използваше фъртуната за камуфлаж, нещо с извънземен глас, пълен с нужда и гняв, ме чакаше, без значение накъде ще тръгна.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Разкопчах качулката и я отметнах назад; вдигнах глава, обърна глава, наклоних глава, мъчейки се да определя от коя посока дойде викът.

Леденият вятър развя косата ми и я обсипа със скреж, ушите ми пламнаха от плесниците му.

Фъртуната си загуби целия си магически ореол. Изящният валс на снежинките се беше превърнал в кипящ водовъртеж от грозни снежни парцали, всепомитащ и унищожителен като човешкия гняв.

Не ми е по силите да обясня странното усещане, което ме връхлетя: че реалността се е свила до десет на минус десета част от размерите на протона, че нищо не е както преди и всичко е с главата надолу.

Дори със свалена качулка не можах да локализирам източника на зловещия протяжен вой. Може би вихърът изопачаваше природата и мястото на звука, а може би ми се струваше, че воят ме връхлита отвсякъде, защото не една и две пищящи ужасии дебнеха в ослепителното утро.

Разумът твърдеше, че каквото и да ме дебне, то е от Сиера, но не мислех, че съм чул рев на вълци или пуми. Мечките пък се бяха изпокрили по пещерите, унесени в сънища за плодове и медец.

Не съм момче, което обича да се мотае с оръжие. Привързаността на мама към пистолета ѝ — плюс непрестанните заплахи за самоубийство, с които ме контролираше като малък — ме насочиха към други форми на самозащита.

През годините съм се измъквал — често едва-едва — от много ситуации, в които работата ми е била спукана, благодарение на ефективната употреба на оръжия като юмруци, стъпала, колена, лакти, бейзболна бухалка, лопата, нож, гумена змия, истинска змия, три скъпи антични порцеланови вази, около сто галона разтопен катран, ведро, гаечен ключ, вбесен кривоглед пор, метла, тиган, масло, пожарогасител и една огромна наденица.

Колкото и безразсъдна да ви изглежда такава стратегия, предпочитам да се осланям на ума си, отколкото на персонално снаряжение. За съжаление в онзи момент на поляната умът ми беше толкова пресъхнал, че най-доброто, което изцедих, беше да направя снежни топки.

Тъй като доста се съмнявах, че незнайните, протяжно виещи същества, плъзнали по петите ми, са пакостливи десетгодишни момченца, се отказах от защита със снежни топки. Придърпах качулката над замръзналата си глава и я затегнах здраво под брадичката.

Тези стенания не бяха случайни, но независимо колко се различаваха от фученето на фъртуната, която непрекъснато се изменяше по сила и посока, може би все пак бяха продукт на вятъра.

Когато умът ми откаже, прибягвам до самозаблуда.

Отново се отправих към училището и незабавно засякох движение отляво с крайчеца на окото си. Обърнах се към заплахата и съзрях нещо бяло и бързо, видимо само защото беше ъгловато и настръхнало в сравнение с вълнообразните възвишения и фуниите завихрен снежен прах. Като таласъмите от сънищата то изчезна както се беше появило, сливайки се с непрогледната виелица, оставяйки у мен неясно усещане за остри ъгли, изсечени очертания, блясък и прозрачност.

Протяжният вой секна. Стенанията и съскането на вихъра ми звучаха почти ободряващо, очистени от този вик, изпълнен с жесток копнеж.

Киното не предлага мъдрост и има малко общо с реалния живот, но си спомних едни стари приключенски филми, в които действието се развива в джунглата и непрестанното биене на барабани е обтегнало нервите на групата изследователи, които се потят под тропическите си шлемове. Внезапното спиране на барабана обаче никога не им носи облекчение, защото тишината най-често означава, че от атаката ги делят секунди.

Подозирах, че поне в това отношение Холивуд е улучил истината.

Предчувствайки, че скоро ме очаква съдба, по-странна и по-лоша от отровна стреличка в гърлото (или голяма стрела в окото), изоставих своята нерешителност и забързах към училището.

Нещо мрачно се извисяваше в бурята напред и надясно, забулено от снега, прилично на замръзналите голи клони на дърво, превито от вятъра. Но това не можеше да е дърво. Нямаше дървета на поляната между абатството и училището.

Бях зърнал малка част от мистериозното присъствие, което бе посъзнато от дърветата, което не се огъваше под напора на вятъра, а постъпваше съобразно своята непреклонна воля.

След като се разкри до степен да се превърне в още по-дълбока енигма отпреди, създанието се загърна в снежна пелерина и изчезна от погледа ми. Не си беше отишло, пазеше от мен дистанция като лъв, крачещ след отделената от стадото газела.

Не видях, но инстинктивно почувствах как друг хищник се изправя зад гърба ми. Убедих се, че ще бъда връхлетян отзад и главата ми ще бъде откъсната като металния наконечник на кутийките кола.

Не искам модно погребение. Букетите цветя, поднесени пред ковчега ми, ще ме притеснят. От друга страна, не искам единственият свидетел на смъртта ми да бъде оригването на някакъв си звяр, който е утолил жаждата си с безценните ми телесни флуиди.

Когато, газейки в преспите, се гмурнах в дълбокото на поляната пред мен с лудо биещо сърце, всеобхватната белота на виелицата ме заслепи. Очите ме заболяха от искрящия сняг, а снежинките сякаш бяха от филм със специални ефекти.

В това ми състояние на допълнително затруднена видимост нещо пресече пътя ми, може би на около три метра пред мен, отдясно наляво. Формата, размерът и естеството му бяха неопределими заради бушуващата стихия, но не просто неясни, а и някак деформирани, да, със сигурност деформирани, защото ако съдя по зърнатото в заслепяващата белота, беше нещо като конструкция от кости в леден блок. С такава невъзможно биологична архитектура то би трябвало да се клатушка и олюлява докато върви, но вместо това съществото се движеше с някаква зловеща грациозност, визуално глисандо от вълнообразно движение; плъзна се настрани и в следващия миг вече го нямаше.

Бях набрал скорост и училището беше близо, ето защо не се обърнах, а пресякох дирята, оставена от онова, което се беше изпречило на пътя ми. Не спрях, за да разгледам отпечатъците. Самият факт, че има отпечатъци, доказваше, че не съм халюцинирал.

Протяжният вой не се извиси — остана само усещането за предстояща атака, за нещо, което се надига зад гърба ми, за да нанесе удар, и през съзнанието ми преминаха думи като *орда*, *войнство*, *легион*, *рояк*.

Снегът беше натрупал върху предните стълби на училището. Виелицата вече беше заличила следите на полицаите, които бяха търсили горкия брат Тимотей.

С мъка се изкатерих по стълбите, яростно отворих вратата, очаквайки нещо да ме сграбчи на прага, на една ръка разстояние от безопасността. Влязох в приемната, бутнах вратата след себе си и се облегнах на нея.

В мига, в който бях на завет от фъртуната и ослепителния блясък на снега, гонитбата ми приличаше на сън, от който се бях събудил; зверовете от виелицата — нищо освен плод на особено жив кошмар. И тогава нещо започна да стърже от другата страна на вратата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Посетителят би почукал, ако беше човек. Вятърът би засвирил в пролуките между дървените талпи на вратата, огъвайки пантите под напора си.

Това стържение имаше звука на кост, триеща се в дърво, или нещо като кост. Лесно си представих оживял скелет, който дращи с безсмислена упоритост по вратата.

В целия си откачен живот не съм срещал одушевен скелет. Но сега всичко е възможно в свят, където в „Макдоналдс“ продават салати с дресинг без холестерол.

Приемната беше безлюдна. Но дори и да е имало някой, това щяха да бъдат най-много една-две сестри.

Ако онова, което зърнах във виелицата, беше способно да избие вратата от пантите, бих предпочел по-добро подсигуряване от защитата, която можеше да ми предложи една монахиня. Нужен ми е някой, по-корав дори от сестра Анджеа с нетрепващия ѝ миртов поглед.

Бравата тракаше, тракаше, тракаше.

Тъй като се съмнявах, че единствено моята съпротива ще задържи далеч неканения посетител, аз завъртях секретния ключ.

Припомних си сцена от стар филм: един мъж се е подпрял на масивната врата от дъбово дърво, вярвайки, че е в безопасност от свръхестествените сили от другата страна.

Филмът разглеждаше злините на ядрената енергия: как едно съвсем малко облъчване с радиация за две седмици превръща обикновени създания в чудовища-мутанти с гигантски размери.

Както добре знаем, в реалния свят това е имало опустошителен ефект върху цените на недвижимите имоти в населяваните от чудовища области близо до всички ядрени централи.

Както и да е, човекът се беше облегал на вратата и се чувстваше в безопасност, когато едно грамадно жило, извито като рога на

носорозите, прониза дървото и разпаря гърба му, нанизвайки като на шиш сърцето му.

Чудовищата от онази халтура не бяха кой знае колко убедителни от актьорите, горе-долу изглеждащи като чорап, нахлузен върху нечия ръка, но онази сцена с шиша не ми излизаше от ума.

Отдръпнах се от вратата. Бравата се огъваше напред-назад. Отдръпнах се още.

Гледал съм филми, в които някой от героите, последен глупак, притиска лице до прозореца, за да огледа чисто ли е, и бива прострелян или попада в лапите на чудовище, което няма нужда от пушка, за да разбие стъклото и да повлече в нощта пиццата си жертва. Въпреки това отидох до прозореца край вратата.

Ако трябваше да прекарам целия си живот, вслушвайки се в мъдростта на киното, трябваше да хвърля бегъл поглед и да се извъртя светкавично настрани като побъркан с шарещи очи, които правят мнозина от най-титuluваните ни актьори.

Пък и това не беше нощна сцена. Това беше утринна сцена, снегът се сипеше, така че ако животът имитираше филмите, вероятно най-лошото, което щеше да се случи, че някой да нахлуде в еквивалента на „Тиха бяла Коледа“.

Тънка ледена коричка се беше образувала по стъклата на прозореца. Засяхох някаква движение навън, но не видях нищо освен някаква неясно петно, аморфна форма, бледа фигура, пращаща от потенциална енергия.

Присвих очи и залепих нос до студеното стъкло.

Затаих дъх, за да не замъглявам прозореца с всяко издишване.

Посетителят на прага се втурна напред и се блъсна в стъклото, сякаш искаше да се види.

Потреперих, но не се строполих назад. Стоях вкаменен от любопитство.

Матовото стъкло все още маскираше посетителя, макар че онзи яростно се притискаше към него. Въпреки ледената завеса, ако това беше човешко лице, щях поне да видя очите и нещо като уста, но не би.

Това, което в *действителност* видях, ми беше непонятно. Отново у мен се създаде впечатление за кости, за скелет, но не за скелета на което и да е известно ми животно. По-дълги и по-широки от

човешки пръсти, костите бяха наредени като клавиши на пиано, но не в правоъгълна клавиатура, а змиевидно, и се преплитаха с други вълнообразно извити редици от кости. Свързката помежду им беше нещо като набор от стави и сухожилия. Въпреки ледената завеса забелязах, че те са подредени в изключително сложна структура.

Този колаж на свръхестествените ужаси, който се беше прилепил по протежение на целия прозорец, внезапно се огъна. С тих потракващ звук, сякаш хиляди зверове се въртяха едновременно върху кадифеното сукно на игралната маса, всички елементи от този странен пъзел се прередиха като в калейдоскоп и образуваха ново, по-удивително създание.

Отдръпнах се от прозореца, колкото да обхвана с поглед цялата сложна мозайка, която обладаваше както студена красота, така и някакъв страшен, смразяващ ужас.

Ставите, които свързваха тези дълги редици от кости — ако това бяха кости, а не инсектилни крайници в хитинова обвивка — очевидно изпълняваха завъртания на триста и шейсет градуса около повече от една ос.

Калейдоскопът се завъртя с онзи мек звук от зарове, търкалящи се върху сукно, и образува нов сложен модел със същата зловеща красота като предишния, но този път още по-заплашителен.

Обзе ме ясното усещане, че ставите между костите позволяват едновременно въртене около множество, ако не около безкрайно множество равнини, което беше не просто биологично, но и *механично* невъзможно.

Навярно за да ми се подиграете, гледката отново се пренареди.

Да, виждал съм мъртвите, трагично загиналите и глупаво загиналите, и тези, които ги задържа любовта; всички те се различават един от друг и същевременно си приличат, приличат си по неспособността да приемат истината за мястото си по вертикала на божествения ред и да се придвижат в каквато и да е посока, нито към селенията на славата, нито към селенията на празнотата.

Освен това съм виждал и бодасите, каквото и да представляват всъщност. Имам няколко обяснения за природата им, но не разполагам с никакъв факт, въз основа на който да изградя теория.

С призраците и бодасите се изчерпват познанията ми за свръхестественото. Не съм виждал вълшебния народ, феите и елфите,

нито пък зли джуджета или таласъми, нито дриади, нимфи или самодиви, нито вампири или върколаци. Преди много време се отказах да дебна Дядо Коледа на Бъдни вечер, защото мама ми каза, че този дядо бил дърт перверзник, който щял да отреже моето пиш с ножица, и че ако не спра с дрънканиците за него, със сигурност ще попадна на челно място в графика му за посещения.

След това Коледа никога не беше същата, но поне моето пиш е на мястото си.

Въпреки че опитът ми с паранормалното се ограничава с бодасите и мъртвите, създаването, притиснато към прозореца, беше по-скоро свръхестествено, отколкото реално. Нямах представа какво може да е то, но струва ми се, уверено мога да твърдя, че думите „сатана“ и „демон“ му прилягат повече отколкото „ангел“.

Каквото и да беше, създание от кости или създание от ектоплазма, то имаше нещо общо с надвисналата над сестрите и децата заплаха. Не беше нужно да си Шерлок Холмс, за да се досетиш.

Очевидно при всяко движение на костите, част от леда по стъклото се изтъргваше, защото сегашната мозайка беше по-ясна от предхождащите я; ръбовете на костите станаха по-остри, ставите се очертаваха по-отчетливо.

С желание да проумея по-добре привидението, отново се облегнах на прозореца и изучих обезпокояващите детайли на тази неземна остеография.

Досега не бях виждал лошо от свръхестествено същество. Раните ми и загубите ми са били дело все на човешки същества, някои с войнишки кепета, но повечето — без.

Нито един от многото елементи в мозайката от кости не потрепваше, но неподвижността им създаваше впечатление за изключителна напрегнатост.

Въпреки че струята на дъха ми разцъфваше право на стъклото, повърхността му не се замъгляваше, най-вероятно защото дишането ми беше много плитко, почти безпомощно. Мина ми обаче обезпокоителна мисъл, че диханието ми е без топлина, че е твърде мразовито, за да обгърне стъклото в облак пара, и че заедно с въздуха вдишвам мрак, но не издишвам мрак, което беше странно дори и за мен.

Свалих ръкавиците си, натъпках ги в джоба на якето си и леко допрях ръка до студеното стъкло.

Костите отново затракаха, разпериха се като ветрило, разбъркаха се почти като колода карти и отново се пренаредиха.

Ледени стружки полетяха от външната част на прозореца.

Новата подредба на костите трябва да е изобразявала първичен образ на злото, разтърсил вцепенения ми ум, защото вече не виждах нищо красиво и усетих как нещо с тъничка плющяща опашчица полази по гърба ми.

Любопитството ми беше узряло в нездрав интерес, а интересът беше деградирал в нещо мрачно. Чудех се дали не съм омагьосан, някак хипнотизиран, но прецених, че не може да съм омагьосан, щом още съм способен да разглеждам подобна възможност, но ми имаше нещо, защото открих, че съм потънал в размисъл дали да не отворя вратата, за да разгледам на спокойствие посетителя без дразнещото посредничество на леденото стъкло.

Чух как нещо се разцепи. Звукът дойде от дървената рамка, която разделяше прозореца на осем равни части. Видях как в бялата боя, която консервираше дървото, се появи пролука колкото косъм; цепнатината полази по вертикалната гредка, после по хоризонталната.

Стъклото, към което притисках ръката си, изпука.

Краткото пукане на трошащо се стъкло ме сепна, изтръгна ме от вцепенението ми. Отдръпнах ръка като опарен и направих три крачки назад.

Прозорецът не се изкърти. Пукнатото стъкло остана на мястото си.

Създанието от кости или от ектоплазма се огъна още веднъж, образувайки нов, не по-малко страшен модел, сякаш търсеше подредба на елементите си, с която да окаже по-силен натиск върху неподатливия прозорец.

Въпреки че се превръщаше от една зловеща мозайка в друга, крайният ефект беше поразително елегантен, без нито едно излишно движение, като работата на прецизна машина.

Думата *машина* отекна в съзнанието ми, стори ми се важна, стори ми се ключова, макар да знаех, че това не може да е машина. Ако този свят не може да създаде биологичен организъм, подобен на този, пред който стоях, изпълнен с боязън — а той не може — тогава по

същата желязна логика и хората не притежават знанието, необходимо за проектирането на машина с такава феноменална сръчност.

Създанието, рожба на фъртуната, отново се огъна. Най-новото калейдоскопично чудо от кости навеждаше на мисълта, че както в земната история няма две еднакви снежинки, така и създанието не може да се нареди два пъти по един и същи начин.

Очакването ми беше не само, че всичките осем ослепителни стъкла на прозореца ще се пръснат едновременно, но и че рамката ще се разлети на тресчици, изкъртена от стената заедно с парчета мазилка, и създанието ще проникне в училището сред водопада от отломъци.

Щеше ми се да имам на разположение сто галона разтопен катран, вбесен кривоглед пор или най-малко тостер.

Внезапно привидението се отдръпна *назад* и престана да се преобразява в зловещи модели от кости. Помислих си, че се засилва, за да преодолее бариерата, но атака не последва. Зад замръзналото стъкло изчадието на фъртуната отново се превърна в размазано петно, електрически вълни, трептящи от напрежение.

Миг по-късно то сякаш се сля със снежната виелица. Сянката му вече не се мяркаше в прозореца и осемте стъкла изглеждаха безжизнени като осем телевизионни екрана, настроени на глух канал.

Едно стъклено квадратче беше пукнато.

Предполагам, че тогава разбрах как се чувства зайчето, изправено пред койота, който оголва зъбите си, изцапани с ръжда от кръвта на многобройните му жертви, как бие и подскача сърцето му в гърдите, как ще изскочи от страх.

Протяжния вой не се надигна във виелицата. Само вятърът сърдито фучеше и свиреше през ключалката на вратата.

Дори за човек, привикнал със свръхестественото, подобно неправдоподобно събитие би предизвикало в равна мярка учудване и съмнение. Страхът, от който се свивате при мисълта за други такива преживявания, е уравновесяван от непреодолим импулс да видите още, за да *разберете*.

Нещо ме заставяше да отключая вратата и да я отворя. Потуших този подтик, не повдигнах крак, не помръднах ръка, просто си стоях с ръце, увити около тялото, и дишах треперливо, докато не пристигна сестра Клеър Мари, която учтиво, но твърдо настоя да събуя скиорските си ботуши.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато зяпах в прозореца и се опитвах да разбера какво бях видял, поздравявайки се за факта, че бельото ми все още е чисто, бях пропуснал да забележа, че сестра Клеър Мари е влязла във фоайето. Тя дойде отзад и ме заобиколи в кръг, заставайки между мен и прозореца, бледа и мълчалива като луна, кръжаща в орбита.

С одеждите си, нежно розовото си лице, топчест нос и обратна захапка, на нея й трябваха две дълги пухкави уши, за да прилича на заек и да отиде на маскен бал.

— Чедо — рече ми тя, — гледаш, сякаш си видяло призрак.

— Да, сестро.

— Добре ли си?

— Не, сестро.

Тя присви нос, сякаш беше надушила миризма — знак за тревога — и отново ме заговори:

— Чедо?

Не знам защо все ме нарича „чедо“. Никога не съм я чул да се обръща към друг човек по този начин, дори и към децата в училището.

Тъй като сестра Клеър Мари е сладък и нежен човек, не исках да я безпокоя, особено като се имат предвид две неща: че поне за момента заплахата беше отминала и че тя в качеството си на монахиня не носеше ръчните гранати, от които имах нужда, за да изляза отново навън.

— От снега е — успокоих я аз.

— Снега?

— Вятърът, студът и снегът. Аз съм момче, израснало в пустинята, мадам. Не съм свикнал с такова време. Навън е отвратително.

— Времето не е отвратително — увери ме тя с усмивка. — Навън е славно. Светът е красив и славен. Човешкият род може да бъде отвратителен и да се отвърне от доброто. Но времето е дар божи.

— Добре — отвърнах.

Усещайки, че не е била убедителна, тя продължи:

— Снегът облича земята в чиста премяна, гръмотевиците и светкавиците са призрачна музика, вятърът издухва застоялото, дори наводненията оставят след себе си всичко в зеленина. За студеното си има горещо. За сухото — мокро. За вятъра — затишие. За нощта — ден. Смисълът на времето е в този кръговрат, макар че на теб може да ти се струва другояче. Прегърни времето, чедо, и сърцето ти ще се отвори за *природното равновесие*.

На двайсет и една години съм, знам какво е да имаш безразличен баща и враждебна майка, острият нож на загубата е клъцнал част от сърцето ми, убивал съм при самозащита и за да спася живота на невинни хора, и в Пико Мундо съм оставил всичките си приятели, които горещо обичам. Вярвам, че съм изписана от миналото страница, която всеки може да прочете. Въпреки това сестра Клеър мари намира за уместно да ме нарича — само и единствено мен — *чедо*. Понякога се надявам, но по-често подозирам, че тя е толкова наивна, колкото е сладка, и че въобще не ме познава.

— Прегърни времето — повтори тя, — но, моля те, не каляй пода.

Този упрек изглеждаше по-подходящ за Бу, отколкото за мен, но тогава осъзнах, че по ботушите ми е полепнал сняг, който се топи.

— О! Извинявайте, сестро.

Когато свалих якето си, тя го постави на закачалката, а когато изух ботушите си, тя ги вдигна с намерението да ги сложи на гумената постелка до вратата. Докато се отдалечаваеше с тях, аз хванах краищата на пуловера си и го измъкнах през главата, използвайки го като хавлия, с която да подсуша мократа си коса и влажното си лице.

Чух отварянето на вратата и свистенето на вятъра.

Паникьосах се и дръпнах надолу пуловера. Видях как сестра Клеър Мари стои на прага като кораб с издути платна, който плава през Арктическите проливи и енергично удря ботушите ми един в друг, за да ги почисти от снега.

Виелицата навън не даваше вид, че желае да бъде прегръщана, не и тази буря на бурите. По-скоро имаше намерение да издуха училището, абатството и гората, да заличи от лицето на земята всичко, което е дръзнало да не ѝ се преклони, да погребее света под покроба си и веднъж завинаги да приключи с човечеството и цивилизацията.

Преди да надвия фученето на вихъра с предупреждение и да се втурна да я спасявам, сестра Клеър Мари влезе вътре.

Когато затварях вратата, на прага не се възправяше нито демон, нито търговски пътник. Завъртях два пъти секретния ключ и извиках на сестра Клеър Мари, която тъкмо поставяше ботушите ми върху гумената постелка:

— Чакайте, ще взема парцал, не отваряйте, ще взема парцал и ще изчистя.

Думите излязоха накъсано, сякаш някога са ме били с парцал и сега трябваше да събера целия си кураж, за да посегна към тази вещ.

Монахинята сякаш не забеляза треперенето на гласа ми и се обърна към мен със слънчева усмивка:

— Нищо подобно. Тук ти си гост. Да те оставя да свършиш моите задължения не е богоугодно.

Посочих локвичката на пода и възразих:

— Но аз забърках тази каша.

— Това не е каша, чедо.

— На мен ми прилича на каша.

— Това е киша! Почистването ѝ е мое задължение. И освен това игуменката иска да говори с теб. Тя се обади в абатството и оттам ѝ казаха, че са те видели да излизаш, може би си идвал към нас, и ей те на. Тя е в кабинета си.

Видях как сестра Клеър Мари донесе парцал от килера до входната врата. Когато се обърна и видя, че не съм си тръгнал, те ме подкани:

— Къш! Върви де, виж какво иска игуменката.

— Нали няма да отваряте вратата, за да изцедите парцала навън, сестро?

— О, няма какво да му изцеждам. Това е незначителна локвичка, която е била донесена отвън.

— Нали няма да отваряте вратата да се възхищавате на славното време? — настоях аз.

— Денят е фантастичен, а?

— Фантастичен — отвърнах без капчица ентусиазъм.

— Ако си върша работата преди Девети час, тогава може и да се порадвам на времето.

Девети час беше следобедната молитва, която започваше в четири и двайсет минути. До нея оставаха повече от шест часа и половина, смятано от настоящия момент.

— Отлично! Не сега, а точно преди Девети час ще бъде идеалното време да се нагледате на фъртуната. Сега е вяла работа.

— Мога да си приготвя чаша горещо какао, да седна до прозореца и да се наслаждавам на славната виелица от уютното си ъгълче в кухнята.

— Но не сядайте твърде близо до прозореца — предупредих я аз.

— Защо не, чедо? — руменото ѝ чело се намръщи.

— Заради теченията. Не е полезно да се седи на течение.

— Че какво му е лошото на едно хубаво течение! — засмя се тя сърдечно. — Топло или студено, то е само въздухът, който циркулира и който е толкова полезно да дишаме!

Оставих я да попива локвичката киша.

Ако нещо страховито нахлуеше през пукнатото стъкло, сестра Клеър Мари, която размахваше парцала като овчарска гега, вероятно имаше необходимия хъс да му разкаже играта.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На път към кабинета на игуменката подминах големия детски кът, където десетина сестри надзираваха играещите деца.

Някои деца страдат от сериозни физически увреждания, съчетани с лека умствена изостаналост. Те обичат игри на табла, карти, кукли, войници. Помагат при приготвянето на глазурата за миникексчетата и сами ги украсяват, забавляват се в часовете по труд и творчество. Обичат да слушат приказки, искат да се научат да четат и повечето от тях здраво са се заели с буквара.

Други деца пък страдат било от леки, било от сериозни физически увреждания, но съчетани с по-тежка умствена изостаналост в сравнение с първата група. Някои от тях, като Джъстин от стая трийсет и две, сякаш не са на този свят, въпреки че повечето имат вътрешен живот, който се проявява, когато най-малко го очакваш.

Останалите — тези, които нито са отнесени като Джъстин, нито са активни като децата от първата група — обичат да оформят фигурки от глина, да майсторят бижута от мъниста, да си играят с препарирани животни и да изпълняват дребните поръчки на сестрите. Те също са подвластни на магията на приказките, макар че се налага сестрите да им ги разказват по-простичко.

Това, което всички тези деца обичат независимо от ограниченията си, е да получават внимание. Докосване, прегръдка, целувка по бузата; те грейват при всеки знак, че ги цените, зачитате, вярвате в тях.

По-късно през деня в една от двете рехабилитационни зали някои ще минат физиотерапия, за да заякнат и да подобрят координацията на движенията си. Тези, които имат проблеми с общуването, ги чака речева терапия. За някои рехабилитацията се изразява в усвояването на елементарни познания: как да се обличат, да познават часовника, да боравят с пари, да се хранят самостоятелно.

За някои „Свети Вартоломей“ ще е само преходна спирка: за тях ще се намери приемно семейство или куче-водач, ще ги приемат със

стипендия в някой университет, когато пораснат. Но тъй като много от децата тук са с много сериозни увреждания, светът никога няма да ги приеме с разтворени обятия и това място ще бъде техен дом за цял живот.

Много малко от питомците са младежи. Съдбата е нанесла ужасни удари на тези деца. Много от тях са пострадали още в майчината утроба, а други са станали жертва на насилие, преди да навършат три години. Те са крехки. Двайсет години за тях са цяла вечност.

Може би си мислите, че като ги гледам как се борят с различни видове рехабилитация, сърцето ми се мъчи, особено щом повечето са обречени да умрат деца. Но тук няма тъга. Дребните им победи са вълнуващи колкото победата на олимпийското бягане по маратон. Те преживяват моменти на непомрачавана от нищо радост, познали са чудото на надеждата. Духът им не е пречупен. В месеците, прекарани сред тях, нито едно дете не съм чул да се оплаче.

С напредъка на медицината в институции като Свети Вартоломей постъпват все по-малко деца с церебрална парализа, токсоплазмоза, наследствени хромозомни дефекти. Леглата им са заети от потомците на жени, предпочели да не прекъсват кокаина, екстазито или халюциногените за девет дълги отегчителни месеца. Други деца са дошли тук с увредени мозъци в резултат на побой, нанесен им от пияните им бащи или от надрусаните приятели на майките им.

В ада сигурно кипят усилените дейности за посрещане на жилищната нужда.

Някои ще ме обвинят в мнителност. Мерси. Карате ме да се гордея. Като сте съсипали един детски живот, сърбайте си попарата.

Има доктори, които смятат, че такива деца трябва да бъдат убивани при раждането със смъртоносна инжекция. Има и такива, които ще ги оставят да умрат по-късно, като откажат да лекуват инфекциите им, позволявайки на простите болести да се превърнат в катастрофални.

Жилищната нужда расте.

Може би липсата ми на съчувствие към тези детеубийци — а и наличието на други мои недостатъци — означава, че няма да видя Сторми от Другата страна, че ще ме обгърнат пламъците не на пречистващия, а на поглъщащия огън. Но поне ако свърша в онази

пулсираща тъмнина, където липсата на кабелна телевизия е най-малкото неудобство, ще ми остане удоволствието да ви намеря, ако сте от онези, които са пребивали дечица. Много добре знам какво да правя с вас и ще го правя цяла вечност.

В онази снежна утрин, когато може адът беше от нас на една ръка разстояние, децата се смееха, говореха и се забавляваха на щуротиите си.

Едно десетгодишно момченце на име Уолтър седеше на пианото в ъгъла. То беше продукт на черепно-мозъчна травма, надрусан приятел, истеризирала майка-наркоманка и Бог знае какво още. Уолтър не може да говори и рядко установяваше визуален контакт. Не можеше да се научи да се облича сам. Чуеше ли някаква мелодия само веднъж, можеше да я изсвири до последната нота със страст. Въпреки всичко талантът му беше оцелял.

Той свиреше нежно и красиво, понесен от вълните на музиката. Мисля, че пиесата беше от Моцарт. Класическата музика не му е силата.

Докато Уолтър музицираше, докато децата играеха и се смееха, бодасите пъплеха из помещение. Снощи бяха три — днес седем.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Сестра Анджела, игуменката, управляваше метоха и училището от малък кабинет, врата до врата с лечебницата. Бюрото, двата стола за посетители и картотеката бяха семпли, но предразполагащи.

Зад бюрото висеше разпятие, а на останалите три стени бяха закачени три плаката с образите на Джордж Вашингтон, Харпър Ли, авторката на „*Да убиеш присмехулник*“, и Фланъри О'Конър, авторката на „*Трудно е да намериш добър човек*“ и много други разкази.

Сестра Анджела се възхищава на тези хора по много причини, но най-вече на едно качество, което е общо за всички тях. Тя не желае да го назове. Исква й се да се помъчите над главоблъсканицата и сами да намерите отговора.

Застанах на прага и се прокашлях.

— Извинявам се за краката си, мадам.

Тя вдигна поглед от папката, която преглеждаше.

— Ако имат ухание на стари чорапи, то не е чак толкова силно, че да подуша идването ти.

— Не, мадам. Съжалявам, че съм по чорапи. Сестра Клеър Мари ми взе ботушите.

— Сигурна съм, че ще ти ги върне, Оди. Засега сестра Клеър Мари не е проявявала склонност да краде ботуши. Заповядай, седни.

Наместих се на един от столовете пред бюрото и посочих плакатите:

— Всички те са южняци.

— Южняците имат много прекрасни качества, сред които чар и вежливост, но точно тези лица ме вдъхновяват с нещо друго.

— Слава — предположих.

— Сега умишлено се правиш на тъп.

— Не, мадам, неумишлено.

— Ако се възхищавах на славата у тези личности, много по-лесно щях да си намеря плакати на Ал Капоне, Барт Симпсън и Тупак Шакур.

— Е, това вече ще е нещо.

Сестра Анджела се наведе към мен и понижи глас:

— Какво се е случило с милия брат Тимотей?

— Нищо добро. Толкова знам. Нищо добро.

— В едно можем да сме сигурни — не е отпрашил към Рино за малко от двете Р-та. Трябва да разгледаме изчезването му във връзка с онова, което коментирахме снощи. Събитието, от което бодасите са дошли да се захранят.

— Да, мадам, каквото и да е то. Току-що видях седем от тях в детския кът.

— Седем. — Миловидните ѝ черти на любима баба застинаха в маска на желязна решителност. — Кризата предстои ли?

— Не и със седем бодака. Видя ли трийсет-четирийсет, ще знам, че сме на ръба. Все още има време, но часовникът тиктака.

— Разговарях с брат Бернар за снощната ни дискусия. Чудим се дали не е по-безопасно да преместим децата, щом като брат Тимотей е изчезнал.

— Къде? Къде да ги преместите?

— Бихме могли да ги заведем в града.

— Осемнайсет километра в това време?

— В гаража държим два грамадни джипа, модел с висока проходимост. Всеки джип е снабден със снегорин, рампа за инвалидните колички и вериги на гумите. Можем сами да си проправим път.

Местенето на децата не беше добра идея, но определено ми се щеше да видя как монахините в чудовищните машини си проправят път през страховитата фъртуна.

— С всеки ван можем да превозим между осем и десет деца наведнъж — продължи тя. — Може да са нужни четири рейса, за да преместим всичките деца и половината сестри, но ако започнем незабавно, ще свършим няколко часа преди свечеряване.

Сестра Анджела е човек на действието. Обича да се размърдва в буквален и преносен смисъл, непрекъснато започва и довършва проекти, постига цели.

Борбеният ѝ дух изисква умиление. В този момент тя приличаше на онази незнайна жена, баба на Джордж Патън, от която той е наследил гените, направили го велик генерал.

Беше ми жал, че трябва да изпусна въздуха на плановете ѝ, след като тя така хубаво ги беше напмпала.

— Сестро, не знаем със сигурност, че когато бедата настане, ще настане в училището.

— Но нали се започна. — Сестра Анджела изглеждаше объркана. — С брат Тимотей, Господ да дари покой на душата му.

— *Мислим*, че е започнало с брат Тим, но нямаме труп.

Тя потрепери при думата *труп*.

— Не сме намерили тялото му — поправих се аз — и не знаем какво точно е станало. Знаем само, че бодасите са привлечени от децата.

— А децата са тук.

— Ами я си представете, че ги преместите в града, да кажем в болница, в училище или църква, и бодасите се покажат там, защото там е предречено да удари злото, а не тук в „Свети Вартоломей“.

Също като хипотетичната баба на Патън, и сестра Анджела беше брилянтен тактически и стратегически анализатор.

— Значи ще се поставим в услуга на силите на мрака, мислейки си, че им се противопоставяме.

— Да, мадам. Възможно е.

Тя се вгледа толкова настоятелно в мен, че си въобразих как усещам миртовата синева да ровичка в съдържанието на мозъка ми, сякаш той беше обикновено чекмедже между ушите ми.

— Толкова ми е мъчно за теб, Оди — промърмори тя.

Смих рамене.

— Когато стане напечено, нещата ми се изясняват.

— Но едва в последния момент, само тогава?

— Да, мадам. Само тогава.

— Значи в решителния момент, когато е напечено, неизбежно се гмурваш в хаоса.

— Е, мадам, поне не мога да се оплача от скука.

Сестра Анджела докосна с дясната си ръка кръста, който висеше на гърдите ѝ. Погледът ѝ пробяга по плакатите на стените. За момент се поколебах.

— Ще поседя с децата, за да видя няма ли да усетя по-добре каквото се задава. Ако това ви устройва.

— Да. Разбира се.

Надигнах се от стола:

— Сестро Анджела, има нещо, което бих искал да направите, но много ви моля — не ме питайте защо.

— Какво?

— Залостете всички врати, затворете всички прозорци. И наредете на сестрите да не излизат навън.

Предпочитах да не ѝ разказвам за създаването, което видях във виелицата. Едно, че онзи ден в кабинета ѝ няха думите, с които да опиша привидението, друго, че когато нервите ми са опънати, това пречи на ясната мисъл, а сестра Анджела трябваше да е готова за опасността, без да е изправена на нокти.

И най-важното, не исках тя да се притеснява, че се е съюзила с някого, който е не просто готвач на аламинути с шесто чувство, а напълно превъртял готвач на аламинути с шесто чувство.

— Добре — каза тя. — Ще затворим здраво, пък и без друго няма причина да излизаме в бурята.

— Бихте ли помолили брат Бернар да направи същото? През оставащите часове от Божествената служба братята не бива да излизат, за да влязат в църквата през голямата галерия. Кажете им да използват вътрешната врата.

При такова сериозно положение сестра Анджела беше лишена от най-ефикасния си инструмент за разпит: онази прекрасна усмивка, отправена търпеливо към теб в плашещата тишина.

Фъртуната привлече вниманието ѝ. Прокобни като пепел от разтурено огнище, снежните облаци мрачно се трупаха над прозорците. Тя отново ме погледна.

— Кой е там, Оди?

— Още не знам — отвърнах, което беше вярно, доколкото не можех да назова онова, което видях. — Но ни мисли злото.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Представих си, че съм куче с нашийник, и се оставих на интуицията да ме води за каишката. С криволичене и заобикаляне минах през стаите и коридорите на приземния етаж, за да стигна до едно стълбище до втория етаж, където коледните украси не ми вдъхнаха празнично настроение.

Когато спрях пред отворената врата на стая трийсет и две, усъмних се, че съм се заблудил. В края на краищата не се бях отдал на интуицията си, а ме е водело подсъзнателното желание да повтора преживяването от изминалата нощ, когато Сторми сякаш ми беше проговорила чрез спящата Анамари посредством нямата Джъстин.

Тогава, колкото и да не исках, отблъснах контакта. Постъпих правилно.

Сторми е моето минало и ще бъде моето бъдеще докато земният ми живот приключи, когато времето свърши и вечността започне. От мен се изискват търпение и постоянство. Единственият път назад е пътят напред.

Казах си, че трябва да се обърна, да продължа нататък по втория етаж. Вместо това пресякох прага и се озовах в стаята.

Давено от баща си на четири години, зарязано като мъртво, но все още живо осем години по-късно, момичето със сияйна хубост седеше в леглото, подпряно на възглавниците. Очите му бяха затворени.

Ръцете му лежаха в скута с обърнати нагоре длани, сякаш се готвеше да получи подарък.

Макар и заглушени, гласовете на вятъра бяха цял легион: пеещи, ръмжащи, съскащи в единствения прозорец.

Колекцията от плюшени котенца ме гледаше от полиците над леглото ѝ.

Анамари беше отишла някъде с инвалидната си количка. Бях я мярнал в детския кът, където сред смеха на децата тихият Уолтър,

който не можеше да се облича без чужда помощ, свиреше класически пиеси на пианото.

Атмосферата беше натежала, както става между първата светкавица и първото трещене на гръмотевиците, когато дъждът се е образувал на километри в небето, но още не е достигнал земята, когато милионите едри капки се изливат на порои, сгъстявайки въздуха под себе си като последно предупреждение за подгизващото им идване.

Стоях в замаяно очакване.

Зад прозореца стълпотворения от снежинки щурмуваха деня и макар че вятърът продължаваше да размахва камшици по утрото, гласовете му заглъхнаха и конусовидният кристал на тишината бавно се разтвори около стаята.

Джъстин отвори очи. Въпреки че обикновено тя гледа, без да вижда, сега погледът ѝ се спря на моя.

Долових познато ухание. Праскови.

Когато работех като готвач в Пико Мундо, преди за мен светът да се изпълни с мрак, си миех косата с шампоан от праскови, който Сторми ми беше подарила. Той ефективно отстраняваше ароматите на бекон, хамбургери и пържен лук, които се загнездваха в къдрите ми след дългата смяна на грил-скарата.

Първоначално съвсем не бях убеден, че шампоанът ми подхожда, и намекнах на Сторми, че миризмата на бекон-хамбургери-пържен лук е привлекателна, че изпълва устата със слюнка и че повечето хора развиват квазиеротични реакции при аромата на пържено. Моята любима ме беше срязала:

— Слушай, скараджийо, не си парче като Роналд Макдоналд, но си толкова сладък, че ще те изамкам и без да ми миришеш на сандвичи.

Понеже съм си момче с гореща кръв, всеки ден след това си миех косата със същия шампоан.

Уханието, което се носеше в стая трийсет и две, не беше на праскови, или по-точно казано, беше на същия онзи шампоан, който не си бях донесъл в „Свети Вартоломей“.

Нещо не беше наред. Знаех, че моментално трябва да се махна. Този мирис ме приковаваше на място.

Миналото е невъзвратимо. Каквото е било и каквото е *могло* да бъде ни водят към сега.

За да познаем що е скръб, трябва да плуваме в реката на времето, защото скръбта процъфтява в настоящето и обещава да е с нас до самия край на бъдещето. Само времето може да победи теглилата на времето. Няма скръб преди или след времето, ето я цялата утеха, от която се нуждаем.

Въпреки това аз стоях там в очакване, изпълнен с надежда, каквато не би трябвало да изпитвам.

Сторми е мъртва и мястото ѝ не е на този свят. Джъстин е с трайно мозъчно увреждане, причинено от продължителна липса на кислород, и не може да говори. И все пак момиченцето се опитваше да комуникира, но не от свое име, а за друг, чийто глас беше замлъкнал в гроба.

Джъстин не издаваше думи, а звуци, израз на изкривения ѝ като спица, изкорубен като дъска мозък, които зловещо напомняха на отчаян удавник, борещ се за глътка въздух под водата; нещастни звуци — подгизнали, подпухнали и непоносимо тъжни.

Едно измъчено „не“ се изтръгна от гърдите ми и момиченцето престана с опитите си да проговори.

Обичайно спокойните черти на Джъстин се изкривиха от объркване. Погледът ѝ се отвърна от мен, плъзна се първо наляво, после надясно и накрая се закова на прозореца.

Тя страда от частична парализа на цялото тяло, но лявата ѝ част е по-неподвижна от дясната. С известно усилие момиченцето надигна дясната си ръка и я протегна към мен, сякаш ме умоляваше да се приближа, но изведнъж посочи към прозореца.

Видях само студената, загърната в покров светлина и падащия сняг.

Очите ѝ, по-фокусирани от всякога, ме гледаха настойчиво; обичайната им бистрота беше примесена с копнеж, който никога не бях съзирал в тези сини езера, дори и предишната нощ, когато чух спящата Анамари да изрича: „Впримчи ме.“

Напрегнатият ѝ поглед се премести от мен към прозореца, върна се на мен, отново се плъзна към прозореца. Непрекъснато ми сочеше. Ръката ѝ трепереше от усилието да я контролира.

Навлязох в дълбините на стая трийсет и две.

Единственият прозорец гледаше към голямата галерия, където братята ежедневно са се събирали, когато това е било старото абатство.

Непокрытият двор беше безлюден. Доколкото виждах, никой не се спотайваше зад колоните.

Снежните воали омекотяваха каменната фасада на отсрещното крило. Въпреки че в този час повечето деца бяха долу, няколко от прозорците на втория етаж светеха в белия здрач.

Прозорецът точно насреща ми грееше по-ярко от останалите. Колкото повече се вирах в него, толкова повече възприемах сиянието му като сигнална лампа, запалена от човек в беда.

Един силует изплува от тъмнината на онази стая, безплътен като бодак, макар и на друго същество.

Джъстин беше отпуснала ръката си на леглото, но погледът ѝ оставаше настоятелен.

— Добре — прошепнах, извърщайки се от прозореца. — Добре. — Думите заседнаха в гърлото ми.

Не се осмелявах да продължа, защото на езика ми беше друго мило име.

Момичето затвори очи. Устните му се разтвориха и то започна да диша дълбоко, сякаш от изтощение беше потънало в сън.

Отидох до отворената врата, но не си тръгнах.

Постепенно странната тишина отмина и вятърът отново започна да вее в прозореца и да мърмори, пускайки цветисти ругатни.

Ако правилно разбирах случилото се, свише ме бяха упътили къде да търся причините за присъствието на бодасите. Часът на нещастieto приближаваше, може би не се готвеше да удари, но въпреки това наближаваше и дългът ме зовеше другаде.

И като че напук останах в стая трийсет и две, докато уханието на шампоана от праскови не избледня, докато не се разнесе напълно, докато старите спомени не отслабиха обръча на хватката си.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Гледано от двора, разположената в северния коридор стая номер четиринайсет беше точно срещу стая номер трийсет и две. На вратата ѝ беше закрепена табелка с едно име:

Джейкъб.

Лампата до креслото и квадратното нощно шкафче и флуоресцентната тръба на тавана компенсираха дневната светлина, която беше толкова унила, че не можеше да стигне по-далеч от перваза на прозореца.

Понеже в стая номер четиринайсет имаше само едно легло, пространството стигаше за квадратна дъбова маса, до която Джейкъб се беше настанил.

Не го познавах, въпреки че го бях виждал няколко пъти.

— Може ли да вляза?

Не отговори. Реших да приема мълчанието му за съгласие и седнах срещу него.

Джейкъб е един от малкото възрастни в училището. Той е дваайсет и пет годишен.

Не знаех какво е вроденото му заболяване, но очевидно беше някаква хромозомна аномалия.

Висок към метър и петдесет, със сравнително малка глава за пропорциите на тялото си, полегато чело, ниско разположени уши и груби, макар и меки черти, той проявяваше някои от характерните признаци на синдрома на Даун.

Той обаче нямаше сплескания нос, характерен за тази болест, а очите му не бяха дръпнати като на китаец, което придава на страдащите от синдрома на Даун азиатски вид.

И по-важното: не се отличавахе с бързата усмивка и слънчевия, ведър характер на хората с Даун. Не ме погледна и остана намръщен.

Главата му беше деформирана по нетипичен за това заболяване начин. Лявата част на лицето му е по-тежка от дясната, защото е с по-масивни кости. Чертите му не са симетрични, а леко несъразмерни,

едното му око е разположено малко по-ниско от другото, челюстта му е малко по-издадена отляво, лявото му слепоочие е изпъкнало, а дясното е по-вдлъбнато от нормалното.

Набит, с яки рамене и масивен врат, Джейкъб се беше прегърбил над масата, съсредоточен в заниманието си. В този момент езикът му, по-дебел от нормалното, леко стърчеше между зъбите му, въпреки че той нямаше навика да се плези. На масата пред него имаше два големи блока за рисуване. Този отдясно беше затворен. Вторият беше подпрян на статив.

Джейкъб рисуваше в него. Цял набор моливи, подредени в отворен несесер, предлагаха графити с различна плътност и различна степен на мекота.

Сега завършваше портрета на една поразително красива жена. Изобразена в три четвърти профил, тя гледаше през лявото рамо на художника.

Дойде ми неизбежната асоциация за гърбушкото от парижката „Света Богородица“ — Квазимодо, трагичната му надежда, безответната му любов.

— Много си талантилив. — Това си беше самата истина.

Не получих отговор.

Въпреки че ръцете му са къси и широки, месестите му пръсти боравеха с молива със сръчност и истинско майсторство.

— Казвам се Од Томас.

Той прибра езика си, завъртя го в бузата си и стисна устни.

— Живея в отделението за гости.

Огледах се из стаята и забелязах, че поставените в рамки десетина графични портрета, които красяха стените, бяха на същата тази жена. Тук се усмихваше, там се смееше, но най-често изглеждаше спокойна и замислена.

В една особено завладяваща рисунка тя беше изобразена в профил. Очите ѝ блестяха, бисерни сълзи се стичаха по лицето ѝ. Чертите ѝ не бяха изкривени в мелодраматична гримаса; виждаше се, че тя изпитва голяма болка, но се мъчи да я прикрие и донякъде успява. Това сложно емоционално състояние, предадено с такава тънкость, правеше похвалата ми бледа. Чувствата на жената бяха осезаеми.

Вътрешното състояние на художника, докато е рисувал творбата, също беше очевидно, някак си беше попило в портрета. Джейкъб е бил силно разстроен.

— Коя е тя? — попитах.

— Понасяш ли се по вълните с настъпването на мрака? — Говорните му дефекти бяха почти недоловими. Очевидно нямаше проблеми с дебелия си език.

— Не съм сигурен какво имаш предвид, Джейкъб.

Без да ме погледне, той продължи да рисува и след известна пауза каза:

— Някога, но не и онзи ден.

— Кой ден, Джейкъб?

— Деня, когато си заминаха и камбаната заби.

Макар вече да бях почувствал ритъма на общуването с него и да знаех, че тази метрика имаше скрито значение, не можех да вляза в крак с темпото.

Той нямаше нищо против сам да отмерва такта:

— Джейкъб уплашен, че ще се понесе не където трябва с настъпването на мрака.

Измъкна от несесера ново оръдие на труда.

— Джейкъб трябва да се понесе, където би камбаната.

Когато спря да рисува, за да изучи недовършения портрет, трагичните му черти красиво се озариха от обич.

— Никога не видял къде камбаната била и понеже океанът тече ли тече, и камбаната се е преместила с него.

Тъгата се настани по лицето му, но не прогони напълно зарите на любовта.

Джейкъб угрижено задъвка долната си устна и отново се залови за работа с новия молив.

— И мракът ще настъпи с мрака.

— Какво искаш да кажеш, Джейкъб — мракът ще настъпи с мрака?

Той погледна към заскрежения прозорец.

— Щом пак няма светлина, мракът също ще настъпи. Може би. Може би мракът също ще настъпи.

— Щом пак няма светлина довечера ли значи?

Джейкъб кимна.

— Може би довечера.

— А идването на другия мрак... това смъртта ли е, Джейкъб?

Той отново пхна език между зъбите си. Повъртя малко молива, за да го нагласи, и отново се зае с портрета.

Чудех се дали не съм бил прекалено прям, използвайки думата смърт. Може би той говореше със заобикалки не защото умът му беше разстроен, а защото прекалено директното обсъждане на някои теми го стресираше.

— Той иска да умра — пророни Джейкъб.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Графитът добави отенък на любов в женските очи.

Като човек без други таланти освен скарата и грила наблюдавах с уважение как Джейкъб извикваше спомена за нея и го претворяваше на хартия, спомен, съхранил се в паметта му благодарение на изкуството.

Дадох му достатъчно време да продължи, но след като той не отрони и дума, поех нещата в свои ръце:

— Кой иска да умреш, Джейкъб?

— Небивалото.

— Моля те, обясни.

— Небивалото веднъж дошло да види, когато Джейкъб бил изпълнен с чернотата, и Небивалото казало: „Остави го да умре.“

— Дошъл е в тази стая?

Той поклати глава.

— Много отдавна Небивалото дошло, преди океана, камбаната и носенето по вълните.

— Защо го наричаш Небивалото?

— Така се казва.

— Той трябва да си има друго име.

— Не. Той е Небивалото и хич не ни е изтрябвал.

— Никога не съм чувал някой да се казва Небивалото.

— Никога не съм чувал някой да се казва Чудакът Томас.

— Добре де, ти печелиш.

Джейкъб започна да подостря молива с джобното си ножче.

Като го наблюдавах, ми хрумна, че щеше да е много хубаво, ако можех да подостря затыпелия си ум. Веднъж проумеех ли частица от схемата на простите метафори, с които говореше, може би щях да дешифрирам посланията му.

Бях постигнал известен напредък, когато разбрах, че „И мракът ще настъпи с мрака“ означава, че тази или някой от близките вечери смъртта ще ни сполети.

Въпреки че уменията му с молива предполагаха всестранен поглед върху нещата, специалният му талант се простираше дотук. Джейкъб не беше ясновидец. Убеждението му, че смъртта е на път, се базираше на солидни доказателства, а не на свръхестествено възприятие.

Когато дървената част беше одялкана, той остави настрана ножчето и използва малко шкурка, за да подостри графита.

Потънал в мрачни размишления върху загадката Джейкъб, забелязах, че фъртуната се вихри по-бурно отвсякога; снежните парцали падаха с такава скорост, че може би човек наистина можеше да се удави, защото вместо въздух дробовете му щяха да поемат разтопен сняг.

— Джейкъб може умствено изостанал — каза той, — но не тъп.

Извърнах поглед от прозореца и открих, че Джейкъб за пръв път ме гледа.

— Това трябва да е някой друг Джейкъб — отговорих му. — Не виждам тъпи хора тук.

Той незабавно заби поглед и остави шкурката. С различен, напевен глас изтананика:

— Тъп като псе, което пасе.

— Тъпаците не могат да рисуват като Микеланджело.

— Тъп като патка, която се шматка.

— Повтаряш нещо, което си чул, нали?

— Тъп като птичка с оцвъкана пичка.

— Стига вече — прекъснах го тихо. — Става ли? Стига вече.

— Има още много.

— Не искам да го слушам. Сърцето ми се къса, като слушам такива работи.

— Защо се къса? — Той изглеждаше изненадан.

— Защото те харесвам, Джейк. За мен ти си специален.

Джейкъб утихна. Ръцете му трепереха и моливът тракаше по масата. Той свенливо сведе поглед.

— Кой ти наговори тези неща?

— Нали знаеш. Децата.

— Децата от „Свети Вартоломей“?

— Не. Децата преди океана, камбаната и понасянето по вълните.

На този свят, в който мнозина са желаещите да отворят очи за зримото и да затворят душата си за незримото, има една тъмница, част от деня, която наричаме нощ; от време на време, най-вече когато си отидат любимите ни същества, попадаме в друга тъмница, от която не излизаме за ден, за час, за миг; в която доброволно сме се оковали и плащаме с лихвите това скъпо удоволствие, е тъмницата на ума, където царуват подлостта, дребнавостта и омразата.

— Преди океана, камбаната и понасянето по вълните — повтори Джейкъб.

— Онези деца просто са ти завиждали. Виж, Джейк, ти си ги превъзхождал в едно отношение.

— Не и Джейкъб.

— Да, ти.

— В какво съм ги превъзхождал? — Гласът му беше изпълнен със съмнение.

— В рисуването. Всичко, което те са могли да правят, не е стъпвало на малкия пръст на твоето рисуване. Затова са ти завиждали, подигравали са ти се, измъчвали са те — за да се почувстват по-добре.

Той се вгледа в ръцете си, докато не спряха да треперят и моливът застана стабилно в пръстите му, след което продължи работата по портрета.

Силата му не беше силата на тъпака, а на агънцето, което помни болката, но не може да поддържа пламъците на гнева и огорчението, които ожесточават сърцето.

— Не глупав — каза той. — Джейкъб знае какво видял.

Почаках малко, но не се стърпях:

— Какво си видял, Джейк?

— Тях.

— Кои?

— Мен не страх.

— От кого?

— От тях и от Небивалото. Мен не страх. Джейкъб само страх, че ще се понесе не където трябва с настъпването на мрака. Никога не виждал къде камбаната забила, не бил там, когато камбаната забила, а океанът тече ли тече, винаги тече, и камбаната се е преместила с него, звъни на ново място.

Описахме пълен кръг. В действителност чувствах, че отдавна тъпчем на едно място.

Часовникът ми показваше десет и шестнайсет.

Желаех да направя няколко кръгчета с надеждата, че ще се почувства просветлен, а не замаян.

Понякога прозрението те осенява, когато най-малко го очакваш: например когато с един японски хиропрактор, който освен друго беше и билкар, висяхме един до друг, окачени на една кука в хладилна камера за месо.

Няколко груби момчета без респект към алтернативната медицина или човешкия живот възнамеряваха да се върнат в хладилната камера и да изтръгнат с мъчения информацията, от която се нуждаеха. Не ги интересуваше най-ефективната билкова рецепта за лечение на навехнат глезен или нещо подобно. Искаха да им кажем къде е скрита една доста голяма сума.

Положението ни се усложняваше от факта, че грубите момчета грешаха; не разполагахме с търсената информация. След като ни измъчваха часове наред, усилието им беше възнаградено с нашите писъци, което вероятно щеше да ги устрои, ако имаха каса бира и няколко пакета чипс.

Хиропракторът-билкар знаеше може би четирийсет и седем думи на английски, а под влияние на напрежението аз успях да се сетя за две японски. Въпреки че мотивацията ни да избягаме преди нашите похитители да се завърнат с набор от щипци, горелки, остени, сиди с музика от Вагнер в изпълнение на „Вилидж Пийпъл“ и други сатанински инструменти, беше доста силна, не виждах как ще сътворим конспирация, при положение че двете думи, които знаех на японски, бяха „суши“ и „саке“.

В течение на половин час взаимоотношенията ни се развиха под знака на неговото непоколебимо търпение и моята пръскаща плюнки фрустрация. За моя изненада със серия находчиви гримаси, осем думи, сред които спагети, лингвини, Худини и хлъзгав, той успя да ми втълпи, че освен хиропрактор и билкар е бил и акробат, който се е измъквал от вериги и затворени пространства и дори е имал свой шоуномер като по-млад.

Пластичността му вече не беше същата, но с мое съдействие успя да използва разнообразния ми телесен релеф като опора, за да се

изхлузи назад и нагоре към куката, на която бяхме провесени, да прегризе възела, да се измъкне от въжетата и да ме освободи.

Поддържахме връзка. От време на време той ми изпраща снимки от Токио най-вече на децата му. Аз пък му изпращам кутийки с калифорнийски фурми, покрити с шоколад, които той обожава.

Сега, докато седях срещу Джейкъб, си мислех, че ако мога да проявя поне половината търпение на усмихнатия хиропрактор-билкар-акробат и ако не забравям, че за японския ми приятел съм бил затворена книга, каквато е Джейкъб за мен, бих могъл не само да разгадам неясните му отговори, но и да изкопча онова, което ми се струваше, че той знае, жизненоважните подробности, чрез които щях да разбера каква беда е надвиснала над „Свети Вартоломей“.

За нещастие Джейкъб вече отказваше да говори. Ако в началото, когато седнах на масата, той беше неразговорлив, сега беше неразговорлив до десет на двайсета степен. Целият свят се свеждаше до рисунката пред него.

Прибегнах до по-комуникативни гамбити от тези на логоманиак^[1] в бар за запознанства. Някои хора се опиват от звука на собствения си глас, но аз предпочитам собственото си мълчание. След пет минути изчерпах запасите си от поносимост към празните дрънканици.

Въпреки че Джейкъб седеше тук в сегашния момент, който е мост между миналото и бъдещето, съзнанието му беше ангажирано с онзи ден преди океана, камбаната и понасянето по вълните, каквото и да значеше това.

Вместо да го разпитвам, реших да не си губя времето и се изправих.

— Джейкъб, следобед отново ще намина при теб.

Ако очакваше с нетърпение да му дойда на гости, той го прикрива с блестяща актьорска игра.

— Това е майка ти, нали? — разглеждах портретите по стените.

Дори този въпрос не предизвика реакция у него. Той неуморно я възкресяваше със силата на молива си.

[1] Логомания (гр.) — болезнена страст към говоренето. — Б.пр.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сестра Мириам дежуреше на поста си в северозападния ъгъл на втория етаж. Ако сестра Мириам дърпаше долната си устна с два пръста, за да разкрие розовата ѝ вътрешност, ще видите татуирания със синьо мастило надпис *Deo gratias*, което на латински значи „Благодарност към Бога“.

Подобна преданост не се изисква към сестрите. В противен случай сега по света щеше да има още по-малко монахини.

Дълго преди да помисли да стане монахиня, сестра Мириам е била социален работник в Лос Анжелис и служител на федералното правителство. Работила е с тийнейджърки от семейства в неравностойно положение, борейки се да ги спаси от уличните банди и други ужаси.

Повечето от това ми го е разказвала сестра Анджеела, игуменката, защото сестра Мириам не само че не се прави на велика — тя е над всякакво величие.

Мириам отправила предизвикателство към Джалиса, интелигентна, многообещаваща четиринайсетгодишна пуберка, която обаче се лепнала към някаква улична банда и била на път да си направи татуировката ѝ: *Момиче, какво да направя, за да те убедя, че си опропастяваш живота? Да ти наливам разум в главата? Насила хубост не става. През сълзи ти се молих — ти се смееш. Трябва ли да прокървя, за да ми обърнеш внимание.*

И тогава ѝ предложила сделка. Ако Джалиса обещае три дни да не се движи с никакви приятели, които или са от банда, или се влачат с някоя банда, и не си направи въпросната татуировка, Мириам щяла да я взима насериозно и да татуира вътрешната част на устната си, по нейните думи със „символа на *моята* банда“.

Публика от дванайсет рискови момичета в това число и Джалиса, се събрали, за да гледа, да трепери и да се вари на бавен огън, докато майсторът на татуировки боравел с иглите.

Мириам отказала местната упойка. Избрала нежната тъкан под устната, защото факторът на болката щял да впечатли момичетата. Кървяла. По лицето ѝ се стичали сълзи, но тя не издала звук.

Изобретателността, с която изразявала отдадеността си към работата, превърнала Мириам в добър съветник. Години след тази случка Джалиса има две университетски дипломи и се занимава с хотелиерство.

Мириам спасила и много други момичета от престъпленията, мизерията и мръсотията на уличния живот. Може би си мислите, че тя е отличен персонаж за филм с Холи Бери в главната роля.

Лъжете се. Един родител се оплакал от религиозния елемент, който се съдържал в стратегията ѝ. Като правителствен служител тя била дадена под съд от активисти на правозащитна организация, които настоявали, че тъй като държавата е отделена от църквата, недопустимо е Мириам да намесва вероучението в работата си. Deo gratias трябвало да бъде заличена или сменена с друга татуировка. Вярвали, че в уединението на своя кабинет тя ще оголи устната си и ще поквари неизмерим брой девойки.

Ако си мислите, че съдът ще се изсмее на подобен иск, лъжете се както за филма с Холи Бери. Съдът взел страната на активистите.

Обикновено не е толкова лесно да изхвърлиш на улицата правителствен служител. Профсъюзите ще се борят до кръв, за да спасят мястото на алкохолизирания чиновник, който се вясва на работа три дни седмично и прекарва една трета от работното си време в тоалетната, където или кърка от шишенце, скрито във вътрешния джоб на самото му, или драйфа.

Мириам била неудобна за профсъюза и получила само символична подкрепа. В крайна сметка се задоволила със скромно обезщетение.

Следващите няколко години пробвала няколко професии, докато не чула повика на сегашното си призвание.

Тя стоеше на поста си и преглеждаше някакви счетоводни документи. Когато се приближих, вдигна глава и извика:

— А, ето го и младия господин Томас, както винаги загърнат в облак от мистерии.

За разлика от сестра Анджела, абат Бернар и брат Юмрука тя не знае за особената ми дарба. Универсалният ми ключ обаче, а също и

привилегиите ми, я интригуваха и тя, изглежда, надушваше нещо от истинската ми природа.

— Боя се, че погрешно интерпретирате като загадъчност вечното ми състояние на обърканост, сестро Мириам.

Ако някога заснемат филм за нея, продуцентите ще бъдат поверни на оригинала, ако изберат за главната роля Куин Латифа, а не Холи Бери. На ръст сестра Мириам е колкото Латифа, със същата царствена осанка и дори е по-харизматична от актрисата.

Интересът ѝ към мен винаги е приятелски, но остър, сякаш знае, че съм се провинил в нещо и ми се е разминало безнаказано, нищо, че провинението ми не е било кой знае какво.

— Томас е английско име — каза тя, — но сигурно в рода ти има ирландска кръв, щом ласкателствата ти ни разтапят като масълце върху топла кифличка.

— Никаква ирландска кръв, боя се. Въпреки че ако познавахте семейството ми, щяхте да се съгласите, че в рода ми има *странна* кръв.

— Не ти приличам на изненадана монахиня, нали, бонбонче?

— Не, сестро. Въобще не ми приличате на изненадана. Мога ли да ви задам няколко въпроса за Джейкъб от стая четиринайсет?

— Жената, която рисува, е майка му.

От време на време май самата сестра Мириам се проявява като медиум.

— Майка му. Така си и мислех. Кога е умряла?

— Преди дванайсет години. Починала от рак, когато Джейкъб бил на тринайсет. Двамата били много близки. Изглежда е била любящ, всеотдаен човек.

— Ами баща му?

Горест набразди лицето ѝ. Кожата ѝ беше с оттенък на синя слива.

— Не вярвам той въобще да си е мръднал пръста. Майката никога те се е омъжила. Преди смъртта си тя настанила момчето в дома към един друг църковен орден. Прехвърлиха го тук, когато отворихме.

— Поговорихме си малко, но трудно му се разбира.

Сега вече гледах изненадата, изписана на лицето ѝ, обрамчено от калугерска забрадка.

— Казваш, че Джейкъб е говорил с теб, миличък?

— Това необичайно ли е?

— Той не говори с повечето хора. Толкова е свенлив. Значи съм успяла да го изтръгна от черупката му... — Тя се облегна на плота и потърси очите ми, сякаш беше зърнала подозрителна тайна и се надяваше да я улови на кукичката си. — Но не бива да се изненадвам, че е говорил с теб. Ама въобще. Нещо у теб предразполага към откровения, нали, миличък?

— Може би съм добър слушател — предположих.

— Не — отсече тя. — Не е това. Не че не си добър слушател. Ти си изключителен слушател, бонбонче.

— Благодаря ви, сестро.

— Виждал ли си как червеношийките кацат на някоя поляна, свеждат глава и се ослушват за червейчетата, които се движат съвсем тихо под тревата? Ако ти се състезава с птичето, всеки път пръв щеше да клъвваш червейчето.

— Невероятно образно сравнение. Настане ли пролетта, непременно ще му отдам дължимото на някоя ливада. Както и да е, Джейкъб се изразява със заобикалки. Не спря да говори за някакъв ден, когато не му позволили да отиде до океана, а, цитирам, „когато си заминаха и камбаната заби“.

— Никога не видял къде камбаната забила — цитира сестра Мириам — и когато океанът тече ли тече, и камбаната се е преместила с него.

— Знаете ли какво значи това?

— Тленните останки на майка му били погребани в морето. Разпръснали пепелта ѝ под съпровода на камбана и го разказали на Джейкъб.

Гласът му отеква в главата ми: *„Джейкъб само страх, че ще се понесе не където трябва с настъпването на мрака.“*

— Ах! — възкликнах, най-после чувствайки се поне малко като Шерлок Холмс. — Той се безпокои, че не знае мястото, където пепелта е била разпръсната, но знае, че океанът е в непрекъснато движение, и е уплашен, че когато умре, няма да намери майка си.

— Горкичкият. Хиляди пъти съм му обяснявала, че тя е в рая и някой ден отново ще се съберат, но представата за морето, която си е изградил, е твърде жива, за да го разубеда.

Исках да се върна в стая номер четиринайсет и да го прегърна. Една прегръдка не може да оправи нещата, но не може и да ги влоши.

— А какво е Небивалото? Той се страхуваше от Небивалото.

— Не съм го чувала да използва тази дума. — Сестра Мириам се намръщи. — Небивалото ли?

— Джейкъб казва, че бил изпълнен с чернотата.

— Чернотата ли?

— Не знам какво имаше предвид. Разказа ми, че Небивалото веднъж дошло, видяло, че той е изпълнен с чернота, и казало: „Остави го да умре.“ Това било отдавна. Небивалото дошло преди океана, камбаната и носенето по вълните.

— Преди погребението на майка му — поясни сестра Мириам.

— Да. Точно така. Но Джейкъб още се страхува от Небивалото.

Сестра Мириам отново ме фиксира с онзи остър, пронизателен поглед, сякаш се надяваше, че ще прониже облака ми от загадъчност и ще го спука като балон.

— Защо Джейкъб толкова те интересува, миличък?

Не можех да ѝ кажа, че момичето ми, което вече не е тук, моята Сторми, се е свързала с мен от Другата страна и е използвала Джъстин, още едно сладко момиче, което не е тук, като инструмент, за да ми съобщи, че Джейкъб притежава информация за източника на насилието, което скоро ще се разрази в училището, може би преди следващата зора.

Какво пък, предполагам, че можех да ѝ го кажа, но не исках да рискувам тя да дръпне долната ми устна с очакването, че от вътрешната ѝ страна е татуирана думата „лунатик“. Ето защо отвърнах друго:

— Заради изкуството му. Портретите по стените. Помислих си, че може би изобразяват майка му. Рисунките изразяват такава любов. Чудех се какво ли е да обичаш толкова много майка си.

— Много странно изказване.

— Нали?

— Не обичаш ли майка си, бонбонче?

— Може и така да се каже. Трудна, остра, бодлива любов, в която преди всичко друго преобладава съжалението.

Тя пое ръката, с която се подпирах на плота, в шепите си и нежно я стисна.

— Аз също съм добър слушател, миличък. Искаш ли да седнеш тук и да поговорим?

Поклатих глава.

— Тя не обича мен или когото и да било, не вярва в любовта, страхува се от любовта и от задълженията, която тя носи със себе си. Майка ми се нуждае единствено от себе си, от отражението в огледалото, което послушно я следва. Това е цялата история. Наистина няма за какво да говорим.

Истината е, че майка ми е такъв лунапарк, пълен със страшни изненади, извратен дух и психологически батак, че със сестра Мириам можехме да си приказваме за нея до последното равноденствие.

Но сутринта вървеше към края си, седем бодака се разхождаха в детския кът, една жива камара кости се стаяваше в бурята, смъртта открехваше вратата и ме канеше на лудешка надпревара с шейни, и просто нямах време да се правя на жертва, и да разказвам печалната история на моето детство. Време и желание, ако трябва да съм поточен.

— Е, винаги ще ме намериш тук — каза сестра Мириам. — Мисли за мен като за Опра с обет за бедност. Ако поискаш да си излееш душата, аз съм тук и не правя прекъсвания за реклами.

— Вие сте чест за монашеското съсловие — усмихнах ѝ се.

— А ти — рече тя — все още си загърнат в облак от мистерии.

Когато се обърнах с гръб към сестринския плот, едно движение в другия край на коридора привлече вниманието ми. Някакъв закачулен мъж стоеше край отворената към стълбището врата и очевидно ме беше наблюдавал докато разговарях със сестра Мириам. Щом разбра, че съм го видял, той се отдръпна и бутна вратата, която се затвори с трясък.

Качулката скриваше лицето му, или поне така се опитвах да си вътълпя аз. Бях склонен да приема, че наблюдателят е бил брат Леополд, подозрителният послушник с лъчезарното лице, макар да бях абсолютно уверен, че мярналата се туника беше черна, а не сива.

Бързо се отправих към вратата, излязох на стълбището и затаих дъх. Никакъв звук.

Въпреки че метохът на третия етаж беше недостъпен за всички, освен за сестрите, аз се изкачих на площадката към горното стълбище. То беше безлюдно.

Не бях под угрозата на непосредствена заплаха, но все пак сърцето ми думкаше в гърдите. Пунктирът на студения под бележеше врата ми.

Все още се опитвах да си продам краставици, но краставичарят в мен не ги купуваше. Качулката не беше прикрила лицето, колкото и да ми се искаше.

Щеше ми се, докато слизах на първия етаж, да не съм по чорапи, които така се хлъзгат по камъка. Отворих вратата, огледах и не видях никого. Слязох в сутерена, поколебах се, отворих долната врата, застанах на прага и се ослушах.

Дълъг коридор я старото абатство по дължина. По средата втори коридор пресичаше първия, но от сегашното си местоположение не виждах дали има някой там. Тук долу се намираха Кит-Кат катакомбите, гаражът, електрическите стълбове, машинните табла, складовете. Огледът на всички тези места щеше да отнеме много време.

Без значение колко дълго и обстоятелствено търсех, много се съмнявах, че ще открия спотайващ се монах. А намерех ли фантома му, вероятно щях да съжалявам, че въобще съм се захванал с търсенето.

Докато стоеше в рамката на отворената врата, една лампа дискретно огряваше лицето му. Качулката на днешните туники не са като качулките на средновековните монашески дрехи. Платът не закрива достатъчно челото, за да хвърли закрилническа сянка върху цялото лице, особено при директно осветяване.

Фигурата на стълбището нямаше лице. И по-лошо. Светлината, изливаща се върху качулката, не беше намерила какво да отрази, само ужасна черна празнота.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Като непосредствена реакция на срещата ми със самата смърт отидох да хапна нещо.

Бях пропуснал закуската. Ако смъртта ме беше прибрала, преди да съм обядвал нещо вкусно, наистина щях да се изям от яд.

Освен това не ставах за нищо на гладен стомах. Вероятно мисленето ми се нарушаваше от скачащото ниво на кръвната захар. Може би ако бях закусил, щях да разбера по-добре Джейкъб.

Кухнята на светата обител е голяма и патриархална. Въпреки това мястото е уютно, вероятно защото от божествените ухания ти потичат лигите.

Когато влязох, миришеше на канела, карамелизирана захар, печени свински котлети с резенчета ябълки, и цял куп други аромати, от които краката ми се подкосиха.

Лицата на осемте сестри по кулинарната част лъщяха от пот и усмивки, бузите на две-три от готвачките бяха изцапани с брашно, ръкавите на други две-три бяха навити, всички носеха сини престилки над белите си униформи и всички бяха заети с много задачи едновременно. Две от жените пееха, звънливите им гласове придаваха чар на веселата мелодия.

Чувствах се сякаш съм попаднал в стар филм и Джули Андрюс, в ролята на монахиня, всеки момент ще нахлуе в стаята, запяла на сладката църковна мишка, кацнала на дланта ѝ.

Когато запитах сестра Реджина Мари дали мога да си направя сандвич, тя настоя лично да ми го приготви. Развъртя ножа със сръчност и удоволствие, почти неприлични за една монахиня, и отрязва две дебели филии от пухкава погача, нарязва цял куп тънки парчета сушено говеждо, обилно покри едната филия с горчица, а другата — с майонеза. Натрупа говеждо, швейцарско сирене, маруля, домати, маслини и хляб в едно чудо на чудесата, притисна го здраво с една ръка, оправи стърчащите краища, постави го в чиния, добави туршия и

ми го поднесе за времето, което ми трябваше, за да се измия на чешмата.

Тук-там из кухнята до барплотовете има табуретки, на които можеш да изпиеш чаша кафе или да похапнеш, без да се пречкаш на готвачките. Отправих се към едно такова място — и се натъкнах на Родион Романович.

Руският мечок се трудеше над един дълъг плот, на който бяха наредени десет продълговати форми с кейкове. Той ги покриваше с глазура; близо до него на гранитния плот лежеше томчето за отровите и прочутите отровители в историята. Забелязах разделител, пъхнат към петдесетата страница.

Когато ме видя, той се намръщи и посочи една табуретка до себе си.

Понеже съм симпатяга и мразя да обиждам когото и да е, трудно ми е да отклоня покана, дори когато може би идва от руснак със смъртоносни намерения, който проявява нездрав любопитство относно причините, довели ме в абатството.

— Как върви духовното пречистване? — попита ме Романович.

— Бавно, но сигурно.

— По какво ще стреляте, господин Томас, след като нямаме кактуси тук, в Сиера?

— Не всички готвачи на аламинути размишляват на фона на полеви огън, сър. — Отхапах от сандвича си. Превъзходно. — Някои предпочитат ласката на сопата.

— Аз лично намирам, че печенето успокоява ума и благоприятства духовния размисъл. — Вниманието му си оставаше приковано към разпределянето на глазурата върху първия от десетте кейка-.

— Значи сте приготвили не само глазурата, но и кейковете.

— Правилно. Най-добрата ми рецепта... бадемов кейк с портокали и глазура от натурален шоколад.

— Звучи вкусно. Колко души сте убили с него към днешна дата?

— Отдавна им загубих бройката, господин Томас. Но всички умряха щастливи.

Сестра Реджина Мари ми донесе чаша кока-кола и аз ѝ благодарих, при което тя обясни, че е добавила в напитката две капки ванилова есенция, защото знаела, че я предпочитам така.

— Навсякъде ви харесват — отбеляза Романович, когато сестрата си отиде.

— Не, сър, не и наистина. Те са монахини. Тяхно задължение е да бъдат любезни с всички.

В челото на Романович изглежда беше имплантиран хидравличен механизъм, който притискаше веждите му надолу, съвсем ниско над хлътналите му очи, при най-малкото понижаване на настроението.

— Обикновено съм подозрителен към хората, които навсякъде са харесвани.

— Освен че сте опасен — казах аз, — сте изненадващо сериозен за хузи.

— Руснак съм по рождение. Такива сме понякога руснаците.

— Все забравям за руския ви произход. Дотолкова сте загубили акцента си, че може да сте и ямайски марон.

— Сигурно ще се изненадате да научите, че никога не са ме вземали за такъв.

Той свърши с първия кейк, плъзна о настрана и придърпа втората форма пред себе си.

— Нали знаете какво е хузи? — попитах между другото.

— Хузи е всеки коренен жител на Индиана, както и всички, които пребивават постоянно на територията на този щат.

Той не каза нищо. Просто замръзна.

— След като сте потомствен руснак и понастоящем пребивавате постоянно на територията на Индиана, значи в момента сте хузи.

— Аз съм експатриран хузи, господин Томас. Когато след време се завърна в Индианаполис, отново ще бъда пълнокръвен хузи.

— Веднъж хузи, цял живот хузи.

— Да, така е.

Туршията беше страхотна. Чудно ми беше дали Романович не беше капнал нещо смъртоносно в буркана със саламурата. И да беше, все тая. Отново отхапах от сандвича.

— Индианаполис — вметнах аз — има доста добре развита система от библиотеки и читалища.

— Да, вярно.

— А също и осем университета със собствени библиотеки.

— По чорапи сте, господин Томас — изрече той, без да вдига поглед от кейка.

— За да издебвам по-добре хората. Сигурно библиотекарите в Индианаполис не страдат от липса на заетост с толкова много библиотеки.

— Конкуренцията за услугите ни е буквално жестока. Ако носите гумени ботуши с цип и влизате през задния вход, ще създавате по-малко главоболия на сестрите.

— Почувствах същинско унижение заради кашата, която забърках, сър. Боя се, че ми липсва предвидливост да си донеса гумени ботуши с цип.

— Колко нестандартно. Правите ми впечатление на младеж, който обикновено е подготвен за всичко.

— Не и в действителност, сър. Най-често се оправям както дойде. Та значи в коя от толкова многото индианаполски библиотеки работехте?

— В Щатската библиотека на Индиана срещу Капитола, на Четирийсет и първо северносенатско Авеню, където се съхраняват над трийсет и четири хиляди тома за Индиана или от местни писатели. Библиотеката и читалнята по генеалогия са отворени от понеделник до петък, работно време от осем до шестнайсет и трийсет, осем и трийсет до шестнайсет в съботите. Затворено е в неделя, както и в националните празници. Обиколките са с предварително записване.

— Точно така, сър.

— Разбира се.

— Третата събота на май — подхвърлих аз, — панаира в щатската палата на окръг Шелби. Струва ми се, че това е най-вълнуващото време през годината в Индианаполис. Не сте ли съгласен, сър?

— Не, не съм съгласен. През третата събота на май в окръг Шелби се провежда фестивалът „Дюлсимерите на Синята река“. Ако ви се струва, че концертите и ателиетата на местните и чуждите цимбалисти са вълнуващи, значи сте още по-нестандартен младеж, отколкото си мислех.

Млъкнах колкото да си довърша сандвича. Тъкмо си облизвах пръстите, когато Родион Романович каза:

— Нали знаете какво е дюлсимер, господин Томас?

— Дюлсимерът е старинен музикален инструмент от рода на псалтира, френският предшественик на цимбала, който в сегашния си

вид е струнен музикален инструмент от дървен резонатор в правоъгълна или трапецовидна форма, с опънати тройни или четворни струни, върху които се удря с дървени палки или чукчета.

Въпреки навъсеното си изражение Романович сякаш се забавляваше.

— Обзалагам се, че дефиницията е взета дословно от речника.

Не отговорих нищо и си дооблизвах пръстите.

— Господин Томас, знаете ли, че при експерименти със субатомните частици се оказва, че поведението им зависи от отношението на наблюдателя?

— Да. Всеки го знае.

— Всеки казвате? — Той свъси рунтавите си вежди. — Виж ти, значи знаете какво означава това.

— Поне на субатомно ниво ние можем да моделираме реалността.

Романович ме изгледа така, че ми се дощя да увековеча погледа му на снимка.

— Но какво общо има това с кейка ви? — не издържах аз.

— Квантовата теория, господин Томас, твърди, че между всички точки на вселената има пряка връзка, без значение от разстоянието помежду им. По някакъв мистериозен начин която и да е точка от една планета в далечна галактика е толкова близо до мен, колкото сте и вие в момента.

— Не се засягайте, но аз наистина не се чувствам толкова близък с вас, сър.

— Което означава, че е възможно информацията, обектите или дори хората да се придвижват незабавно от тук до Ню Йорк, или дори от тук до онази далечна планета.

— А от тук до Индианаполис?

— Също.

— О!

— Все още не сме вникнали достатъчно в квантовата структура на реалността, за да постигаме такива чудеса.

— Повечето от нас не знаят как да настроят едно просто видео на запис, което вероятно значи, че има дълъг път да извървим от тук до онази галактика.

Той свърши с глазурата на втория кейк.

— Квантовата теория ни дава основания да вярваме, че на дълбоко структурно ниво всяка точка от вселената по някакъв невъобразим начин е една и съща точка. Устата ти е изцапана с майонеза.

Обърсах майонезата с пръст и го облизах.

— Благодаря ви, сър.

— Взаимосвързаността на всичко във вселената е толкова съвършена, че ако огромно ято птици се сблъска с щъркели от някое испанско мочурище, въздухът така ще се раздвижи от крилата им, че това ще доведе до промени във времето в Лос Анджелис. И да, господин Томас, в Индианаполис също.

— Все още не мога да разбера какво общо има това с кейка — въздъхнах аз.

— Нито пък аз — отвърна Романович, — защото има нещо общо с нас, а не с кейка.

Последното му изказване ме озадачи. Когато срещнах абсолютно непроницаемия му поглед, се почувствах различен на субатомно ниво. Разтревожих се, че може би още съм изцапан с майонеза или може би с горчица, но след като прокарах пръст по устата си, не открих нищо.

— Ами — изпелтечих — отново се чудя.

— Бог ли ви доведе тук, господин Томас?

— Не ме е спирал. — Свих рамене.

— Вярвам, че Бог ме доведе тук — заяви Романович. — Вълнува ме дълбоко дали Господ и теб е довел тук.

— Мога да гарантирам, че не ме е довел Сатаната — уверих го. — Докара ме един стар приятел, който няма рога или копита.

Станах от табуретката, пресегнах се над кейковете и вдигнах книгата, която беше взел от библиотеката.

— Това не е за отровите и известните отровители — възмутих се аз.

Истинското заглавие на книгата не ме успокои: „Острието на убиеца: Ролята на кинжалите, камите и стилетите в смъртта на князе и духовници“.

— Имам всестранни интереси в полето на историята — заяви той.

Цветът на подвързията беше като този на книгата, която държеше в библиотеката. Не се съмнявах, че това е същият том.

— Искаш ли едно парче?

Оставих книгата и поклатих глава.

— Може би по-късно.

— По-късно може и да не остане. Всички обожават бадемовия ми кейк с портокали.

— Имам алергия към бадемите — казах аз и си напомних да се отчета пред сестра Анджела за тази опашата лъжа, с цел да ѝ докажа, че мога да бъда изпечен лъжец, пък тя каквото ще да си мисли.

Отнесох чашата и чинията си в умивалника и започнах да ги изплаквам.

— Аз ще ги измия, Оди. — Сестра Реджина Мари се появи като повикана с вълшебна лампа от „Хиляда и една нощи“.

— Виждам, че господин Романович е изпекъл достатъчно кейкове за обедния десерт — подметнах аз, докато тя атакуваше чинията с гъбата.

— За вечерния — поправи ме тя. — Толкова апетитно миришат, чак упадъчно.

— Руснакът не ми прилича на човек, който се занимава със сладкиши в свободното си време.

— Може би не ти прилича — съгласи се тя, — но обича да се занимава със сладкарство. Невероятно му се удава.

— Значи сте яли десертите му и преди?

— Многократно, както и ти.

— О, не съм убеден.

— Кейкът с лимонов сироп и кокосовата глазура миналата седмица. Шедьовър на господин Романович. А по-миналата седмица — кейкът от овесени ядки с бадеми и шамфъстък.

— О!

— Не може да не си спомняш и банановия кейк с глазура от сока на зелени лимони.

— О, да — кимнах. — Помня. Беше много вкусен.

Внезапно старото абатство се разтресе от мощен камбанен звън, сякаш Родион Романович беше поръчал цялата тази медногласна дандания, за да се подиграе на лековерието ми.

В новото абатство камбаните биеха за много и различни служби, но тук рядко и никога в този час.

Сестра Реджина мари се намръщи и първо погледна към тавана, а после към църквата и камбанарията.

— Ох, миличък. Мислиш ли, че това е пак брат Константин?

Брат Константин беше мъртвият монах, мерзкият самоубиец, който се е запънал в този свят като магаре на мост.

— Извинете ме, сестро — сбогувах се аз и припряно излязох от кухнята, бъркайки в джоба си за универсалния ключ.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След вдигането на новия манастир черквата на старото абатство не била затворена.

Два пъти дневно от хълма слизал свещеник, за да отслужи Светата литургия; половината сестри посещаваха първата служба, другата половина — втората.

Покойният брат Константин шумно се подвизаваше в новото абатство и новата църква, въпреки че беше направил и две запомнящи се появявания без камбанни ефекти в училището. Беше се обесил на новата камбанария и неспокойният му дух вдигаше шум до небесата на същото това място.

Вслушах се в собственото си предупреждение към сестра Анджеа и не излязох във виелицата, а минах по коридора на първия етаж до старото кило на послушниците и влязох в сакристията през задния вход.

Ако преди камбаните ми се струваха оглушителни, сега ми се сториха още по-оглушителни. Дъгообразните сводове отекваха не с веселото биене на камбани, не с коледни звуци на прослава, не с радостен сватбен звън. Това беше сърдитото буйство на бронзови езици, гневно дрънчене, адски тътен.

Минах покрай олтара и местата на хористите на мрачната светлина, която проникваше през цветните стъкла. Влязох през портата на светилището и избързах, плъзвайки се леко, защото бях по чорапи, по централната пътека на нефа^[1].

Бързината ми не означаваше, че очакваме с радостно нетърпение поредната среща с духа на брат Константин. Стълкновенията ми с него са приятни колкото трън в петата.

Тъй като изнасяше шумния си концерт тук, а не в църквата, където се беше самоубил, не беше изключено появата му да е свързана по някакъв начин със заплахата, надвиснала над децата от „Свети Вартоломей“. Досега практически нищо не бях научил за

предстоящата беда и се надявах, че брат Константин може да ми даде един-два отговора.

Натиснах електрическия ключ в нартика и се озовах пред вратата на камбанарията, която монасите държаха заключена от страх, че някое от физически по-здравите деца може да се изплъзне от надзор и да стигне чак до тук. Изкачеше ли се догоре, можеше да падне от върха на кулата или да се плъзне по стълбите.

Когато превъртях ключа, внимателно си напомних, че съм защитен от едно дете. Нямах нищо против да умра — и да се събера със Сторми, било то в рая или във великото незнайно приключение, което тя нарича „служене“ — но не и преди заплахата за децата да е определена и неутрализирана.

Ако не успеех и този път, ако някои бъдеха пощадени, а други — не, както при огнестрелния купон в търговския център, вече нямаше как да се скрия в планински манастир в търсене на самота и умиротворение. Вече знаете какъв цвят хайвер се оказа *това* обещание.

Спираловидното стълбище на кулата не се отопляваше. Покритите с балатум стъпала бяха студени, но поне не бяха хлъзгави.

Стените резонираха като тъпан, по който бури и гръмотевици плющят с бичовете си. Докато се изкачвах, притисках ръка към извитата стена и почувствах как мазилката вибрира под ръката ми.

Когато стигнах до върха, зъбите ми тихо тракаха като трийсет и два камертона. Ушите ме боляха, косъмчетата на носа ми ме гъделичкаха. Усещах бученето на камбаните в костите си.

Това беше слуховато преживяване, което всеки хевиметъл рапсод^[2] е търсил цял живот: бронзови стени от звук, които се свличат в оглушителна лавина.

Пристъпих в ледения въздух на камбанарията.

Тук карилъонът не беше с три камбани както в новото абатство. Кулата беше по-широка, камбанарията беше по-просторна от новата. Преди десетилетия монасите очевидно се изпитвали по-пищно и плътно удоволствие от биенето на тържествения звън, защото бяха построили карилъон с пет *огромни* камбани на две нива.

Не бяха нужни въжета или манивели за залюляването на тези бронзови бегемоти. Брат Константин ги яздеше като каубой на родео, който подскача върху гърбовете на цяло стадо бикове.

Неспокойният му дух, черпещ енергия от чувството на безпомощно объркване и гнева, се беше превърнал във вилнеещ полтъргайт. Безплътна цялост, той задвижваше тежките камбани не с лостов механизъм, а с пулсиращи концентрични вълни, невидими, както и самият монах, за останалите хора, но не и за мен.

Докато пулсациите отекваха в камбанарията, провисналите бронзови форми диво се люлееха. Огромните им езици произвеждаха по-необуздан звук, отколкото създателите им вероятно са смятали за възможно.

Не можех да почувствам тези огромни вълни концентрична сила. Полтъргайтите не могат да навредят на жив човек било чрез докосване, било чрез излъчванията си.

Обаче ако някоя камбана се откъснеше от арматурата си, щеше да ме размаже като едното нищо.

Брат Константин е бил нежен и деликатен приживе, ето защо нямаше как да е озлобял в смъртта. Ако случайно ме наранеше, щеше да го налегне още по-силно отчаяние от това, което го бе обзело.

Въпреки прочувственото му разкаяние щях да си остана размазан.

Нагоре-надолу по карилъона, нагоре-надолу по двете му нива — весело рипаше мъртвият монах. Макар че не беше чак демоничен, чувствам, че няма да съм несправедлив, ако го нарека *подлуден*.

Всеки блуждаещ дух е ирационален, защото е изгубил пътя си по вертикалата на свещения ред. Полтъргайтът е ирационален *и* изнервен.

Предпазливо обиколих площадката около камбаните. Те описваха по-широки дъги от обикновено, пречкаха се на пътеката и ме принудиха да се движа по ръба ѝ.

Колоните поддържаха стряхата. В ясен ден между тях се разкрива гледка към новото абатство, възвишенията на Сиера и девствената необятност на горите ѝ.

Виелицата скриваше новото абатство и гората. Виждах само каменните покриви и калдъръмения двор непосредствено под себе си.

Фъртуната пищеше както преди, но песента ѝ не се чуваше от ехтящите камбани. Снежни фунии, понесени от вихъра, се гонеха в камбанарията.

Докато бавно го заобикалях, брат Константин усети, че съм пристигнал. Без да ме изпуска от очи, той скачаше от камбана на камбана като таласъм с расо и качулка.

Очите му изпъкваха гротескно, не като приживе, а какво бяха изхвърчали от орбитите си, когато беше увиснал на примката и трахеята му се беше скършила на две.

Спрях с гръб към една от колоните и разтворих широко ръце, сякаш питах: „*Защо, братко? Какво печелиш с това?*“

Макар че ме разбираше чудесно, брат Константин не желаше да обуздае абсолютната безполезност на гнева си. Той извърна поглед от мен и заби камбаните още по-неистово.

Пъхнах ръце в джобовете си и се прозях. Приех отегчен вид. Когато брат Константин отново ме погледна, аз се прозях демонстративно, като актьор, който се обръща към задните редове, сякаш по този начин изразявах разочарованието си от него.

Ето го доказателството, че дори в най-отчаяните мигове, когато острият мраз ръфа костите и нервите се съсипват от страх какво ли ще им донесе следващият тур на часовника, животът не е лишен от известна комичност. Трябваше да се правя на мим заради шумотевицата.

Оглушителният грохот се оказа последният проблясък на гнева му. Концентричните вълни на силата престанаха да се излъчват от него и камбаните веднага забавиха ритъма си, описвайки все по-малки дъги.

Въпреки че дебелиите ми чорапи бяха предназначени за зимни спортове, леденият студ от каменния под проникваше през тях. Зъбите ми затракаха, докато се мъчех да изобразя досада.

Скоро езиците загалиха бронза, произвеждайки нежни, чести и медни звуци, идеална музика за меланхоличните души.

Гласът на вятъра не се завърна с вой и рев, защото в горките ми травмирани уши още отекуваше споменът за неотдавнашната какофония.

Като един от онези майстори на бойния тупаник в „Тигър и дракон“, които изящно можеха да скачат на покривите и да се приземяват, изпълнявайки въздушен балет, брат Константин се плъзна по камбаните и се приземи близо до мен.

Вече не беше с изцъклени очи. Лицето му имаше вида отпреди гибелната примка, макар че приживе навярно никога не е изглеждало

толкова опечалено.

Тъкмо щях да го заговоря, когато забелязах движение в другия край на площадката, нечие мрачно присъствие, зърнато измежду извивките на смълчания бронз, очертано от приглушената светлина на този затиснат от снега ден.

Брат Константин проследи погледа ми и, изглежда, разпозна новопристигналия от малкото, което се виждаше. Въпреки че вече нищо на този свят не можеше да го нарани, мъртвият монах се сви сякаш от ужас.

Бях се отдалечил от стълбището и щом заобиколих камбаните, фигурата се озова между мен и единственият изход от кулата.

Докато излизах от състоянието си на временна глухота и докато фученето на вятъра се надигаше като хор от гневни гласове, фигурата изплува иззад прикритието на камбаните. Това беше монахът с черното расо, когото бях видял на отворената врата към стълбището, когато се сбогувах със сестра Мириам преди малко повече от двайсет минути.

Сега бях по-близо до него, но все още виждах само чернота под качулката му. Вятърът издуваше туниката му, но не разкриваше крака, а изпод ръкавите не се подаваха ръце.

Тъй като сега имах повече време да го огледам, забелязах, че одеждата му е по-дълга от тази, която братята носеха, и че се влачи по пода. Не беше ушита от груб плат като другите монашески туники и блестеше като коприна.

Той носеше огърлица от човешки зъби, нанизани като перли, в средата с висулка от три избледнели кости от пръсти.

Понесе се към мен. Въпреки че не възнамерявах да отстъпвам от позицията си, заотстъпвах назад, без повече желание да вляза в контакт с непознатия от мъртвия ми другар, брат Константин.

[1] Неф (лат.) — продълговатата част на християнски храм, обикновено отделена с колони, прилична на кораб. — Б.пр. ↑

[2] Рапсод (гр.) — странстващ певец в древна Гърция. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ако стъпалата ми не бяха пронизвани от иглите на студа, ако по вцепенените ми пръсти не беше плъзнал палещ огън, може би щях да си помисля, че никога не съм се събуждал и не съм видял как червените и сините светлини на полицейските коли мигат в заскрежените прозорци на спалнята ми, че още спя и сънувам.

Крушовидните бронзови изпъкналости, на които пламналото въображение на Фройд щеше да придаде най-мръснишко символично значение, и оформените като мъжки гениталии арковидни сводове на кулата, която беше натоварена със смисъл не само заради името си, но и заради сенчестите си извивки, бяха идеалният декор за сън, обкръжен от девствената белота на фригидно студената нощ.

Минималистичната фигура на Смъртта, забулена и закачулена, не беше нито изгнил скелет, нито плът, проядена от червеи, както в популярните комикси и в евтините кълцащо-кървави кинопродукции. Тя беше чиста и свежа като полъха на леденостудените полярни ветрове и реална като жената с косата в „Седмият печат“ на Бергман. В същото време този косач имаше страшното излъчване на призрак от кошмар, аморфен и непознаваем, ясно видим само с крайчеца на окото.

Смъртта повдигна десния си ръкав и от диплите му се появи ръка — не скелет, а истинска жива плът. Макар че празнината в качулката си остана, фигурата се пресегна към мен и ме посочи с пръст.

Сега си спомних за „Коледна песен“ от Чарлс Дикенс. Тук виждах последния от трите призрака, които посещаваха стиснатия господар на кантората, зловещия мълчалив дух, който Скрудж беше нарекъл Духа на Коледа, която тепърва ще дойде. Тя беше дошла, а заедно с нея и нещо по-лошо, защото накъдето и да върви бъдещето, в крайна сметка то води към смъртта, края, заложен във всяко начало, както в моето, така и във вашето.

От левия ръкав на смъртта се показва друга бледа ръка, която държеше въже, оформено като примка. Духът — или каквото там беше

— премести примката от лявата в дясната си ръка и измъкна едно невероятно дълго въже изпод расото си.

Когато цялото въже беше извадено, той го метна върху ръчката, която задвижваше механизма на карильона след завъртането на една манивела в дъното на кулата. Пръстите му оформиха бесило с такава лекота, сякаш го правеше не с обиграната сръчност на дългогодишен екзекутор, а с вълшебната пръчица на добрия магьосник.

В движенията му, в обстановката сякаш имаше нещо от кабуки, онази японска художествена форма на силно стилизиран театър. Сюрреалистичните декори, сложните костюми от няколко части, перуките, преувеличените емоции и широките мелодраматични жестове на актьорите би трябвало да направят посмешище от това японско изкуство като запазената марка на американския професионален бокс. Но по някаква загадъчна причина за начетената публика кабуки въздейства като бръснач, прокаран по възглавничката на палеца ви.

В мълчанието на камбаните, докато фъртуната бурно изразяваше възхищението си от нейното изпълнение, Смъртта ме посочи и тогава разбрах, че примката е предназначена за врата ми.

Духовете не могат да наранят живите. Това е нашият свят, не техният.

Смъртта не е човек, който се разхожда в костюм и коси души.

И двете неща бяха верни, което значеше, че това страшно привидение не може да ми стори зло.

Въображението ми е богато колкото джоба ми е празен, но въпреки това не можех да си представя как грубите влакна на въжето се впиват във врата ми и правят адамовата ми ябълка на сос от хрущяли.

Придобил кураж от факта, че вече е мъртъв, брат Константин се изпъчи напред, сякаш за да прикове вниманието на смъртта и да ми даде шанс да избягам по стълбището. Монахът отново скочи на камбаните, но вече не можеше да призове гнева, необходим за проявлението на психокенетичния феномен. За сметка на това изглеждаше завладян от страха за мен. Той закърши ръце и устата му се изкриви в безмълвен писък.

Увереността ми, че никой дух не може да ме нарани, беше разклатена от опасението на брат Константин, че съм загубен.

Въпреки че фигурата на косача беше значително по-проста от чудовищния калейдоскоп, който ме дебнеше в двора, усетих, че си приличат по маниерниченето, по пресметнатата театралност. Дори най-вбесеният полтъргаист не *цели* постигането на максимално въздействие върху живите, не възнамерява да изплаши когото и да е, а само иска да излее самоомразата, безсилието, гнева и объркването си от това, че е приклепен в нещо като чистилице между два свята.

Смайващите пренареждания на съществото от кости имаха привкус на суета: „Дивете ми се, благоговейте и треперете.“ Косачът се движеше като самонадеян балетист, който излиза на сцената, за да го аплодират.

Суетата е човешка слабост. Животните не са суетни. Понякога хората казват, че котките били суетни, но те всъщност са високомерни. Уверени са в собственото си превъзходство и не жадуват за възхищение като самовлюбените мъже и жени.

Дори мъртвите да са били суетни приживе, когато открият, че са смъртни, забравят суетата.

Косачът закачливо ми помахаше, сякаш очакваше да бъда така поразен от страховития му вид, че начаса да си сложа примката на шията и да си спестя труда да ме удуши. Разпознаването на едно твърде човешко качество у две привидения, самодоволна предвзетост, ненавиждана у представителите на отвъдното, беше важно. Ала не знаех защо.

Отстъпих назад в отговор на подигравателния му жест и той ме връхлетя с неочаквана настървеност. Преди да вдигна ръка, за да блокирам удара му, Косача склочи пръстите си около шията ми и като прояви нечовешка сила, ме вдигна във въздуха с една ръка.

Ръката му беше толкова неестествено дълга, че не можех да го ударя или да замахна към свършената чернота, изпълваща качулката му. Можех само да се вкопча в пръстите му в опит да ги разделя.

Въпреки че ръката му изглеждаше като плът и беше податлива като плът, не успях да изцедя кръвчица от нея. Ноктите ми стържеха по бледата кожа, изтръгвайки звук от драскане по черна дъска.

Той ме блъсна в една от колоните и главата ми се удари в камъка. За момент виелицата сякаш проникна в черепа ми и водовъртежът от белота зад очите ми едва не ме изпрати скоропостижно там, където е вечна зима.

Ритах ли ритах, но краката ми се приземяваха в меките дипли на черната туника, а тялото, ако такова въобще съществуваше под копринените гънки, не беше по-солидно от плаващите пясъци или от разтопената смола, в която юрските бегемоти са намирали края си.

Преборих се за глътка въздух. Той ме държеше, без да ме души, може би за да е сигурен, че когато ме открият и издърпат обратно в камбанарията, единствените белези под брадичката ми ще са от смъртоносното затягане на въжето.

Той ме дръпна от колоната и сграбчи примката, която полетя към мен като пръстен от тъмен пушек. Извърнах глава. Въжето ме удари през лицето и отново се озова в ръката му.

В мига, в който успееш да нахлузи примката около шията ми и я затегнеш здраво, щеше да ме запокити през кулата и да извести смъртта ми с камбанен звън.

Спрях да удрям по ръката му и сграбчих примката, докато той се опитваше да ми направи втора проба на тази груба вратовръзка. Мъчех се да отблъсна въжето, когато се взрях в празната му качулка и се чух как изграчих:

— Познавам ли те?

Въпросът ми, плод на интуицията, даде мигновен резултат, сякаш бях изрекъл магическа формула. В чернотата, където би трябвало да се намира лицето, започна да се оформя нещо.

Той отстъпи в борбата за примката. Окуражен, продължих по-уверено:

— Познавам те.

Като разтопена черна пластмаса, изливаща се по матрица, под качулката започнаха да се различават контурите на лице. Липсваха му значителни опознавателни белези, за да пламне искрата на спомена; то светеше мрачно, сякаш наблюдавах нечие лице, отразявано от черните води на езеро, огряно от лунната светлина, което непрекъснато потръпва и търсеният облик се размива.

— Майко божия, познавам те! — извиках аз, въпреки че интуицията ми все още е ми беше дала име.

Третото ми настояване придаде реални измерения на лътящото черно лице пред очите ми, сякаш думите ми едва ли не бяха предизвикали у него вина и неустоим подтик да ми изповяда самоличността си.

Косачът извърна глава, блъсна ме и захвърли бесилото, което се приземи отгоре ми, докато се търкалях на площадката.

Той скочи на парапета — черен вихър от коприна — поколеба се и се хвърли във фъртуната. Изправих се с мъка от пода точно когато той скачаше и се наведох над парапета. Туниката му се беше разперила като криле, когато литналият мъж се приземи на черковния покрив с грацията на балетист и веднага се хвърли към по-ниския покрив на абатството.

Макар да мислех, че е бил не дух, а нещо друго, че е бил по-малко свръхестествен отколкото *неестествен*, мъжът се дематериализира напълно, но по начин, какъвто виждах за пръв път.

Летейки, той се разпадна на парченца като глинен диск, пръснат от пушката на стрелец. Милиони снежинки, милиони късчета от жътваря се преплетоха и застъпиха, образувайки черно-бял симетричен модел; калейдоскопичен образ във въздуха, който вятърът пощади за един кратък миг, преди да го разпилее.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Седнах на едно от канапетата в приемната на първия етаж, за да си обуя ботушите, които бяха изсъхнали.

Краката ми все още бяха вцепенени от студа. Искаше ми се да се отпусна в някое кресло, да изпъна краката си на табуретката, да се наметна с топло вълнено одеяло, да потъна в интересен роман и да похапвам бисквитки, докато кръстницата ми, която е фея, ми носи горещо какао.

Ако си имах фея кръстница, тя щеше да прилича на Анджела Лансбъри, актрисата от „Убийство по сценарий“. Ще ме обича безусловно, ще ми дава всичко каквото ми сърце желае, ще ме завива в кревата всяка нощ и преди лягане ще ме целува по челото, защото ще е минала курс към „Дисниленд“ и ще е положила Феикратова клетва в присъствието на криогенизирания Уолт Дисни.

Изправих се и размърдах вцепенените си пръсти в ботушите.

Чудовище от кости или не, отново се налагаше да изляза във виелицата, не веднага, но скоро.

Каквито и сили да се вихреха в „Свети Вартоломей“, никога не бях се натъквал на нещо подобно, никога не бях виждал такива привидения и не бях до немай-къде уверен, че ще разгадая намеренията им навреме, за да предотвратя катастрофата. Ако можех да видя лицето на заплахата, преди тя да се е изпратила срещу нас, тогава, за да защитя децата, се нуждаех от смело сърце и силни ръце, а аз знаех къде да ги намеря.

Със стъпки, заглушени от бялата ѝ одежда, грациозна и величава, сестра Анджела пристигаше како аватар на някаква снежна богиня, слязла от небесния си палат, за да провери как действа заклинанието ѝ за обилен снеговалеж, хвърлено над Сиера.

— Сестра Клеър Мари ми предаде, че трябвало да говориш с мен, Оди.

Брат Константин ме беше придружил на връщане от камбанарията и сега се присъедини към нас. Естествено, игуменката не

го виждаше.

— Джордж Вашингтон е бил прочут с лошото си изкуствено чене — подех, — но не знам как са били със зъбите Фланъри О'Конър и Харпър Ли.

— Нито пък аз. И за да изпреваря въпроса ти, общото не е прическите им.

— Брат Константин не се е самоубил — прошепнах аз. — Бил е убит.

Тя отвори широко очи.

— Никога не съм чувала такава прекрасна новина, последвана от също толкова ужасна новина в едно изречение.

— Останал е тук, не защото се бои от присъдата си в следващия свят, а защото отчаяно се страхува за своите братя.

— Той с нас ли е сега? — Погледът ѝ обходи помещението.

— Точно до мен — посочих местоположението му.

— Скъпи братко Константин! — Гласът ѝ секна от вълнение. — Непрекъснато се молихме за теб и не е минал ден, в който да не си ни липсвал.

В очите на духа проблеснаха сълзи.

— Той не искаше да си замине от този свят, докато неговите братя вярваха, че се е самоубил — обясних аз.

— Разбира се. Тревожел се е, че начинът на смъртта му може да предизвика съмнения относно тяхната собствена отдаденост към живота на вярата.

— Да. Но освен това си мисля, че се е тревожел, защото сред тях се е появил убиец.

Сестра Анджела разбира бързо и умът ѝ сече, но десетилетията нежна служба в мирната обстановка на един или друг манастир не са изострили уменията ѝ за оцеляване на улицата.

— Но навярно имаш предвид, че някакъв ненормалник, с каквито новините са пълни, се е промъкнал тук една нощ и брат Константин е имал нещастieto да се изпречи на пътя му.

— Ако случаят е такъв, тогава ненормалникът се е върнал за брат Тимотей и преди броени минути се опита да ме убие в камбанарията.

— Оди, добре ли си? — Тя разтревожено докосна ръката ми.

— Още не съм мъртъв, но тепърва ще видим след десерта на вечеря.

— Десертът?

— Прощавайте. Ама и аз съм един.

— Кой се опита да те убие?

— Не видях лицето му. Той... носеше маска. Убеден съм, че не беше някой ненормалник, а човек, когото познавам.

— Брат Константин не може ли да каже кой е? — Тя погледна към мястото, където знаеше, че се намира мъртвият монах.

— Струва ми се, че и той не е видял лицето на убиеца. Както и да е, ще се изненадате, ако научите колко малко ми помагат духовете на мъртвите. Искат от мен справедливост, искат я отчаяно, обаче ми се струва, че трябва да съблюдават някаква забрана за въздействия върху света, от който вече не са част.

— И нямаш теория?

— Никаква. Чувал съм, че брат Константин понякога страдал от безсъние и когато не можел да заспи, от време на време се изкачвал в камбанарията, за да изучава звездите.

— Да. Навремето абат Бернар ми каза същото.

— Подозирам, че когато някоя нощ случайно е зърнал от кулата нещо, което не е било предназначено за очите му, нещо, на което никой не е бивало да става свидетел.

— Все едно абатството е някакво доста гнусно място. — Игуменката се намръщи.

— Не твърдя нищо подобно. За седемте месеца, откакто живея тук, научих колко скромни и благочестиви са монасите. Не мисля, че брат Константин е видял нещо омерзително. Видял е нещо... необичайно.

— И неотдавна брат Тимотей също е забелязал нещо необичайно, на което никой не е бивало да става свидетел?

— Боя се, че да.

Тя бързо обмисли тази информация и извлече най-логичното заключение:

— Значи и ти самият си видял нещо необичайно?

— Да.

— Кое е... какво?

— Предпочитам да не отговарям, докато не *проумея* какво видях.

— Каквото и да си видял — заради него сме залостили вратите и всичките прозорци.

— Да, мадам. И поради тази причина ще вземем допълнителни мерки за сигурността на децата.

— Каквото трябва да се направи, ще го направим. Какво имаш предвид?

— Укрепвай — казах аз. — Укрепвай и отбранявай.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джордж Вашингтон, Харпър Ли и Фланъри О'Конър ме гледаха усмихнато, сякаш се подиграваха на неспособността ми да отгатна какво е общото помежду им.

Сестра Анджела седеше зад бюрото си и ме гледаше над рамките на очилата си за четене, които се бяха плъзнали по носа ѝ. Тя държеше химикалката над разграфения бележник с жълти листа.

Брат Константин не тръгна с нас. Може би най-сетне беше осъществил прехода към другия свят, може би не.

— Мисля, че повечето братя са пацифисти в границите на разумното — казах аз, крачейки. — Повечето биха се борили за спасението не един невинен живот.

— Господ изисква да се съпротивляваме на злото — отвърна игуменката.

— Да, мадам. Но само готовност да се бориш не стига. Трябват ми тези, които знаят какво значи бой. Нека брат Юмрука оглави списъка.

— Брат Салваторе — поправи ме тя.

— Да, мадам. Брат Юмрука ще е наясно какво да прави, когато се осерем до... — Гласът ми секна, а лицето ми се обагри в червено.

— Да беше си довършил мисълта, Оди. Думата „шия“ нямаше да ме обиди.

— Простете, сестро.

— Може и да съм монахиня, но не съм вчерашна.

— Да, мадам.

— Кой друг освен брат Салваторе?

— Брат Виктор е прекарал двацет и шест години във военноморския корпус.

— Ако не се лъжа, той е на седемдесет години.

— Да, мадам, но е бил *тюлен*.

— Най-добрият приятел, най-лошият враг — цитира тя.

— *Semper Fi* определено е това, което търсим.

— Брат Григорий е бил военен санитар.

Отговорникът за лечебницата никога не е говорил за военната си служба.

— Сигурна ли сте? — попитах аз. — Мислех си, че е учил за фелдшер.

— Учил е. Но много години е бил военен санитар и е участвал в най-опасни акции.

Медиците на бойното поле често са смели колкото момчетата с пушките.

— Значи със сигурност искаме брат Григорий — заключих аз.

— Ами брат Куентин?

— Той не е ли бил ченге, мадам?

— Да, така ми се струва.

— Пишете го и него.

— Според теб колко човека ни трябва?

— Четиринайсет, шестнайсет.

— Дотук са четирима.

Крачех мълчаливо. Спрях пред прозореца. Отново закрачих мълчаливо.

— Брат Флетчър — предложих аз.

— Диригентът? — изборът ми я озадачи.

— Да, мадам.

— Той е би музикант в светското си битие.

— Да си диригент хич не е лесно, мадам.

— Понякога си показва зъбите — изрече сестра Анджела след кратък размисъл.

— Саксофонистите имат най-здравата захапка — казах аз. — Познавам един саксофонист, който изтръгна китарата на един друг музикант и гръмна инструмента пет пъти. Хубав „Фендер“^[1].

— И от къде накъде ще прави подобно нещо?

— Беше подразнен от няколко фалша.

Челото ѝ се набръчка от неодобрение.

— Всичко това да свърши, пък нека приятелят ти саксофонист постои малко тук. Бива ме в техниките за решаване на конфликти.

— Ех, мадам, гръмването на китарата *беше* решаване на конфликта.

Тя вдигна поглед към Фланъри О'Конър и след миг кимна, сякаш се съгласяваше за нещо, което авторката беше казала.

— Печелиш, Оди. Значи смяташ, че брат Флетчър може да раздава ритници?

— Да, мадам, щом е за децата, може.

— Тогава петима.

Наместих се на единия от двата стола пред бюрото.

— Петима — повтори тя.

— Да, мадам.

Погледнах часовника си. Спогледахме се. След кратко мълчание сестра Анджела промени темата:

— Ако се стигне до бой, с какво ще се бият?

— В краен случай с бейзболни бухалки.

Всяка година братята сформираха три отбора. В летните вечери, през времето за отмора, тимовете се редуваха да играят един срещу друг.

— Братята имат много бухалки — въздъхна тя.

— Много лошо, че монасите не ходят на лов за елени.

— Много лошо — съгласи се тя.

— Братята цепят дърва за камините. Имат брадви.

— Може би трябва да се съсредоточим повече върху укрепването — предложи игуменката, очевидно ужасена от мисълта за възможна сеч.

— В укрепването ще бъдат първа класа — съгласих се аз.

Повечето монашески общности вярват, че отдаването на труд и размисъл е важна част от служенето на бога. Някои монаси правят превъзходно вино, за да покрият с продажбата му разноските за своята обител. Други произвеждат сирене или шоколадови бонбони или различни видове кифли. Трети отглеждат красиви кучета.

Братята от „Свети Вартоломей“ са се специализирали в ръчната изработка на прекрасни мебели. Понеже частица от лихвите, които им носи дарението на Хайнеман, изплаща всичките им разноски, не се налага да продават своите маси, столове и гардероби. Даряват всичко на една организация, която обзавежда домове за бедните.

С оръдията на труда, запасите от дървесина и уменията им, за братята не беше проблем допълнително да подсигурят вратите и прозорците.

Сестра Анджела почука по бележника с химикалката си и ми напомни:

— Петима.

— Мадам, може би трябва да действаме по следния начин: обаждате се на абата, обсъждате това с него и после говорите с брат Юмрука.

— Брат Салваторе.

— Да, мадам. Ще кажете на Юмрука за стратегията ни — укрепвай и отблъсквай — ще му дадете време да се консултира с останалите четирима. Те познават братята по-добре от нас и ще изберат най-добрите кандидати.

— Да, добре. Ще ми се да им кажа кого ще отблъскват.

— И на мен, сестро. Всички возила, използвани от братята и сестрите, бяха прибрани в сутерена на училището.

— Кажете на Юмрука...

— Салваторе.

— ... че ще мина да ги взема с един от чудовищните джипове. Кажете му още...

— Ти спомена, че навън дебнат враждебни хора.

Не бях споменал за хора. Използвах лични местоимения.

— Враждебни. Да, мадам.

— Не ви ли заплашва нещо по пътя между училището и абатството?

— По-опасно ще е, ако не покажем малко мускули на онова, което се готви.

— Разбирам. Имам предвид, че ще трябва да направиш два курса, за да доведеш толкова много братя, бухалки и сечива. Аз ще карам единия джип, ти — другия и ще свършим работата наведнъж.

— Мадам, малко неща биха ми харесали колкото подобно снежно надбягване — скърцащи гуми, ревящи мотори, пистолетен сигнал — но предпочитам Родион Романович да кара втория джип.

— Той е тук?

— Той е в кухнята и е потънал до лакти в глазура.

— Мислех, че много-много не му вярваш.

— Ако той е хузи, аз съм най-запаленият любител на дюлсимера. Ако се стигне до същинска отбрана на училището, не ми харесва

идеята господин Романович да шета из редиците ни. Ще го помоля да кара единия джип. Когато говорите с брат Юмр... алваторе...

— Юмралваторе? Не познавам никакъв брат Юмралваторе.

Преди да срещна сестра Анджела, не можех да си представя, че сарказмът толкова отива на монахините.

— Когато разговаряте с брат Салваторе, мадам, предайте му, че господин Романович ще остане в новото абатство, а той самият ще кара джипа на връщане.

— Предполагам, господин Романович няма да узнае, че предприема еднопосочно пътешествие.

— Не, мадам. Ще го излъжа. Оставете на мен. Все едно какво си мислите, аз съм невероятен майстор-лъжец.

— Ако си свирил и на саксофон, ще бъдеш двойна заплаха.

[1] През 1950 г. компанията на Лио Фендер пуска на пазара първата електрическа китара. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато наближи обяд, се увеличи не само работата на кухненския персонал, но и веселието му. Сега вече не две, а четири сестри посрещаха труда с песен, и то на английска, а не испанска.

Десетте кейка бяха покрити с шоколадова глазура и изглеждаха *опасно* вкусни.

Родион Романович, който до неотдавна разбиваше масления крем в една голяма купа, прибавяйки към него портокаловия сок, използваше хартиена фуния с шприц, за да украси със сложен филигран първия от кейковете.

Когато заставах до него, той изрече, без да вдига поглед:

— Ето ви и вас, господин Томас. Виждам, че сте си сложили ботушите.

— Пристъпвах толкова тихо по чорапи, се сестрите се стряскаха.

— Нямаше ви. Да не сте се упражнявали на джолсимера си?

— Онова беше просто фаза от развитието ми. Понастоящем съм по-заинтересуван от саксофона. Сър, посещаваха ли сте някога гроба на Джон Дилинджър?

— Както очевидно знаете, той е погребан в Краун Хил Семътри, в скъпия на сърцето ми Индианаполис. Виждах съм лобното място на прочутия бандит, но основно посетих гробището, за да се поклоня пред светлата памет на романиста Бут Таркингтън.

— Бут Таркингтън е носител на Нобелова награда.

— Не, господин Томас. Бут Таркингтън е носител на наградата „Пулицър“.

— Предполагам, че знаете по-добре от мен, щом сте библиотекар в Щатската библиотека на Индиана на Четирийсет и първо северно сенатско Авеню, където се съхраняват трийсет и четири хиляди тома за Индиана или от местни писатели.

— *Над* трийсет и четири хиляди тома — поправи ме Романович.

— Много се гордеем с бройката и не търпим да я омаловажават.

Догодина може би ще разполагаме с трийсет и *пет* хиляди тома за Индиана или от местни писатели.

— О! Това ще бъде повод за голям празник.

— Най-вероятно ще изпека много кейкове, за да отбележа събитието.

Ненадминатата по изяществото си украса не помръдваше. Бях впечатлен.

Ако господин Романович нямаше излъчването на измамен хамелеон, слял се с кората на дървото, за да прилапа някоя невинна пеперуда, кацнала близо до него, навярно щях да се усъмня за злодейския му потенциал.

— Сър, като хузи би трябвало да имате голям опит в шофирането в заснежена пътна обстановка.

— Да. И в Индиана, и в родната ми Русия съм се наситил на сняг.

— В гаража държим два джипа, снабдени със снегорини. Трябва да се качим до абатството и да докараме някои от братята.

— Да не би да ме молите да карам единия от тях, господин Томас?

— Да, сър. Ще съм ви много задължен. Ще ми спестите втори курс.

— Како целят братята с идването си тук?

— Целят — отговорих аз — да са в помощ на сестрите, в случай че виелицата създаде проблеми с тока.

Той довърши украсата на кейка, оформяйки последната съвършена миниатюрна роза.

— Училището няма ли резервен генератор?

— Да, сър, разбира се, че има. Но той не произвежда същото количество ток. Ще трябва да се откажем от осветлението. Някои помещения вместо с парно ще трябва да се отопляват от камините. Освен това сестра Анджела иска да е готова, в случай че и с резервния генератор се получи засечка.

— Случвало ли се е централното захранване и резервният генератор да сдадат багажа в един и същи ден?

— Не ми е известно, сър. Мисля, че не. Но от опит знам, че сестрите са обсебени от планирането на подробности.

— О, не се и съмнявам, господин Томас, че ако сестрите бяха проектирали и управлявали атомната електроцентрала в Чернобил,

нямаше да допуснат радиационна катастрофа.

Интересен обрат.

— От Чернобил ли произхождате, сър?

— Да имам трето око или резервен нос?

— Не и доколкото виждам, сър, но позволете да отбележа, че сте изключително цялостно навлечен.

— Ако някога се озовем под слънцето на един и същи плаж, свободен сте да ме огледате по-обстойно, господин Томас. Мога ли да си довърша кейковете, или трябва да се втурнем на прибежки към абатството?

На Юмрука и останалите щяха да са им нужни четирийсет и пет минути, за да се приготвят и да вземат сечивата си.

— Спокойно ги доукрасете, сър. Изглеждат страхотно. Удобно ли ви е да се чакаме в гаража, в дванайсет и четирийсет и пет?

— Можеш да разчиташ на помощта ми. Дотогава ще съм готов.

— Благодаря ви, сър. — Понечих да си тръгна, но отново се обърнах към него: — Знаете ли, че Коул Портър е бил хузи?

— Да. Също като Джеймс Дийн, Дейвид Летърман, Кърт Вонегът и Уендъл Уилки.

— Може би Коул Портър е най-великият американски песнописец на века, сър.

— Да, съгласен съм.

— Сред неизброимите му шедьоври е и националният химн на Индиана.

— Химнът на моят щат е „Надалече-надалече по бреговете на река Уобаш“ и ако Коул Портър те беше чул да му го приписваш, щеше да се обърне в гроба си, да издрапа от него и да те намери където и да си, за да изпиташ силата на отмъщението му.

— О! В такъв случай предполагам, че съм се заблудил.

Той пренасочи вниманието си от сладкиша към мен, за да ме удостои с поглед, толкова натежал от ирония, че като нищо можеше да сваля на земята перце, понесено от вихъра.

— Съмнявам се, че някога сте се заблуждавали относно каквото и да е, господин Томас.

— Грешите, сър. Аз съм първият, който ще си признае, че не знае нищо за нищо, освен едно — че е луд фен на Индиана.

— Приблизително по кое време сутринта ви овладя хузиманията?

Братче, биваше си го!

— Увлечението ми не е от тази сутрин, сър — излъгах аз. — То ме тресе откакто се помня.

— Може би сте били хузи в предишен живот.

— Може би съм бил Джеймс Дийн.

— Сигурен съм, че не си бил Джеймс Дийн.

— Защо сте сигурен, сър.

— Ненавистната жажда за възхищение и безподобната грубост, характерни за господин Дийн, не може да са се изгубили напълно само за едно прераждане.

Обмислих това изказване от няколко различни ъгъла.

— Сър, нямам нищо против покойния господин Дийн, но не виждам как другояче да тълкувам думите ви освен като комплимент.

Родион Романович се намръщи.

— Ти похвали десертите ми, нали? Е, квит сме.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стиснал под мишница якето си, което бях свалил от закачалката в приемната, слязох в сутерена, благодарен, че това не бяха истински катакомби, пълни с мухлясали трупове. С моя късмет някои от тях като нищо щеше да се окаже Коул Портър.

Братята, които не желаеха да почиват в земите на абатството, бяха погребани в един сенчест парцел в гората. Над малкото гробище цари покой. Духовете на всички, чиято тлен е било заровена тук, са направили прехода в следващото измерение.

Приятни са били часовете им сред надгробните камъни, без друга компания освен тази на Бу. Той обича да гледа катериците и зайците, докато го галя по врата и го чеша зад ушите. Понякога скоква весело след тях, но те не се плашат от него. Дори в дните на остроzybата си младост Бу не е бил убиец.

Като че ли призован от мислите ми, Бу ме чакаше на ъгъла между източния и северния коридор.

— Хей, момче, какво правиш тук?

Махайки с опашка, той дойде при мен, настани се на пода, обърна се по гръб и вирна лапите си във въздуха. Само коравосърдечните и безсмислено заетите могат да откажат на такава покана. Предлага ви се всичко, символизирано от беззащитното изложения корем, и в замяна ви искат само обич.

Кучетата ни приканват не само да споделяме радостите им, но и да живеем на мига, когато не сме дошли отникъде и не сме се запътили нанякъде, където сме неподвластни на магията, скрита от миналото и бъдещето, където свободата от ежедневно-баналното и спирането на обикновено безспирните ни действия ни разкриват истината за нашето съществуване, реалността на нашия свят и — ако ни стиска — нашата цел в живота.

Чесах Бу една-две минути по корема и продължих с обикновено безспирните действия не защото ме чакаха неотложни задачи, а

защото, както беше написал един мъдрец: „Човечеството не може да понесе реалността в големи дози.“

В огромния гараж се чувствах като в бункер — бетонът ме заобикаляше отгоре и отдолу, от всички страни. Флуоресцентните лампи светеха с метален отблясък, но бяха разположени твърде далеч една от друга, за да разпръснат всички сенки.

Тук имаше общо седем автомобила: четири компактни седана, грамаден пикап, два продълговати джипа със солидни гуми с вериги. Рампата водеше към огромната врата на гаража.

На стената беше окачена кутия. В нея на седем гвоздеа висяха четиринайсет комплекта ключове, по два за превозно средство, с регистрационния му номер, изписан на лепенка и на лентичка, прикрепена към ключодържателите.

Дотук никаква опасност от втори Чернобил.

Облякох якето, седнах зад волана на единия джип, включих двигателя и го оставих да ръмжи на празни обороти, колкото да схвана как се борава със снегорина.

Когато излязох от джипа, Бу беше там. Той вдигна поглед, вирна глава, наостри уши и сякаш ми каза: „Да не ти е запушен носът, готин? Не надушваш ли неприятности като мен?“ Изтича напред, обърна се, видя, че го следвам, изведе ме от гаража и още веднъж се насочихме към северозападния коридор.

Това не беше Ласи и не очаквах да се натъкна на елементарен проблем като „Тими е паднал в кладенец“ или „Тими е приклепен в горящ обор“.

Бу спря пред една затворена врата на същото място в коридора, където ми беше предложил да го почеша по корема.

Може би още първия път ме беше насърчил да поспра тук, да дам на пословичната си интуиция шанс да се задейства. Да, обаче ме беше завъртяла шайбата на разума и единственият ми подтик беше да отида в гаража. Съзнанието ми, заето с мисли за предстоящото пътуване, може да се отпусне за кратко, но не може да види и да почувства.

Добре де, нали сега чувствах нещо. Тънко и едва доловимо теглене, сякаш бях рибар, който е хвърлил въдицата в дълбокото и сега усеща, че кълве.

Бу влезе в подозрителната стая. След кратко колебание го последвах и оставих вратата отворена, защото в подобни ситуации, когато психическият магнетизъм ме влече, не мога да съм сигурен кой е рибарят и кой — рибата, която е налапала кукичката.

Намирахме се в котелното, изпълнено със съскането на огнените обръчи и боботенето на помпите. Четири огромни, изключително мощни бойлери подгряваха водата, която непрестанно пътуваше по тръбите на сградата към десетките радиатори, които я отопляваха.

Освен това тук се намираше и охладителната система за производство на студена вода, която също циркулираше из метоха и училището, доставяйки студен въздух там, където беше нужен.

На три от стените бяха разположени супермодерни монитори за изследване на въздуха, които щяха да задействат алармите във всяко ъгълче на сградата и да пресекат изтичането на газ от тръбата, която загряваше бойлерите, ако засечаха и най-малката следа от молекули несвързан пропан в помещението. Предполагаше се, че това е абсолютна гаранция срещу експлозии.

Абсолютна гаранция. И идиот да бърника, няма опасност. Непотопяемият „Титаник“. Несваляемият Хинденбург. Вечен покой на този свят, Господи.

Човечеството не само че не може да понесе реалност в твърде големи дози, ами и бяга от реалността, когато няма кой да го ръчка към огъня, за да почувства топлината на пламъците с лицето си.

Нито един от супермодерните монитори не показваше наличието на мерзки, бандитски молекули пропан, изплъзнали се от надзора на почтената тръба.

Трябваше да се осланям на мониторите, тъй като пропанът е безцветен и не мирише. Ако разчитах само на сетивата си, за да уловя евентуално изтичане, нямаше да разбера за наличието на проблем, докато не откриех, че издъхвам от липсата на кислород, или докато стаята не хвъркнеше във въздуха.

Всеки монитор беше поставен в заключена кутия с печат, носещ датата на последната инспекция от компанията, отговорна за правилното функциониране на системата. Прегледах всяка ключалка и всеки печат, без да откроя признаци на насилване.

Бу беше отишъл в един далечен ъгъл. Установих, че и мен ме тегли натам.

Докато циркулира по тръбите, студената вода поглъща количество топлина. После се събира в огромен подземен резервоар близо до източната част на гората, където една охладителна кула превръща нежеланото количество топлина в пара и я издухва във въздуха; след това водата се завръща при охладителя в това помещение, за да се повтори цикълът.

Четири ПВЦ тръби с дваисетсантиметров диаметър потъваха в стената малко под тавана, близо до ъгъла, който ни беше привлякъл с Бу.

Бу подуши таблото от неръждаема стомана, което беше на петнайсет сантиметра от пода. Отпуснах се на колене и заех мястото на кучето.

До таблото, което беше шейсет на шейсет сантиметра, имаше електрически ключ. Натиснах го, но не се случи нищо — освен ако не бях запалил лампите на някакво помещение зад стената.

Въпросното контролно табло беше закрепено към стената с четири болта. Наблизо на една кука висеше отвертка, с помощта на която ги магнах. Дръпнах таблото настрана и надникнах в дупката, в която Бу вече беше изчезнал. Отвъд задницата и подвитата опашка на едно голямо бяло куче съзрях осветен тунел.

Пропълзях през тесния отвор. Не ме беше страх от кучешки пръдни. Страхувах се от това, което може би се криеше напред.

След като се промъкнах през дупката в бетонната стена, вече можех да се изправа. Пред мен се простираше правоъгълен коридор, висок два метра и широк метър и половина.

Четири тръби минаваха непосредствено под тавана отляво. Сякаш се губеха в безкрая под светлината от вградените лампи.

Пак отляво, но по протежение на пода, имаше отделни редици медни тръби, стоманени тръби и подвижни изолационни тръби. Те вероятно пренасяха вода, пропан и електрически жици.

Тук-таме стените бяха покрити с варовикови наслагвания, но мястото не беше влажно. Миришеше на чисто, на бетон и варовик.

Като се изключи звукът от водата, която шуртеше по тръбите над главата ми, проходът беше тих. Погледнах часовника си. След трийсет и четири минути трябваше да бъда в гаража, за да се срещна с хузито на хузитата.

Бу припикаше напред, сякаш отиваше някъде с ясна цел, а аз го следвах, без да съм наясно накъде съм се запътил.

Вървах тихо, доколкото е възможно да се върви тихо с ботуши, и свалих лъскавото си термояке, когато ръкавите му започнаха да свистят. Бу не вдигаше никакъв шум.

Едно момче и кучето му са най-вярната дружина, възхвалявана в песни, книги и филми. Обаче когато момчето е под въздействието на психичния магнетизъм, а кучето му е безстрашно, шансът за щастлив финал на художественото произведение е горе-долу колкото гангстерски филм от Скорсезе да свърши захаросано, със светлина и щастливите песнопения на херувимчетата.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Ненавиждам подземните проходи. Веднъж умрях в едно такова място. Поне съм абсолютно сигурен, че умрях и за известно време бях мъртъв, дори ми се явиха няколко умрели другари, макар да не знаеха, че и аз като тях съм в призрачно състояние.

Ако тогава не съм умрял, значи ми се е случило нещо по-странно от смъртта. Разказах за това преживяване във втория си ръкопис, но описването му не ми помогна да го проумея.

Супермодерните монитори бяха поставени от мое дясно на интервали от десет-петнайсет метра. Не личеше да са пипани.

Ако проходът водеше до подземие с охладителната кула, в което бях сигурен, значи беше дълъг сто и дваайсет метра.

На два пъти ми се стори, че долавям как нещо се движи зад гърба ми. Поглеждах през рамо и не виждах нищо.

На третия път отказах да се поддам на подтика да се обърна. Ирационалният страх само се храни от вас. Трябва да му кажете твърдо „не“.

Номерът е да различавате ирационалният страх от оправдания страх. Ако пренебрегнете оправдания страх и смело изпъчите гърди, безстрашен и решителен, Дядо Коледа ще избере точно този момент, за да се провери през комина и да добави пишеето ви към колекцията си.

С Бу бяхме изминали шейсет метра, когато отдясно се появи друг проход. Той се извиваше нагоре и дъното му се криеше някъде зад завоя.

Четири допълнителни ПВЦ тръби минаваха под тавана на напречния коридор. Те излизаха в нашия проход и вървяха паралелно на първите четири тръби към охладителната кула.

Вторият сервизен коридор трябва да е бил построен с новото абатство. Вместо да се връщаме с джиповете, рискувайки атака от незнайното същество във фъртуната, можехме да доведем братята по по-лесния маршрут.

Налагаше се да изследвам новия проход, макар и не незабавно.

Бу продължаваше към охладителната кула. Въпреки че кучето нямаше да ми е от полза, когато зад гърба ми ме нападнеше чудовището, с него ми беше по-спокойно и затова избързах подире му.

Въображението ми рисуваше двуглаво чудовище, само че с три шии. Тялото беше човешко, но главите бяха на койоти. То искаше да присади главата ми на централния си врат.

Може би се чудите откъде ли се е взел този бароково-ирационален страх. В края на краищата, както вече знаете, аз съм комичен, но не гротескно.

Един мой познат от Пико Мундо, петдесетинагодишен индианец от племето панаминт, който се зове Томи Ходещия по облаци, ми разказа за една своя среща с триглаво чудовище.

Томи отишъл на поход в Мохаве, когато потъмнялото като сребро зимно слънце Допотопна невеста отстъпило място на златното пролетно слънце, Млада невеста, но преди свирепото платинено слънце на лятото, Грозна благоверна, да изгори пустинята с пиперливия си език толкова жестоко, че потта от скорпионите и бръмбарите да бъде желана и изстисквана от пясъка в отчаяно търсене на сенчест подслон и капка вода.

Може би имената на Томи за различните слънца са заимствани от легендите на племето му. Може би просто си ги измисля. Не съм сигурен дали Томи е донякъде искрен, или е майстор на небивалиците.

В центъра на челото му се мъдри стилизиран образ на ястреб, пет сантиметра широк и два сантиметра дълъг. Томи твърди, че птицата е неговият рожден белег.

Еднокракият Трък Бохийн, бивш рокер и настоящ спец по татуировките, който живее в ръждясала каравана в предградията на Пико Мундо, твърди, че изографисал ястреба преди двайсет и пет години за петдесет гущера.

Разумът накланя везните в полза на Трък. Проблемът е, че освен друго той твърди, че последните петима президенти на САЩ са дошли в караваната му в потайна доба, за да им направи татуировки. Един-двама както и да е, но чак за петима не мога да повярвам.

Но аз се отплеснах. Та седял си Томи в пролетната нощ и небето над Мохаве му намигнало с Мъдрите очи на Предците — или със звездите, ако учените имат право — когато триглавото чудовище се появило край лагерния огън.

Човешката глава не отронила и дума, обаче фланговите койотски глави заговорили на английски. Те провели разгорещена дискусия относно това дали главата на Томи е по-подходяща от тази, която вече заемала дялящия ги врат.

Койот номер Едно си паднал по главата на другарчето ми, особено по гордия нос. Койот номер Две се държал оскърбително и заявил, че Томи е „повече италианец, отколкото индианец“.

Понеже си е нещо като шаман, Тома разпознал в страхотията необикновено проявление на Мошеника, дух, типичен за фолклора на много индиански племена. Измъкнал три цигари от онова, което пушел в знак на скромно прошение, и те били приели.

Трите глави пафкали в мълчаливо тържествено задоволство. След като хвърлили фасовете в лагерния огън, чудовището си заминало, позволявайки на Томи да задържи главата си.

Разказът на Томи може да се обясни с една дума: пейот.

На следващия ден обаче, след като продължил похода си, Томи се натъкнал на обезглавения труп на друг пътник. Шофьорската книжка в портфейла на убития го идентифицирала като Къртис Хобарт.

Наблизо се търкаляла отсечена глава, но тя нямала нищо общо със снимката на Къртис в книжката. Това била главата на централния врат между койотите.

Томи Ходещия по облаци се обадил на шерифа по сателитния си телефон. Блещукащи като мираж в пролетната жега, силите на реда пристигнали по суша и по въздух.

По-късно съдебният лекар заявил, че главата не е на същия човек. Главата на Къртис Хобарт никога не била открита, а също и тяло, което да съвпадне с главата, която била захвърлена до трупа на Хобарт.

Докато бързах след Бу по прохода към охладителната кула, не знаех защо неправдоподобният разказ на Томи е решил точно сега да изплува от блатото на паметта ми. Не виждах връзка със сегашната ситуация.

По-късно всичко щеше да се изясни. Дори когато съм тъп като патка, която се шматка, активното ми подсъзнание се труди като полудяло, за да ми спаси задника.

Бу стигна до охладителната кула и аз го последвах вътре, след като отворих вратата с универсалния си ключ. Флуоресцентните лампи

бяха запалени.

Намирах се на дъното на съоръжението. Мястото приличаше на декор от филм за Джеймс Бонд, в който главният герой ще преследва злодей със стоманени зъби и двуцевна пушка дванайсети калибър.

Пред нас се издигаха две десетметрови кули, облицовани с ламарина. Те бяха свързани помежду си с хоризонтални тръби и червени платформи на няколко нива.

В кулите, а може би и в някои от малките тръби, нещо се движеше с барабанене и шум като от включен миксер; вероятно това бяха гигантските вентилаторни перки. Прокарваният въздух съскаше като гневна котка и свиреше като разгневена публика на оперен театър.

Покрай стените бяха наредени поне четирийсет големи, сиви, метални кутии, всяка с голям лост и две сигнални светлини, червена и зелена. В момента грееха само зелените светлини.

Всичко е зелено. Пълно шест. Гот.

Машинарията предлагаше многобройни местенца, където някой можеше да се скрие, а бученето щеше да заглуши стъпките дори и на най-непохватния убиец; но реших да възприема зелените светлини като добра поличба.

Ако бях на „Титаник“, щях да стоя на килната палуба, да се облягам на перилата, да видя падаща звезда и да си пожелаая кученце за Коледа, нищо, че оркестърът свири „При тебе се възнасям, Господи“.

Въпреки че в този живот ми бе отнето най-милото, имам причини да си остана оптимист. След толкова много ръкопашни сражения би трябвало да съм изгубил един крак, три пръста, бут, повечето си зъби, ухо, далака си и чувството си за хумор. Но ей ме на — цъфнал и вързал.

Бу и психическият магнетизъм ме бяха привлекли тук. Разбрах защо, когато предпазливо прекрачих в централното помещение.

Между още два реда сиви метални кутии, на едно празно място на стената, висеше брат Тимотей.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Обувките му се полюшваха на половин метър от пода. В бетонната стена, два метра над него, беше вградена сто и осемдесет градусова арка, състояща се от тринайсет необичайни бели ченгела. На тях бяха провесени белите платнени окови, които поддържаха тялото на брат Тим.

Една от тринайсетте върви прихващаше чорлавата му коса. Други две захващаха измачканата качулка на гърба му, а останалите десет изчезваха в малките дупчици по раменете, ръкавите и краищата на туниката му.

За мен беше пълна загадка как тези върви го държаха за стената.

Клюмналата му глава, разперените му под прав ъгъл ръце — гаврата с разпятието не би могла да бъде по-ясна.

Макар че не виждах рани по тялото му, брат Тим ми изглеждаше мъртъв. Лицето му, прочуто с изчервяването си, сега беше по-скоро бяло, отколкото бледо, със сиви торбички под очите. Лицевите мускули бяха отпуснати в подчинение на земното притегляне и не изразяваха нищо, никаква емоция.

Въпреки това прекъсвачите — или каквото там бяха — светеха зелено и аз в пристъп на оптимизъм, граничещ с лудост, извиках името му и с ужас установих колко тънко и уплашено звучи гласът ми.

Мрън-звън-дрън-бръм-ченето заглушаваше цигареното издишване на триглавото изчадие подире ми, но аз устоях на подтика да се обърна за пряк сблъсък с него. Ирационален страх. Никой не се възправяше застрашително зад гърба ми. Нито индианско полукойотско, получовешко полубожество, нито майка ми с пистолета си.

Извисих глас и повторих:

— Брат Тим?

Кожата му беше гладка, но изглеждаше суха и пепелява като прах, грапава като пергамент. Убиецът беше пресушил живота му до последната капчица.

Едно спираловидно стълбище се изкачваше до платформите и до вратата в надземната част на кулата. Онази врата е била отворена за полицаите. Те или бяха подминали подземиято, или мъртвият монах не е бил тук по време на огледа.

Брат Тим беше мил и приветлив човек. Държеше се добре с мен. Тялото му не трябваше да виси тук като оскърбление към Бога, на който умрелият беше отдал живота си.

Може би трябваше да го сваля от въжетата.

Подръпнах една от платнените бели окови, плъзвайки палец и показалец по изопнатата панделка. Каква ти панделка, какъв ти плат, та на пипане то не беше като нищо, известно ми отпреди.

Гладко като стъкло, сухо като талк и все пак гъвкаво. Влакното беше изключително студено предвид тънкостта си, толкова ледено, че пръстите ми се вцепениха от краткото докосване.

Тринайсетте ченгела бяха клинове, някои от които бяха като забити в бетона, както алпинистите забиват котките си в скалистите пукнатини.

Най-близкият клин стърчеше на около половин метър от главата ми. Приличаше ми на избелял кокал.

Не можех да видя как е закрепен за стената. Сякаш израстваше директно от бетона или пък беше споен с него.

По същия начин не можех да разбера как платнените окови се свързват с клиновете. Връв и съединителна скоба бяха едно неразделно цяло.

В качеството си на ловец на глави Мошеника зад гърба ми щеше да носи някакъв нож, може би мачете, с което щях да прережа въжетата на брат Тимотей. Индианското божество нямаше да ми стори зло, щом му кажех, че съм приятел с Том Ходещия по облаци. Нямах цигари за скромно прошение, но пък разполагах с няколко пакетчета от онези дъвки — „Блекджак“.

Дръпнах една от вървите, крепящи починалия монах, за да определя здравината ѝ. Тя се оказа по-стегната, отколкото очаквах; от напрежение беше изопната като цигулкова струна.

Влакнестата тъкан произведе неприятен звук. Макар че бях дръпнал само една връв, след един миг и останалите дванайсет затрептяха. Зловещата музика, изтръгнала се от тях, ми напомни за терменвокс^[1].

По главата ми сякаш полазиха мравки, горещ дъх опари врата ми, усетих миризма на лош дъх. Знаех, че това беше ирационалният ми страх, естествена реакция на ужасното състояние, в което заварих брат Тимотей, и на зловещата мелодия като от терменвокс, но се обърнах, обърнах се, огорчен от това, че въображението ми толкова лесно ме е направило на глупак, обърнах се дръзко към страшния Мошеник.

Той не се възвисяваше зад мен. Никой не очакваше обръщането ми, освен Бу, чието объркване накара срама ми да лъсне като елмаз.

Докато студеният въздух от тринайсетте окови заглъхваше, отново насочих вниманието си към брат Тимотей, точно когато очите му се отваряха.

[1] Инструмент, състоящ се от осцилатор, контролиран чрез движение на ръцете, което заменя клавиатурата. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По-точно казано клепачите на брат Тимотей се повдигнаха, но той не можеше да отвори очи, защото вече нямаше очи. В очните му кухни имаше калейдоскопични мозайки от миниатюрни костички. Мозайката отляво цъфтеше в пъстроцветни форми, същото важеше и за тази отдясно. Синхронът помежду им беше свършен.

Почувствах се предупреден да отстъпя назад.

Устата му зейна без език и без зъби. В широтата на безмълвния му писък видях слоеста конструкция от костички, свързани помежду си по начин, който не подлежи на анализ или описание: гърчещи се, извиващи се, въртящи се, напирасци напред, за да се сгънат назад, сякаш безуспешно се опитваха да погълнат жива колония твърдочерупчести арахниди, която не изгаряше от желание да бъде консумирана.

Кожата му се сцепи от ъгълчетата на устата по посока към ушите. Горната му устна се зави към челото без нито една капчица кръв, подобно на консерва, която се огъва под напора на отварачката, брадичката му се оголи.

Значи освен за гавра с Христовото разпятие тялото на брат Тимотей беше послужило за какавида, от която излизаше една антиочарователна пеперуда.

Под облицовката на лицето се криеше в пълния си блясък онова, което само бях зърнал в очните кухни: фантасмагория от костички, свързани по всевъзможни начини: от панти, от мостове, от свързки, за които нямаше име и които бяха от друг свят.

Изглежда, привидението беше солидна маса от кости, които сякаш бяха споени една за друга, наблъскани дотолкова гъсто и интимно, че не би следвало да се въртят и извиват поради липса на място. Но въпреки това те се гърчеха, извиваха, олюляваха и какво ли още не, сякаш се движеха с главозамайваща виртуозност не в три, а в четири измерения.

Представете си, че ходът на цялата вселена и на цялото време се контролира от едно безкрайно голяма скоростна кутия; представете си сега, че гледате този невероятен механизъм и приблизително ще разберете чувствата ми — недоумение, страхопочитание, ужас — докато стоях пред тази конструкция на конструкциите, чиито елементи се разбъркваха и преподреждаха, объркваха и презареждаха, цъкаха и тиктакаха, извиваха се и се огъваха, отърсвайки се от тленната паяжина на горкия брат Тимотей.

Нещо енергично се раздвижи под расото на мъртвия монах.

Може би щях да остана на шоуто, ако имаше пуканки, пепси и удобен стол. Охладителната кула обаче беше студено и неприветливо място, с безчет течения и без каквито и да е удобства.

Освен това имах среща в гаража със сладкаро-библиотекаря-хузи. Мразя да закъснявам за ангажиментите си. Грубо е да разиграваш някого.

Една „котка“ се изтръгна от стената. Влакнестата верига го притегли в калейдоскопична структура от кости и за един миг го претопи в себе си. Още един ченгел се изскубна, връщайки се обратно при тати.

Часът на този първобитен звяр най-после беше настъпил и не му беше нужно да се мъкне до Витлеем, за да ражда. Остри бели остриета раздраха монашеската одежда и я направиха на парченца. Изтрябвала му е някаква си Розмари, защо да губи години като бебе^[1]?

Дойде моментът или да паля черните свещи, припявайки хвалебствени химни, или да вдигна във въздуха този склад на злото.

Бу вече беше отпрашил. И аз духнах.

Затворих вратата между охлаждателната кула и сервизния проход. Позабавих се с ключа си, преди да осъзная, че ключалката е предназначена да пази от външно проникване и никого не мога да заключа вътре.

Сто и двайсет метра до училището ми се сториха безкрайни километри; лампите на тавана бяха далечни като светлините на Питсбърг.

Не виждах Бу. Може би кучето беше открило пряк път към котелното през друго измерение.

Да се бях хванал за опашката му!

[1] Намек за романа на Айра Левин „Бебето на Розмари“, в който главната героиня зачева от сатаната. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бях пробягал близо трийсет метра, когато чух как вратата се отвори с трясък. В коридора грохотът отекна като пистолетен изстрел.

Дружката на Томи Ходещия по облаци, мохавският триглав симпатяга, пропагандиращ вредите от пушенето, ми изглеждаше по-правдоподобен персонаж от скелетостилизирания торбалан, който изгаряше от копнеж по костите ми. Но виж, страхът от това създание беше *рационален*.

Брат Тимотей беше сладък, мил, отдаден богу и ето какво го сполетя. Един безотговорен, безработен, безразсъден нехранимайко като мен, който никога не е упражнявал безценното си право на глас, приел комплимент за сметка на покойния Джеймс Дийн, би трябвало да очаква участ, по-достойна за окайване от тази на Тим — а каква ще е *тя*, умът ми не го побираше.

Хвърлих поглед през рамо.

Тъй като настъпваше през редуващи се осветени и неосветени пространства, не бях в състояние да видя ясно как се движи преследвачът ми, но стъпките си със сигурност не беше научил в балетно студио. Съществото подреждаше част от многобройните си кости и набити крака, но не от един и същи вид, което създаваше затруднения в координацията им и крайният резултат беше, че нетърпеливият ми преследвач се клатушкаше.

Аз непрекъснато поглеждах през рамо, докато тичах, но не съм спирал на едно място, за да разгледам звяра на спокойствие и да отбележа писмено впечатленията си, но ми се струва, че в ретроспективен план най-много ме уплаши фактът, че съществото напредваше не по пода, а по ръба между тавана и стената. Щом си имахме работа с чудовище-катерач, щеше да е по-трудно да опазим децата на втория етаж.

И още нещо: цялата структура от кости се въртеше непрекъснато, сякаш беше включена бургия. Сетих се за думата „машина“, докато

наблюдавах през прозореца на приемната друго такова същество да се пренарежда от един сложен модел в друг.

Престъпвайки за кой ли път, преследвачът ми се сгромоляса на пода от високата си позиция. Повдигна се на режещи крикове от кости и продължи напред търпеливо, ала несигурно.

Може би опознаваше способностите си като всяка новородено. Може би това беше момент, достоен за увековечаване с „Кодак“: първи стъпки. Когато стигнах до пресечката с коридора, който очевидно водеше до новото абатство, почувствах увереност, че ще надбягам чудовището — освен ако напредъкът му в ученето не вървеше по лавинообразна геометрична прогресия.

Хвърлих поглед назад и видях, че освен тромаво то е станало и прозрачно. Светлината от лампите вече не играеше по контурите му, а минаваше през тях, сякаш съществото беше направено от млечнобяло стъкло.

За миг, когато спря несигурно, си помислих, че то ще се дематериализира — като дух, не като машина! Тогава то отново стана плътно и солидно и се втурна напред.

Един познат вой привлече вниманието ми към напречния коридор. Нагоре в далечината гласът, който бях чул по-рано, изразяваше искреното желание на друго от тези същества да се срещнем тет-а-тет^[1].

От това разстояние не можех да съдя за размера му, но подозирах, че големината му значително надвишава тази на чаровника, който беше изскочил от пашкула. Движенията му бяха уверени, грациозни блестящи глисанди по клавишите на пианото, краката му се редуваха в безпогрешен ритъм с бързината на стоножка.

Ето защо направих едно от нещата, които умея най-добре: обрах си крушите.

Нямах сто крака, а само два, и вместо с леки спортни обувки бях със скиорски ботуши, но дивото отчаяние и калориите от превъзходния сандвич с говеждо на сестра Реджина мари работеха в моя полза. Почти се бях добрал до коленото, с голяма преднина пред Сатана и Сатана Младши, или каквото там бяха.

И точно тогава нещо ми се замота в краката. Извиках, паднах и незабавно се изправих, забърсвайки похитителя си, преди да разбере,

че съм спипал термоякето си, което бях захвърлил по-рано, защото шумеше.

Тракането и щракането на преследвача ми се издигнаха в кресчендо, сякаш хор обезумели скелети отмерваха финалните тактове от голямото обедно шоу.

Обърнах се и го видях *до себе си*.

Уродливите крака, различни от тези на щуреца, но също толкова ужасни, изтракаха и спряха като по команда. Предницата на дванайсетоногоото ръбато, буцесто, настръхнало привидение се отдели от пода с изненадваща змийска елегантност.

Бяхме лице в лице, или по-точно щяхме да бъдем, ако не бях единствения с лице.

Мозайки от сложно подредени кости цъфтяха и прецъфтяваха, заменяха ги нови форми, но сега това ставаше в бързоструйната тишина.

Безмълвната демонстрация беше предназначена да ми покаже абсолютния си контрол над другоземната си физиология, да ме сплаши, да изтръгне относително по-слабата ми позиция. Както и при първата си среща с тези създания, усетих невероятната суета, по човешки зловеща арогантност, помпозност и самохвалство, които прехвърляха границата и които можеха да бъдат наречени единствено перчене.

Поотдръпнах се:

— Целуни му отзад, скапаняк грозен!

То ми се нахвърли в пристъп на всепомитащ гняв, безмилостно и студено като лед. Безчетните му максили и мандибули ме сдъвкаха, пищялките му бясно ме ритяха, остри като стилети фаланги ме изтърбушиха, бичоподобният му гръбнак с многобройни остри като бръснач прешлени ме разпори от корема до гърлото; сърцето ми беше изтръгнато от гърдите и оттогава насам помощта ми за децата от „Свети Вартоломей“ се обуславяше от ограничената власт на блуждаещите мъртви.

Да, нещата можеха да се развият по този страшен начин, но всъщност ви преметнах. Истината е по-странна от лъжата, но категорично не е чак толкова травмираща.

Всичко в разказа ми е самата истина до момента, в който казах на живите мощи да ми целунат задника. След като прочувствено

издрънках тази ругатня, отстъпих крачка назад и още една.

Дръзко обърнах гръб на привидението, защото вярвах, че няма какво да губя, че животът ме вече е загубен. Паднах на колене и се запромъквах през тесния отвор между котелното и сервизния коридор.

Очаквах нещото да улови крака ми и да ме издърпа в царството си. Добрах се до котелното цял-целеничък, завъртях се по гръб и бързо се метнах настрани, предчувствайки костеливия, тънък като пинсета, търсещ израстък.

От другата страна не се разнесе познатият вой, но и отиващи си стъпки не се чува, въпреки че грохотът на помпите заглушаваше всички по-слаби звуци.

Заслушах се в бумтящото си сърце, радостен, че още си е на мястото.

Вземайки предвид способността на ходещата мощехранителница да се подрежда до безкрай, не видях причина тя да не ме последва в котелното. Дори в сегашната ѝ конфигурация отворът от триста и шейсет квадратни сантиметра не представляваше проблем за нея.

Ако съществото ме последваше, няхах оръжие, с което да го отблъсна. Но ако не чу окажех съпротива, това означаваше да му осигуря достъп до училището, където повечето деца в момента обядваха в трапезарията на първия етаж, а другите бяха по стаите си на втория.

Чувствах се глупаво и не на мястото си. Изправих се рязко, грабнах един пожарогасител от поставката му до стената и го насочих в бойна готовност, сякаш можех да убия онзи вързоп от кокали с мъгла от амониев фосфат, както в примитивните научнофантастични филми, в чиято последна сцена на героите им предстои да открият, че вилнеещото и привидно неуправляемо чудовище може да бъде ликвидирано с нещо толкова банално като сол, белина или пяна за коса.

Дори нямаше как да съм сигурен, че съществото е живо, в смисъл както са живи хората, животните и насекомите, или даже растенията. За мен беше необяснимо как един триизмерен колаж от кости, без значение колко е сложна структурата му, може да живее, при положение че му липсват плът, кръв и видими органи на осезанието. А щом нещо не е живо, то не може да бъде убито.

Ако имаше свръхестествено обяснение, то също ми убягваше. Нищо в теологията на някоя от главните религии не намекваше за съществуването на подобна цялост, нито пък фолклорните предания, с които бях запознат.

Бу изникна сред бойлерите, огледа ме, огледа амониевофосфатното ми оръжие, седна, килна глава и се ухили. Изглежда ме намираще за забавен.

Въоръжен с пожарогасителя и ако той не подействаше, само пакетче „Блекджак“, аз зачаках чудовището да излезе — минута, две, три.

Нищо не се показва иззад стената. Нищо не дебнеше на прага, тъпчейки нетърпеливо с безплътнокостестите си нозе.

Пуснах пожарогасителя.

Заставах на три метра от дупката, клекнах, опрях се на ръце и надзърнах вътре. Осветеният бетонен коридор се смаляваше към охладителната кула. Тук нямаше нищо за Ловците на духове.

Бу застана до отвора по-близо от мен, надникна в него и ме изгледа озадачено.

— Не знам — отвърнах. — Главата ми не го побира.

Поставих стоманеното табло на мястото му. Докато завинтвах първия болт със специалната отвертка, очаквах нещо да се появи с гръм и трясък, да издъни таблото и да ме извлече от котелното. Нищо подобно.

Не знам какво беше попречило на чудовището от кости да ме обрече на съдбата на брат Тимотей, но съм сигурен: то ме искаше и възнамеряваше да ми види сметката. Абсолютно съм уверен, че обидата, която му хвърлих — „Целуни ме отзад, скапаняк грозен!“, не го накара да отстъпи с наранени чувства.

[1] Tête-à-tête (фр.) — Насаме. — Бел. Meduza ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пристигналият в гаража Родион Романович носеше красива шапка от мечка кожа, бял копринен шал, три четвърти подплатено кожено палто, обточено с кожа, и — никаква изненада — дълги до коленете гумени ботуши с ципове. Сякаш щеше да придружава царя на разходка с шейна.

След преживяното с галопиращата мощехранителница лежах по гръб на пода, гледах втренчено тавана и се опитвах да се успокоя, да спра треперенето на краката си и да възвърна поне част от силата си.

Родион Романович застана над мен, огледа ме с присвити очи и заяви:

— Ти си много особен младеж.

— Да, сър. Съзнавам го.

— Какво правиш тук?

— Възстановявам се от преживяната уплаха.

— Какво те изплаши?

— Внезапно напомняне за това, че съм смъртен.

— Преди не знаеше ли, че си смъртен?

— Да, сър, усещането ми е известно от известно време. Да речем, че просто ме обхвана някакво усещане за неизвестното.

— Какво неизвестно, господин Томас?

— Великото неизвестно, сър. Личността ми не е особено ранима. Банално неизвестно не ме изпълва с боязън.

— По какъв начин те утешава лежането в гаража?

— Влажните петна, избили по тавана, са прекрасни. Помагат ми да се отпусна.

Романович вдигна глава към бетонния таван.

— Намирам ги за грозни — каза той.

— Не, не. Най-меките нюанси на сивото, черното и ръждата, бегъл намек за зелено, съчетани в нежна смес от петна с най-разнообразна форма и размер, но нищо, което да има и най-бегла прилика с кости.

— Кости, значи?

— Значи, сър. Това шапка от мечка кожа ли е?

— Да. Знам, че не е политически коректно да нося кожа, но отказвам да се извинявам пред когото и да е.

— Браво на вас, сър. Бас държа, че собственоръчно сте убили мечката.

— Да не сте активист в Дружеството за закрила на животните, господин Томас?

— Нямам нищо против животните, но обикновено съм твърде зает, за да марширувам в тяхна защита.

— В такъв случай ще ви призная, че наистина убих мечката, от която ми направиха тази шапка и която ми даде козина за украса на яката и маншетите.

— Не е много за цяла мечка.

— В гардероба си имам и други неща, господин Томас. Интересно, как познахте, че съм убил мечката.

— Не се засягайте, сър, но сте придобили и нещо от духа на животното в допълнение към козината му, послужила за украса на одеждите ви.

От необичайната ми перспектива бръчиците, които му придаваха вечно намръщен вид, приличаха на ужасни саблени белези.

— Тук Ню ейдж колония ли сме или католически манастир?

— Изразявам се метафорично и донякъде с ирония, а не буквално, сър.

— Когато бях на твоята възраст, не можех да си позволя този лукс. Ще станеш ли оттук?

— Ей-сегичка, сър. Индианаполис се слави с прекрасните си паркове, но не знаех, че в тях бродели мечки.

— Още като младеж застрелях мечката на един лов в родната ми Русия, както съм уверен, че съзнавате.

— Все забравям, че сте руснак. Охо, яко племе са руските библиотекари в сравнение с тукашните — ловят мечки и какво ли още не.

— Всеки трябва да е як. Беше епохата на съветския комунизъм. Но библиотекар станах чак тук.

— И аз самият професионално се преориентирам. И какъв бяхте в Русия?

— Работех в погребално бюро.

— Какво? Балсамирали сте трупове и тем подобни?

— Приготвих хората за последния им път, господин Томас.

— Странен начин на изразяване.

— Съвсем не. Това беше общоприетият начин на изразяване в бившата ми страна. — Романович изрече няколко думи на руски и преведе: — Работех в погребално бюро. Приготвих хората за последния им път. Сега, разбира се, работя в Щатската библиотека на Индиана срещу Капитола, на Четирийсет и първо северно сенатско Авеню.

За момент просто си лежах и мълчах. После изтърсих:

— Доста си комичен, господин Романович.

— Но не гротескно, надявам се.

— Още не съм решил. — Посочих втория джип: — Ще карате онзи. Ключовете са в една кутия на стената. Номерът го пише на лентичката към тях.

— Облекчи ли съзерцанието на таванските петна страха ви от великото неизвестно?

— В границата на очакваното, сър. Желаете ли и вие да опитате?

— Не, благодаря ви, господин Томас. Великото неизвестно не ме притеснява.

Когато се изправих, краката ме държаха по-стабилно от всякога в последно време.

Ози Бун, двестакилограмовият автор на криминални бестселъри, който е мой приятел и наставник в Пико Мундо, настоява да поддържам лек тон в ръкописите си. Той вярва, че песимизмът е територия, строго запазена за скучни хора с претенции за научно образование. Ози ми разясни, че меланхолията е разточително проявление на скръбта. Ако не разнообразява мрачните краски, писателят рискува да култивира тъмнината в сърцето си и да се превърне в това, което заклеймява.

Вземайки под внимание жестоката смърт на брат Тимотей, ужасните разкрития, които тепърва предстоят в разказа ми, и печалните загуби, които ще претърпим, искрено се съмнявам, че тонът щеше да е и наполовина толкова лек, ако Родион Романович не участваше в повестуването ми. Не твърдя, че се е оказал много забавен. Само казвам, че беше умен.

Напоследък искам само едно от Съдбата: хората, които изпраща в живота ми, било то добри, лоши или морално бисексуални, да са поне в някаква степен забавни. Това е голяма молба за заетата Фортуна, която непрекъснато трябва да хвърля в смут милиарди човешки сърца. Повечето добри хора имат чувство за хумор. Проблемът е да намериш развеселяващи злобари, защото злите хора са предимно лишени от всеки поглед върху живота, въпреки че във филмите те често имат най-добрите реплики. С много малки изключения морално бисексуалните са твърде ангажирани да оправдават противоречивото си поведение, за да се научат на самоирония. Забелязал съм, че те по-често се смеят *на* другите, отколкото *с* тях.

Достолепен и плещест, както подобава на човек, който приготвя покойниците за последния им път, Родион Романович се завърна с ключовете за втория джип и с рунтавата си шапка.

— Господин Томас, всеки учен ще ви каже, че в природата на много системи е да изглеждат хаотични, но ако човек ги изучава достатъчно дълго и упорито, особеността им порядък винаги изпъква под маската на хаоса.

— Например?

— Фъртуната, в която ще излезем, изглежда хаотична: бушуващи ветрове, снежният водовъртеж, белотата, която скрива повече, отколкото разкрива — но ако я разгледаме не на ниво метеорологично събитие, а по микроскалата на течностите, частиците и енергийния поток, ще видим основа и вътък, които говорят за добре изтъкано платно.

— Забравих си очилата за микровиждане в стаята.

— Ако разгледаме дадено събитие на ниво атоми, то отново може да изглежда хаотично, но ако се придвижим на ниво субатоми, особеността порядък пак ще изпъкне и този път ще бъде много по-сложен от основата и вътъка. Под всеки привиден хаос винаги се крие редът, който плаче за разкриване.

— Ще заплачете, ако ми видите чекмеджето с чорапите.

— Може да е чисто съвпадение, че ние двамата се намираме на това място по това време, но и честният учен, и истинският божи човек, ще кажат, че съвпадения не съществуват.

Поклатих глава.

— Определено са ви карали да си размърдвате мозъците в школата за погребални агенти.

Стоическото му, изсечено и масивно лице беше олицетворение на идеалния ред.

— Не си правете труда да ме питате за името на въпросната школа, господин Томас. Никога не съм посещавал такава.

— За пръв път се срещам с някого, който е балсамирал без разрешително — доверих му се аз.

Очите му разкриваха по-неумолим порядък от лицето и гардероба му.

— Не бе нужно да се обучавам, за да получа разрешително. Имах вроден талант за занаята.

— Някои деца се раждат певци, математически гении, а вие сте се родили с дарбата да приготвяте хората за последния им път.

— Съвършено правилно, господин Томас.

— Навярно сте плод на интересно родословно дърво.

— Подозирам — отговори ми той, — че произхождаме от еднакво неконвенционални семейства.

— Никога не съм виждал сестрата на майка ми, леля Симри, но баща ми твърди, че тя е опасен мутант, който държат под ключ някъде.

Руснакът сви рамене:

— Въпреки това съм готов да заложа доста солидна сума, че произхождаме от еднакво неконвенционални семейства. Аз ли ще проправам път, или ще те следвам?

Под ниво гардероб, лице и очи хаосът в този човек навярно се съдържаше в съзнанието му. Зачудих се що за особен порядък се крие там.

— Сър, никога не съм шофирал в снежни условия. Не съм сигурен как ще разбере къде е алеята при тази виелица. Ще се наложи да карам наслуки — макар че обикновено интуицията ми не ме подвежда.

— С цялото ми дължимо уважение, господин Томас, вярвам, че натрупаният опит зад волана надцаква картата на интуицията ви. Русия е една вселена от сняг, пък и съм роден по време на зимна виелица.

— Зимна виелица? В морга ли?

— Всъщност в библиотека.

— Майка ви библиотечарка ли беше?

— Не. Майка ми е професионален убиец.

— Убиец?

— Добре чухте.

— Как трябва да ви разбирам?

— Правилно, господин Томас. Моля ви, поддържайте безопасна дистанция, докато ме следвате. Дори с вериги съществува опасност да изгубите контрол над управлението.

— Чувствам се така, сякаш цял ден съм губил контрол над управлението. Ще внимавам, сър.

— Ако все пак джипът започне да поддава, карайте по посока на най-малкото съпротивление. Без опити да го завъртите. И по-полека със спирачките. — Той отиде до своя джип и отвори вратата.

Обърнах се към него, преди да седне зад волана:

— Сър, заключете се. И ако видите нещо необичайно в бурята, не спирайте, за да го разгледате по-обстойно. Дайте газ.

— Необичайно? Бихте ли ми дали пример?

— О, необичайно, ами обикновените необичайни работи. Снежен човек с три глави или някой, който може да се окаже леля Симри.

Погледът на Родион Романович можеше да обели ябълка.

Махнах му за „на добър път“ и се натъпках в джипа, натиснах дистанционното си и вратата на гаража започна да се вдига. Зад нея се показа бледа светлина, фучащи вихри и лавинообразно трупаш се сняг.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пред мен Родион Романович излезе от гаража, за да попадне между чуковете на вятъра и наковалнята на снежни парцали. Включих фаровете, защото изтърбушената възглавница на небето беше удавила светлината в море от пух.

Тъкмо когато искрящите лъчи пробиха сивкавата снежна завеса, Елвис се материализира до мен, сякаш го бях включил с фаровете.

Вероятно смяташе, че имам нужда от смях, защото беше с водолазния си костюм от „Както дошло, така и отишло“.

Черната неопренова качулка прилепваше плътно към главата му, покривайки косата и ушите, а челото му скриваше до веждите. Така лицето му изпъкваше със странната си чувственост, но цялостният ефект не беше добър. Елвис не приличаше на морски водолаз, а на сладка, широко ухилена кукла, която някакъв перверзник беше навлякъл в садо-мазо трико.

— Оу, бате, *онзи* филм! С него ти придаде ново значение на думата *нелепост*!

Той се изсмя беззвучно, престори се, че ме замерва с харпун, и се премени в арабската носия, с която беше в „През куп за грош“.

— Имаш право — засмях се аз. — Това е дори по-зле.

В творенето на музика Елвис е бил върхът, но във филмите си често се е изявявал като жалка пародия на себе си. Полковник Паркър, филмовият му импресарио, го е орезилил повече, отколкото Распутин е орезилил цар Николай и царица Александра.

Излязох от гаража, спрях и натиснах дистанционното. Погледнах в страничното огледало, за да съм сигурен, че вратата се е затворила докрай, готов да дам заден и да размажа всяко излязло от кошмар същество, опитващо се да се намърда вътре.

Очевидно Романович беше намерил алеята посредством логичен анализ на топографията, защото снегорините оголваха само асфалт и нищо друго. Джипът му напредваше на север-северозапад, описвайки нежна извика.

Част от изгребаният сняг се разпиляваше подире му. Нагласих снегорина така, че едва да докосва земята, и почиствах след него. Поддържах необходимата дистанция както от уважение към опита му, така и от нежелание да ме натопи пред майка си, професионалния убиец.

Свиренето на вятъра беше досущ като рученето на шотландските гайди, оплакващи десетина мъртъвци едновременно. Бесните му пориви разтърсваха джипа. Бях благодарен, че моделът, който карам, е с по-висока проходимост и масивният снегорин допълнително го заземява.

Снегът беше толкова сух, а виелицата — толкова разярена, че нищо не се залепи за предното стъкло. Не включих чистачките.

Погледът ми обгръщаше насрещното възвишение, местейки се от огледало към огледало. Очаквах да зърна поредното костеливо чудовище да дебне забавлението си във фъртуната. Белите потоци препятстваха видимостта не по-зле от пясъците си колеги в Мохаве, но строгите геометрични контури на съществата би трябвало да контрастират с този относително заоблен снежен пейзаж.

Нищо не се движеше освен джиповете и довяваното от вихъра. Дърветата покрай алеята, борове и ели, така се превиваха под тежестта на снега, че цялото им опълчване срещу халата се изчерпваше с немощно олюляване на клоните.

На седалката до мен Елвис се беше трансформирал в блондин с практични гумени ботуши, широки в бедрата джинси и карирана риза — костюмът му от „Целуни братовчедките“. В този филм Елвис играеше две роли: тъмнокос офицер от военновъздушните сили и жълтокос селянин от планините на Юта.

— В реалния живот човек не се натъква на много руси селяни от затъntenите планини — измъдрих аз. — Особено на екземпляри с перфектни зъби, черни вежди и коси като тупирано вълнено руно.

Той изви устни, за да покаже уж обратната си захапка и се озвери страшно, за да придаде на ролята по-голям драматизъм. Засмях се:

— Синко, май напоследък си се променил. Никога не си можел лесно да се присмиваш на неуспехите си.

За момент Елвис си придаде вид, че обмисля думите ми, и ме посочи.

— Какво?

Той се ухили и кимна.

— Намираш ме за странен?

Той отново кимна и поклати отрицателно глава, сякаш казваше, че съм странен, но не това има предвид. Изражението му стана сериозно и той първо посочи мен, после себе си.

Бях поласкан, ако искаше да каже това, което си мислех.

— А мен Стори ме научи да се присмивам на собствената си глупост.

Той огледа русата си грива в огледалото за обратно виждане, поклати глава и отново се изсмя безмълвно.

— Присмивайки се над себе си, добиваш перспектива. Тогава осъзнаваш допуснатите грешки и доколкото не си наранил друг — е, лесно можеш да си ги простиш.

Той помисли върху това и вдигна палец в знак на съгласие.

— Знаеш ли какво? На всеки, който се озове от Другата страна, внезапно му се отварят очите, ако не е бил там преди, за хилядите му глупави проявления в този свят. Затова онези *оттам* ни разбират по-добре, отколкото сами се разбираме — опрощават собствената ни глупост.

Елвис знаеше накъде бия: че обичната му майка ще го посрещне с радостен смях и отворени обятия, а не с разочарование, и определено не със смях. Очите му се напълниха със сълзи.

— Само и помисли.

Той прехапа долната си устна и кимна.

С периферното си зрение мярнах някакво мимолетно присъствие в бушуващата стихия. Сърцето ми подскочи и завих към движението, но се оказа, че е Бу.

Той едва ли не се пързеляше на кънки по хълма. С невъздържаната си кучешка радост Бу се наслаждаваше на великолепия зимен спектакъл, без да усеща безпокойството, притаено в него, и без да внася собствен елемент на безпокойство в пейзажа; бяло куче в надпревара с белия сняг.

След като заобиколихме църквата, продължихме към входа на отделението за гости, където братята трябваше да ни чакат.

От коафиран селянин Елвис се беше преобразил в лекар. Носеше бяла манта и на врата му висеше стетоскоп.

— Хей, сетих се! Участвал си във филм за монахини. Играл си доктор. „Смяна на униформата“. Мери Тайлър Мур беше монахинята. Не е безсмъртно кино, може би дори не е с качествата на многотомната поредица „Ту сме заедно — ту не сме“ с Бен Афлек и Дженифър Лопес, но не е и върхът на тъпотията.

Той притисна ръка към сърцето си, за да подсказе ускореното му биене.

— Обичал си Мери Тайлър Мур? — Продължих чак когато Елвис кимна: — Всички са обичали Мели Тайлър Мур. Но в реалния живот сте били само приятели, нали?

Той кимна. Само приятели. Отново потупа сърцето си. Приятели, ама я е обичал.

Родион Романович спря пред входа на крилото за гости. Докато бавно отбивах зад руснака, Елвис пхна слушалките на стетоскопа в ушите си и го притисна към гърдите ми, сякаш преслушваше сърцето ми. Многозначителният му поглед беше обагрен от скръб.

Гумите поднесоха. Стоварих крака си върху аварийната спирачка.

— Синко, не се коси за мен. Чу ли? Каквото и да стане, ще се оправя. Настъпи ли моят ден, ще ми е по-гот, но сега-засега ще се оправя. Върви си по своя път и не се коси за мен.

Той не махна стетоскопа от гърдите ми.

— В тежки времена ти бе за мен същинска благословия и нищо не би ме зарадвало повече от това и аз да се окажа благословия за теб.

Той ме стисна за врата, братски жест, когато думите не стигат.

Отворих вратата и излязох от джипа.

Вятърът беше толкова студен.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Разжарената фурна на щипещия студ беше изпекла пухкавите снежинки, вкоравявайки ги като курабии. Валеше почти като град и снежните парцали удряха лицето ми, докато газех през трийсетсантиметровата пряспа, за да пресрещна Родион Романович, който тъкмо слизаше от джипа си. И той като мен беше оставил двигателя и фаровете включени.

Гласът ми се понесе във вихъра:

— На братята ще им трябва помощ, за да пренесат нещата си. Обадете им се, че сме тук. Задните седалки в джипа ми са сгънати. Само да ги наместя и идвам.

В гаража на училището синът на професионалната убийца го избиваше малко на театър с шапката от меча кожа и обточеното с кожа палто, но тук, на фона на бушуващата виелица, имаше величествен вид и изглеждаше в стихията си — сякаш беше кралят на зимата и можеше да спре валящия сняг с повелителен жест на ръката.

Романович не се приведе, за да се скрие от хапещия вятър, а изправи високата си снага и важно влезе в абатството. Личеше си, че човекът е приготвял хората за последния им път.

Щом изчезна зад вратата, отворих вратата на джипа му, казах „чао“ на фаровете, изключих двигателя и прибрах ключовете в джоба си.

Избързах към втория автомобил и повторих процедурата. Така си гарантирах, че Романович няма да се върне в училището с някое от двете возила.

Когато последвах любимия си хузи в крилото за гости, открих шестнайсетте братя, готови за малко шляене. Поради чисто практични причини бяха заменили обичайните си одежди с грейки. Но не си мислете, че това са модните дрешки, които ще забележите по склоновете на Аспен и Вейл. Тези грейки не обгръщат изваяното ви във фитнеса тяло, за да подчертаят съблазнителната му форма и да

спомогнат за аеродинамиката ви по пистите. Не се надявайте на ярки цветове и дръзки кройки.

Четиримата братя, които са учили в шивашки техникум, майсторят туниките и церемониалните одеяния на монасите. И грейките са дело на тази четворка.

Всяка грейка е в кално сиво-синьо и няма никаква украса. Шевът е отличен. Качулките могат да се сгъват. Идеалната одежда за риенето на натрупалия се сняг и други задачи, характерни за лошото време.

С пристигането на Романович братята бяха започнали да обличат над грейките си подплатени терможилетки с еластични клинове и много удобни джобове. И грейките, и терможилетките се закопчаваха с ципове.

В тази униформа, с плътно прилепнали около милите им лица качулки, братята изглеждаха като космонавти, които току-що са пристигнали от планета с невероятно приветлив и добросърдечен народ, чийто химн е песента на Мечетата с нежни сърца.

Брат Виктор, бившият морски пехотинец, направи оглед на войските си и се увери, че всички необходими припаси са налице.

Едва бях прекрачил прага, когато зърнах брат Юмрука, който ми кимна съзаклятнически и незабавно си устроихме рандеву възможно най-далече от Обединените сили на добродетелността и праведността.

— Укрепвай и отбранявай срещу кого, синко? — попита ме той, докато му подавах ключовете от джипа на Романович. — Щом отиваш на барикадите, някак логично е да знаеш с кои мутри воюваш. Да спазим традицията.

— Мога да ви разкажа цял епос за това, сър, но сега нямаме време. Ще спазим традицията, когато отидем в училището. Най-големият ми проблем е как да го обясня на братята, защото иде реч за суперстранни работи.

— Ще гарантирам за теб, хлапе. Когато Юмрука каже, че думата ти е бетон, никой не трябва да се усъмни.

— Този път все някой ще се усъмни.

— Не и ако е разумен. — Миш-машът от изсечени като бетон черти и месест пълнеж придоби мрачно изражение, достойно за някой езически бог на гнева, който не приема лесно неверието в собствената му личност. — По-добре да не го прави. Освен това братята може и да

не знаят, че Бог те е помилвал по главата, но те харесват и надушват, че си специален.

— И са луди по палачинките ми.

— Няма лошо.

— Открих брат Тимотей.

Каменното лице се поразведри.

— Открил си горкият Тим точно както предрекох, нали?

— Не „точно“, сър. Но да, сега той е в божиите обятия.

Юмрука се прекръсти и тихичко изрече заупокойна молитва.

— Сега имаме доказателство, че Тим не се е чупил до Рино за двете Р-та — каза той. — Шерифът ще трябва да си запретне ръкавите и да осигури на дечицата исканата от теб защита.

— Де да беше така, ама ядец. Все още не разполагаме с труп.

— Може би боят, който са изляли ушите ми, в крайна сметка се е отразил на слуха ми, защото ми се стори, че чух как си открил трупа му.

— Да, сър, открих го, но единственото, което е останало от него, са няколко сантиметра от кожата на лицето му, навити като капака на сардинена консерва.

Юмрука напрегнато ме измери с поглед и обмисли думите ми.

— В това няма и капка смисъл, синко.

— Не, сър, няма капка, но има шише. Ще ви разкажа всичко, когато се доберем до училището, а като го чуете, вече и шише няма да има.

— Мислиш ли, че този руски особняк е замесен по някакъв начин?

— Романович не е библиотекар, а ако някога е бил погребален агент, не е чакал клиенти, а сам си ги е осигурявал.

— И това не го разбрах съвсем. Пооправи ли ти се рамото?

— Още ме наболява, но не е зле. Главата ми е добре, уверявам ви, не успяха да ми я сцепят.

Половината монаси бяха изнесли принадлежностите си по джиповете, а другите се изнизваха от вратата, когато брат Саул, който нямаше да идва с нас в училището, дойде да ни каже, че телефоните нямат сигнал.

— Прекъсват ли ви телефоните при силен снеговалеж?

— Може да се е случило веднъж за толкова години.

— Все още разполагаме с мобилните.

— Нещо ми подсказва обратното, синко.

Дори при добро време мобилните телефони в този район нямат покритие. Измъкнах моя телефон от якето си, включих го и зачакахме на дисплея да се появят лоши новини. Не останахме разочаровани.

Когато кризата се разразеше, комуникацията между абатството и училището нямаше да е лесна.

— Отдавна, когато работех за Ташака, си имахме една поговорка за твърде много странни съвпадения.

— Съвпаденията не съществуват — цитирах аз.

— Не, не това. Казвахме: „Някой от нашите трябва да е поел голям феберейски в ректума си“.

— Доста цветисто, сър, но щях да съм много щастлив, ако това беше ФБР.

— Е, тогава бях на страната на лошите. По-добре да кажеш на руснака, че билетът му не важи за връщане.

— Ключовете му са у теб.

Понесъл кутия с инструменти в едната си ръка и бейзболна бухалка в другата, последният от навлечените с грейки братя се промъкна през вратата.

Когато с брат Юмрука излязохме на снега, Родион Романович тъкмо подкарваше първия натоварен с монаси джип.

— Дявол да ме вземе.

— Охо! По-полека с ругатните, синко.

Романович почти заобиколи църквата и спря, сякаш ме чакаше.

— Лошо — казах аз.

— Може би това е божие дело, синко, което не можеш да видиш откъм добрата му страна.

— Говорещата вяра ли говори или топлият и мъгляв оптимизъм на мишлето, което спасило принцесата?

— Това е горе-долу едно и също, синко. Искаш ли да караш?

Връчих му ключовете за втория джип.

— Не. Искам да си седя мирно и кротко и да се варя в собствения си сос.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бялото като мъх небе сякаш внасяше по-малко светлина в деня от снежния юрган, покрил всичко, като че ли слънцето умираше и земята бавно раждаше ново, макар и студено слънце, което осветяваше малко и не топлеше никак.

Брат Юмрука караше по следите на коварния мним библиотекар, поддържайки безопасна дистанция, а аз се бях настанил до него като секюрити. Осемте братя с принадлежностите си заемаха втория, третия и четвъртия ред на дългия джип.

Може би си мислите, че в джипа е било тихо и си представяте всички пътници било потънали в безмълвна молитва, било унесени в размисъл върху състоянието на душите си, било задълбочени в планове да укрият от човечеството, че Църквата е организация от извънземни, решени да завладеят света чрез налагането на психоконтрол, мрачна истина, която е била известна на господин Леонардо да Винчи, както можем да съдим по най-прочутия му автопортрет със станиолена пирамида на главата.

В ранния следобед Малкото мълчание трябва да се спазва, доколкото работата го позволява, но днес братята бяха словоохотливи. Притесняваха се за изчезналия си събрат Тимотей и се тревожеха, че някакви незнайни злодеи кроят лошо на децата. Бяха изпълнени с боязън и смирение, но в същото време се вълнуваха, че може би са призовани за смели защитници на онеправданите.

— Од, всички ли ще умрем? — попита ме брат Алфонс.

— Надявам се, че никой няма да умира.

— Ако всички загинем, рейтингът на шерифа ще падне.

— Убягва ми смисълът на тази висша математика — подсмихна се брат Рупърт. — Какво ще ни грее рейтингът на шерифа, ако сме мъртви?

— Уверявам те, братко — тържествено заяви Алфонс, — не съм целял внушението, че масовата ни смърт е приемлива цена за поражението на шерифа на следващите местни избори.

Обади се брат Куентин, който някога първо е бил квартален полицай, а после детектив от следствието:

— Оди, кои са тия изверги?

— Още не знаем със сигурност — казах аз, обръщайки се към него. — Обаче усещаме, че нещо се задава.

— С какво разполагате? Очевидно с нищо конкретно, за да впечатлите шерифа. Заплахи по телефона ли?

— Телефонните линии са прекъснати — уклончиво отвърнах аз, — така че засега нека оставим телефоните на мира.

— Гледаш да изклинчиш, а? — хвана ме брат Куентин.

— Гледам, сър.

— Хич не ти се удава.

— Правя всичко по силите си, сър.

— Трябва да знаем вражето име — отсече брат Куентин.

— Името го знаем. Името му е легион^[1] — каза брат Алфонс.

— Нямам предвид името на крайния ни враг — сопна се Куентин. — Од, нали не отиваме на поход срещу Сатаната с бейзболни бухалки?

— Ако това е Сатаната, не съм доловил мириса на сяр.

— Пак се измъкваш.

— Тъй вярно, сър.

— Какво има да го увърташ, Од? — обади се брат Августин от третия ред. — Всички знаем, че няма как да е Сатаната. Сигурно са някакви небогоугодни фанатици, това ще да е.

— Войнстващи атеисти — подхвърли някой отзад.

— Ислямофашисти — отзова се още един брат от четвъртия ред. — Президентът на Иран каза: „Светът ще стане по-чист, когато няма неверници, почитащи съботата като свещен ден. Когато всички пукнат, ще изтребим и неделната сган.“

— Напразно си дерете гърлата — намеси се брат Юмрука иззад волана. — Стигнем ли до училището, абат Бернар ще реши какво да ви каже и какво не, знам си го.

Изненадано посочих джипа пред нас:

— Абатът там ли е?

Юмрука сви рамене.

— Той настоя, синко. Може и да тежи колкото мокро коте, но е полезен за трима. Нищо на този свят не мож' уплаши абата.

— Не съм толкова сигурен — прошепнах аз.

Брат Куентин от втората редица постави ръка на рамото ми и се върна на главния въпрос като ченге, вляло и кипяло в методиката и тактиката на разпита:

— Од, казвам само, че трябва да знаем вражето име. Не сме отряд опитни войни. Ако не знаем срещу кого се изправяме, така ще се изнервим, когато нещата опрат до кокала, че като нищо ще се изпотрепем с бухалките.

— Не ни подценявай, братко Куентин — ласкаво го укори брат Юмрука.

— Може би абатът ще благослови бухалките — предложи брат Кевин от третия ред.

Брат Рупърт изрази скептицизма си:

— Съмнявам се, че абатът ще намери за уместно да благослови бухалките за победа на бейзболния ни отбор, камо ли за пръскането на мозъци.

— Определено се надявам, че няма да пръскаме ничий мозък — отговори брат Кевин. — Самата мисъл ме поболява.

— Нисък замах — посъветва го брат Юмрука — и прас! По коленете. Строшиш ли и колената, отстраняваш непосредствената опасност, но не причиняваш трайни увреждания. Възстановяването е пълно. В повечето случаи.

— Изправени сме пред сложна морална дилема — каза брат Кевин. — Длъжни сме, разбира се, да защитим децата, но в трошенето на колене няма и йота от теологията на християнството.

— Христос със собствените си ръце е изхвърлил търговците от храма — напомни му брат Августин.

— Да, но никъде в Светото писание не се споменава, че междувременно им е строшил коленете.

— Може би наистина ще умрем всички — повтори брат Алфонс.

— Не те е разтревожило заплашително обаждане. — Ръката на брат Куентин все още лежеше на рамото ми. — Може би... Да не си открил брат Тимотей? Това ли е, Од? Жив или мъртъв?

Точно сега нямах намерение да им разказвам, че съм го открил едновременно жив и мъртъв, както и че внезапно Тим се е превърнал в нещо друго.

— Не, сър, нито жив или мъртъв — отвърнах му.

— Пак ми клинчиш. — Очите на Куентин се присвиха.

— Но как ви хрумна, сър?

— Издаваш се.

— Какво?

— Всеки път, когато гледаш да изклинчиш, лявото ти око се свива в тик. Тикът ти е птиченцето, което ми издава кога се измъкваш.

Видях Бу, който весело се носеше по снежната пъртина тъкмо когато извъръцах глава, за да скрия тика си от орловия взор на брат Куентин.

Зад ухиленото кучешко лице се показва Елвис, който не оставяше следи в снега. Той подскачаше като палаво хлапе и високо размахваше ръце във въздуха, както правят някои евангелисти с претенции за божие осенение, докато крещят „Алилуя!“.

Бу зави по изринатата алея и бодро препусна по ливадата. Елвис хукна подире му с ликуващ смях. Рокерът и купонясващото куче се скриха от погледа ми, без да дърпат опашката на снежния лъв и без той да ги закача.

Често ми се ще да не бях се раждал с особените си дарове на интуицията и прозрението, мечтая си тъгата, която те загнездиха в сърцето ми, да разпери криле и да отлети като птица, желая да залича спомена за всичко свръхестествено, което съм видял, и да си бъда онова, което съм си по принцип — едно обикновено момче, душа в морето от души, която плува през дните към надеждата си за благословено убежище, неприкосновено за страха и болката.

Има обаче дребни мигове на щастие, в които товарът става поносим: мигове на върховна радост, на неописуема красота, на чудо, което изпълва духа с благоговение, или в конкретния случай с всепроникваща омая, от която светът изглежда по-добро място, отколкото е; предлага ми се мимолетен изглед към Райската градина, която така глупаво сме проиграли.

Въпреки че Бу щеше да остане с мен в бъдните години, Елвис скоро щеше да ме напусне. Обаче образът на двама им — надбягващи се в луд възторг по снежния хълм — няма да се заличи, докато съм жив, а и след това.

— Синко? — в гласа на Юмрука личеше любопитство.

Осъзнах, че се усмихвам в момент, когато усмивката не е най-подходящото нещо.

— Сър, струва ми се, че Кралят най-сетне е готов да се изнесе от онова място на Лоуни Стрийт.

— Хотелът на разбитите сърца.

— А-ха. Никой не го е виждал да пее в петзвездните бардаци.

Юмрука грейна:

— Хей, супер!

— Супер — съгласих се аз.

— Колко ли ти е гот, че си разтворил райските двери за него.

— Не съм ги разтварял. Просто му показах къде е бравата и как да я завърти.

— За какво си говорите двамцата? — обади се от задната седалка брат Куентин. — Не ви хващам мисълта.

— Времето, сър. Времето е в нас и ние сме във времето. Всички ще го последваме след време.

— Кого?

— Елвис Пресли, сър.

— Предполагам, че лявото ти око ще се скъса от тикове.

— Човек предполага, Господ разполага.

— А, няма тикове — намеси се Юмрука.

Бяхме изминали две трети от пътя между новото абатство и училището, когато от фъртуната изникна една щрако-тракаща, страховито-олюляваща се, змиегънеща се изненада от кости.

[1] „Името ми е легион, защото сме мнозина“ — Новия Завет, отговор на бесовете към Исус. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Макар че брат Тимотей беше убит — какво ти убит, нещо много по-лошо — от онези твари, сърцето на Полиана^[1], което се гуши в гърдите ми, желае да повярва, че перпетуум мозайката, която се гърчеше пред прозореца, и преследвачът ми в сервизния тунел на охладителната кула бяха привидения — страшни, но в крайна сметка по-нереални заплахи от каубой с пушка, жена с нож и сенатор с мозък в главата.

Полиана Од горе-долу очакваше тези същества да се окажат видими само за мен и за никого друго, а случаят с брат Тимотей — странно изключение от правилото, че неземните същности не могат да закачат земните същества.

Непосредствената реакция на братята при появяването на виещото банши^[2] от кости дръпна казанчето на това пожелателно обяснение и то замина в канала с мръсна вода.

Изхвъркнал от белия вихър, висок и дълъг колкото два коня, залепени един за друг, огромният калейдоскоп се пренареждаше дори тичайки по ливадата към първия джип.

В Дантевия „Ад“ сред леда и снежните мъгли на най-ниския кръг от ада окованият Сатана се явил на поета от ветровете, предизвиквани от трите му чифта криле. Падналият ангел, някога прекрасен, сега ужасен, вещаел отчаяние, гибел и зло.

Тук също: гибелта и отчаянието бяха vyplътени в калция и фосфата на кокалите, а злото беше мозъкът на гръбначната кост. Замислите на чудовището си личаха по конструкцията му, по бързите му, плавни движения и всяко негово намерение беше разруха.

Нито един от братята не реагира с удивление или дори с най-обикновен страх от неизвестното на тази картина на ужаса. Всички те повярваха на очите си и без изключение възприеха съществото като изчадие адово, обзети от отвращение и ужас, омраза и праведна нетърпимост, сякаш бяха разпознали в него звяра, срещу който от незапомнени времена се бореха.

И да е имало онемели от стъписване, те бързо се оправиха, защото джипът скоро се изпълни с възклицания. Чух призови към Исус и Светата Дева. Братята лепяха демонски етикети на страшното същество без никакво колебание и дори се чу предположение, че може би това е бащата на всички дяволи (но аз съм сигурен, че първите думи на брат Юмрука бяха *Мама мия*).

Родион Романович сигнализира и спря, докато белият демон минаваше пред него.

Когато Юмрука натисна спирачката, гумите поддадоха на заледения паваж, но веригите ги застопориха и ние несигурно спряхме.

Костеливите кокали отмятаха снежен прах след себе си. Съществото пресече алеята и продължи да върви, сякаш не ни виждаше. Пъртината подире му и начинът, по който снежните течения замитаха следите му, разпръснаха всякакви съмнение относно реалния му характер.

Бях сигурен, че безразличието на звяра е престорено и че той ще се завърне за нас.

— Карай! Няма какво да седим тук. Давай, давай, да се прибираме!

— Не мога да мръдна, преди той да се е отдръпнал — Юмрука посочи джипа, който блокираше пътя пред нас.

Отдясно, на юг, се издигаше стръмно възвишение, от което юберскелетът^[3] беше изприпкал като стоножка. Може би нямаше да затънем в дълбоките преспи, но със сигурност щяхме да се изтърколим надолу.

Зловещата светлина на мрачния ден ни разкри как снежните савани на северната ливада се увиват около фантастичната архитектура от неспокойни кокали, но това далеч не беше всичко.

Родион Романович още натискаше спирачката и червените мигачи къпеха снега в кърваво сияние.

Отляво ливадата хлътваше на около половин метър от алеята. Вероятно можехме да заобиколим Романович, но това беше излишен риск.

— Тоя наред ли е? Чака да го види повторно! Свирни му!

Юмрука натисна клаксона. Червените мигачи трепнаха. Юмрука отново натисна клаксона и този път руснакът даде ход, но след секунди пак натисна спирачката.

Чудовището се задаваше от север. Преднамерено забавеният му ход издаваше зловещо намерение.

Изумление, страх, любопитство: каквото и да беше заковало руснака на място, той се отърси от вцепенението си. Джипът се понесе напред.

Преди Романович да набере скорост, създаването се втурна, изправи се на задните си крака, размаха сложната система от пинцети, които му служеха като ръце, сграбчи плячката си и преобърна джипа.

[1] Полиана — лъчезарно момиченце от едноименния роман на Елинон Портър, прочуто с несекващия си оптимизъм и любвеобилния си характер. Според критиците това е първата книга за силата на положителното мислене в света. — Б.пр. ↑

[2] Банши — в ирландската митология семеен дух, който вие при загиването на някого от рода. — Б.пр. ↑

[3] Алюзията на автора е за свръхчовека на Ницше — *ubermensch*. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Десен борд: преобърнат джип. Ляв борд: колелата напразно рият в бомбардирания от снежинки въздух, търсейки съприкосновение със земята.

Руснакът и осемте монаси можеха да излязат само през задния отвор или през вратите, обърнати към небето, но не бързо и не лесно.

Предположих, че звярът или ще отвори вратите, за да улови деветте мъже, или ще ги докопа, докато се мъчат да му избягат. Как щеше да им направи същото като на брат Тимотей — не знаех, но не се съмнявах, че методично ще ги събере един по един.

Когато ги ожънеше, щеше да ги прибере някъде, за да ги разпне като горкият им събрат, преобразувайки тленните им обвивки в какавиди. Или пък направо щеше да дойде при нас, във втория джип, и по-късно днес щеше да наблъска осемнайсет пашкула в охладителната кула.

Вместо да продължи с обичайната си машинална настойчивост, съществото се отдръпна от преобърнатия джип и зачака. То запази основната си форма, макар че се сви леко, но не спря да суетничи и представи цял спектакъл от цъфтящи импровизации.

С безстрашния си апломб на майстор по измъкването брат Юмрука си сложи предпазния колан, вдигна стоманения снегорин, натисна газта и даде на заден.

— Не може да ги оставим така — казах аз и братята зад мен изреваха гръмогласно в знак на одобрение.

— Никого не оставяме — увери ме Юмрука. — Дано са достатъчно изплашени, за да не излязат.

Камарата от кости бдеше на пост край пътя като страховита моторизирана скулптура, сътворена от войнстващи мародери. Може би чакаше капакът на голямата консерва да се отвори?

Щом се отдалечихме на петдесет метра, преобърнатия джип се превърна в неясно петно, а фъртуната покри кокалестия дух с камуфлажна завеса.

Сложих си предпазния колан и чух как братята се закопчават. И сам Господ да е зад волана, не боли да се закопчае.

Юмрука забави и спря. Потегли бавно с единия крак на спирачката.

Не се чуваше друго освен дишането на монасите.

— LIBERA NOS A MALO — каза брат Алфонс.

Избави ни от лукавия.

Юмрука смени педала на спирачката с този на газта. Двигателят изръмжа, веригите на гумите изтръгнаха звънки ритми от паважа и ние препуснахме надолу, устремени *покрай* преобърнатия джип и *към* чудовището.

До последния момент мишената не даде вид да ни е забелязала, а може би просто не се страхуваше.

Най-напред се врязахме в нещото със снегорина и моментално загубихме повечето набрана инерция.

Посипа се бесен град от кости. Предното стъкло нададе луд писък, пръсна се на хиляди парченца и заедно с него по нас се посипаха костички.

Сложен набор от кости се приземи в скута ми, гърчейки се като смачкан рак. От гърдите ми се изтръгна мъжественият писък на девойка, налетяла на космат паяк. Изтръсках гадорията на пода.

На пипане беше студена и хлъзгава (но не мазна или мокра), сякаш ѝ е липсвала живителна топлина.

Прокуденикът се разтърсваше от спазми, точно като обезглавена змия — силно, ала без намерение да хапе. Въпреки това бързо качих крака на седалката и здраво се загърнах с фустата си (каквато нямах, разбира се).

Спряхме на десет метра след преобърнатия джип и дадохме на заден, докато не се изравнихме с него. През цялото време нещо пукаше и хрущеше под гумите.

Когато слязох, видях, че алеята е обсипана с потръпващи костни образувания, разчленени останки от фрагментираната анатомия на звяра. Някои бяха големи колкото прахосмукачка, много други имаха размерите на по-дребни домакински уреди, но всички се гърчеха, свиваха и извиваха, прегъваха, сгъваха и разгъваха, като че ли танцуваха под вълшебната пръчица на някой могъщ заклинател.

По цялата алея бяха пръснати хиляди кости от всички размери и видове. Те трополяха на място, сякаш земята се тресеше, но аз усещах само стабилна почва под скиорските си ботуши.

Изритах отломките настрана, разчистих пътека до преобърнатия джип и се покатерих отгоре му. Братята ме гледаха отвътре и мигаха объркано. Отворих една врата и брат Рупърт изтопурка през костите, за да ми помогне. Скоро монасите и руснакът бяха изтеглени на свобода.

Някои бяха контузени, всички бяха потресени, но никой не беше ранен.

Гумите на втория джип бяха надупчени от многобройните остри костици. Автомобилът седеше по капли. Налагаше се да извървим стотте метра до училището.

Щом един невъзможно ходещ калейдоскоп съществува, значи има и втори — всички споделяхме това мнение, но никой не намери за необходимо да го изкаже гласно. Всъщност било поради шока, било поради страха, се изрекоха много малко думи, и то възможно най-тихо.

Всички работехме припряно, за да разтоварим „оръжията“ и другите принадлежности, с които щяхме да отбраняваме и укрепяваме училището. Тракащите отломки на скелета постепенно утихнаха и някои кости започнаха да се пръскат на многообразни по големина кубчета, сякаш това никога не са били кости, сглобени от миниатюрни парченца.

На път за училището Родион Романович свали шапката си, наведе се и загреба няколко кубчета. Погледите ни се срещнаха. Той стисна в една ръка шапката, сякаш беше кесия пълна с жълтици, а с другата вдигна нещо, което по-скоро приличаше на голямо дипломатическо куфарче, отколкото на кутия с инструменти, и закричи напред.

Фучащият вятър все по-силно ни замерваше с гневни думи; грубият му, грозен език беше отличен за кървави клетви, страшни проклетия, зложелания и богохулства.

Забуленото небе се сля в священ оброк със скритата земя. Хоризонтът бързо се разтвори в снежната мътилка и погледът се изправи пред една метафизическа пустота. Млечнобялата светлина не осветяваше, а заслепяваше. Нямаше искри, нямаше сенки — земните контури се размиваха като в нереална приказка, солидната почва беше само под краката ни и ние се гмурнахме в бялото затишие.

Благодарение на психическия магнетизъм никога не се губя, но ако не се държахме един за друг и ако нямахме за ориентир изринатата отпреди малко алея, която снегът бързо затрупваше, като едното нищо братята щяха да си отидат от нас завинаги.

Подозирах, че може би ни дебнат още ходещи кокали, които не са заслепени като нас от фъртуната. Сетивата им не бяха аналогични с нашите, а вероятно ни превъзхождаха.

Забелязах несъответствието на две крачки от гаража и се заковах на място. Преди да тръгнем пеша към училището, преброих монасите, за да се уверя, че всичките шестнайсет са налице. Сега монасите бяха седемнайсет. Бях сигурен, че не съм включил руснака по погрешка в първото броене.

Заобиколихме голямата врата и се озовахме пред един по-малък вход. Универсалният ми ключ осигури достъп на всички ни до гаража. Когато всички влязохме вътре, заключих и сложих резето на вратата.

Братята оставиха товара си на пода, изтръскаха снега от себе си и смъкнаха качулките.

Седемнайсетия монах се оказа брат Леополд, послушникът, който често се промъкваше като призрак. Цветът се бе оттеглил от луничавото му лице, а слънчевата му усмивка се бе дянала кой знае къде.

Леополд застана до руснака и по нещо в стойката им, в начина, по който склониха глави един към друг, изведнъж разбрах, че са съюзници.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Романович коленичи на бетона и изсипа белите кубчета от мечата си шапка.

По-едрите екземпляри имаха големина три-четири квадратни сантиметра и бяха толкова гладки и лъскави, че можеха да минат за фабрично произведени зарове без точки. В тях нямаше нищо естествено.

Те потръпваха и се блъскаха един в друг, сякаш животът още не ги беше напуснал. Може би споменът за грамадния кокал, който образуваха заедно, не им даваше мира, може би бяха програмирани така, че да се реконструират, но им липсваше сила.

Сетих се за шушулките на мексиканската млечка, които мърдат, защото едnodневката е снесла там ларвите си.

Въпреки че не вярвах движенията на тези кубчета да са причинени от някакъв еквивалент на онези ларви, не възнамерявах да захапя някое, за да се уверя.

Когато братята се събраха, за да разгледат отблизо празните зарове, един от най-едрите екземпляри се разтресе яростно и се разцепи на четири по-малки свършено еднакви кубчета.

Вероятно подтиквано от този пример, едни по малко зарче се обърна по ръб и се раздели на четири свои копия.

Романович вдигна глава и впи поглед в брат Леополд.

— Квантоделене — каза послушникът.

Руснакът кимна в знак на съгласие.

— Какво става тук? — намесих се аз.

Вместо да ми отговори, Романович отново посвети вниманието си на куба и прошепна като че ли на себе си:

— Невероятно. Но къде е отделената топлина?

Леополд отстъпи назад, сякаш въпросът го беше стреснал.

— Искат ли да си далеч оттук — изсмя се Романович на послушника. — Много късно се сещаш.

— Познавали сте се отпреди — констатирах аз.

Кубчетата се делиха с главоломна бързина.

Когато се обърнах към братята за подкрепа в търсенето ми на отговори за руснака, открих, че вместо да фиксират със строг поглед Романович и Леополд, вниманието им е разделено между моята особа и странните топящи се неща на пода.

— Од — поде брат Алфонс, — когато онова същество се зададе от виелицата, не забелях да си кой знае колко стъписан.

— Бях онемял... от изумление.

— Ето го издайническият ти тик — брат Куентин посочи към мен и ме изгледа страшно. Сигурно така се е мръщил на многобройните заподозрени, които е разпитвал.

Кубчетата продължаваха да се делят и докато броят им придобиваше застрашителни размери, общата им маса би трябвало да си остане същата. Нарезете една ябълка на кубчета и сборът на отделните парченца ще ви даде теглото на целия плод. Но тук се изправяхме пред изчезването на маса.

Кое то говореше в полза на версията, че звярът все пак е бил свръхестествен и материята му е била по-осезаема — но физически не по-реална — от тази на ектоплазмата.

Тази теория поставяше много проблеми. Най-важният: убийството на брат Тимотей не беше дело на свръхестествена проява. Джипът не беше преобърнат от гневен полтъргайт.

Ако съдя по мъртвешката бледност, която беше заличила слънчевия загар от лицето му, брат Леополд явно се беше спрял на едно по-различно — и доста по-ужасяващо — обяснение на случая.

На пода се бяха нароили толкова много миниатюрни кубчета, че приличаха на разпиляна морска сол. И тогава... все едно че руснакът не беше оставил нищо на бетона.

Брат Леополд потръпна от облекчение и цветът започна да се връща на лицето му.

Романович майсторски ми прехвърли топката на любопитство, с която се бях опитал да го замеря. Той се изправи и ме погледна втренчено, за да затвърди интуитивното усещане на братята, че крия нещо от тях:

— Господин Томас, какво беше онова същество?

Сега всички братя ме зяпаха и в този момент осъзнах, че благодарение на универсалния си ключ и понякога необяснимото си

държание винаги съм бил по-загадъчен в техните очи от руснака или брат Леополд.

— Не знам какво беше това — отвърнах аз, — но ми се ще да знаех.

— Липсва издайническият тик — каза брат Куентин. — Да го криеш ли се научи, или този път по изключение не лъжеш?

Абат Бернар се намеси, преди да успея да се защитя:

— Од, ще те помоля да разкажеш на братята за необикновените си способности.

Взрях се в блесналите от любопитство очи и се опитах да се измъкна:

— Сър, хората, които знаят тайната ми, се броят на пръстите на едната ръка. Чувствам се все едно... ще правя стриптийз.

— Незабавно нареждам на братята да смятат откровенията ти за изповед. Свещените обети ги задължават да пазят тайната на изповедта.

— Но обетите не обвързват всички — казах аз и многозначително погледнах руснака, без да си правя труда да обвинявам брат Леополд, че ролята му на послушник е лицемерна преструвка.

— Оставам — заяви руснакът и сложи шапката на главата си, сякаш това подчертаваше решимостта му.

Знаех, че ще настоява да чуе каквото имах да казвам на другите, но реших да го подразня:

— Не ви ли чака украсата на още някой отровен кейк?

— Не, господин Томас, свърших с десертите.

След като повторно огледах честните и открити лица на монасите, не можех повече да се бавя:

— Виждам блуждаещите мъртви.

— Това момче — обяви Юмрука — може и да се измъчва от някои въпроси, но не лъже по-добре от двегодишно.

— Благодаря. Ще поработя върху този дефект.

— В предишния ми живот, преди да чуя Божия зов — продължи Юмрука, — живях в море от нечистотии, сред лъжи и лъжци и плувах не по-зле от тия мутри. Од — той не е като тях, не и като мен някога. То всъщност Од е като никого, дето съм го познавал...

След това сладко и прочувствено поръчителство разказах историята си колкото се може по-сбито, като не забравих да кажа, че дълги години съм работил с шефа на полицията в Пико Мундо, който беше гарантирал за мен пред абат Бернар.

Братята слушаха захласнато и не изразиха никакви съмнения. Въпреки че бодасите и призраците не са включени в християнската доктрина, те бяха мъже, готови да заложат живота си за това, че вселената е сътворена от Всевишния със строго определена свещена йерархия. След като си бяха обяснили съществуването на чудовището в бурята — чрез окачествяването му като демон, не им костваше никакво интелектуално или религиозно усилие да повярват, че един нищо и никакъв готвач на аламинути е посещаван от неспокойните души, които се мъчат да въздадат справедливост от отвъдното.

Новината, че брат Константин не е извършил самоубийство, ги развълнува много. Безликата фигура на смъртта в камбанарията по-скоро ги заинтригува, отколкото уплаши, и те единодушно решиха, че ако традиционният екзорсизъм е можел да се приложи и в двата случая, въздействието му щяло да бъде по-пълно не върху юберскелета, който можеше да преобърне цял джип, а върху фантома от кулата.

Не мога да преценя дали брат Леополд и Родион Романович ми повярваха, но на тези субекти не дължах отчет. Обърнах се към Леополд:

— Не вярвам, че екзорсизмът щеше да проработи в който и да е от случаите.

Послушникът сведе поглед към мястото, откъдето кубчетата се бяха изпарили, и нервно прехапа долната си устна. Руснакът спести на другаря си необходимостта да отговори:

— Господин Томас, изцяло съм готов да повярвам, че живеете на ръба между двете измерения и че виждате невидимото за нас. Сега сте се натъкнали на привидения, които допреди са ви били непознати.

— А да не би *на вас* да са ви били познати отпреди?

— Аз съм един най-обикновен библиотекар без шесто чувство, господин Томас. Но освен това съм и вярващ, независимо дали ще го възприемете или не, и след като чух разказа ви съм разтревожен за децата не по-малко от вас. С колко време разполагаме? *Кога* ще се случи каквото има да се случва?

Поклатих глава:

— Тази сутрин видях седем бодака. Ако ни грозеше непосредствена опасност, щяха да са повече.

— Това е било сутринта, а сега минава един и трийсет. Не мислите ли, че оттогава нещата може да са се променили?

— Носете всичките си инструменти... и оръжия — посъветва монасите абат Бернар.

Снегът по ботушите ми се беше разтопил. Изтрих крака на постелката ред вратата между гаража и училището, докато другите мъже, до един зимни ветерани, пък и по-съобразителни от мен, просто изхлузиха гумените си ботуши с ципове.

Тъй като обядът беше свършил, повечето деца бяха на рехабилитация или в детския кът. Посетих тези зали с абата, няколко братя и Романович.

Сенки като сажди, които нищо на този свят не може да хвърли, се плъзгаха из стаите и по коридорите, треперейки от нетърпеливо очакване, хищни и гладни, възбудени от гледката на толкова много невинни дечица, които — те някак си го знаеха — не след дълго щяха да пицят в ужасна агония. Преброих седемдесет и два бодака и чувствах, че ще намеря още на втория етаж.

— Скоро — казах на абата, — задава се.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сестра Анджела придружаваше шестнайсетте монаси-войни и единия двуличен послушник, които решаваха как да укрепят двете стълбища, обслужващи втория етаж на училището, за да види не могат ли и монахините да бъдат полезни с нещо.

Когато се отправих към северозападния пост, тя закрачи редом с мен.

— Оди, чувам, че ви се е случило нещо, докато сте се връщали от абатството.

— Така е, мадам. И още как. Сега нямам време да навлизам в подробности, но застрахователят ви ще има доста въпроси.

— Тук има ли бодаси?

Огледах се наляво и надясно:

— Гъмжи от тях, сестро.

Родион Романович вървеше по петите ни като един от онези авторитарни библиотекари, които властват над купищата книги със застрашителна физиономия, прошепват „тихо“ толкова остро, че срязват като нож нежната тъкан на ушите ви, и преследва просрочилия книга с ожесточението на побеснял пор.

— С какво помага тук господин Романович? — попита ме сестра Анджела.

— Той не помага, мадам.

— Тогава какво прави?

— Най-вероятно замисля нещо.

— Да го изхвърля ли?

Мислено прожектирах кратък филм, в който игуменката прилага някаква завъртяна таекуондо хватка, за да извие ръцете на руснака зад гърба му, завлича го по стълбището в кухнята и го настанява на една табуретка в ъгъла, където той трябва да седи като наказан.

— Всъщност, мадам, предпочитам да ми виси над главата, отколкото да се чудя какви ги върши.

Сестра Мириам, с „Благодарност към Бога“ вечно на устните ѝ (или поне от вътрешната страна на долната устна), все още беше на поста си.

— Мили Боже, черният облак мистерии е станал толкова гъст, че едва те виждам. Този мръсен смог ще се разнесе и хората ще си кажат: „Ето го Од Томас. Чудно, как ли изглежда напоследък?“

— Мадам, нуждая се от помощта ви. Познавате ли Джъстин от стая трийсет и две?

— Мили, не само че познавам всички деца тук, но и ги обичам като родна майка.

— Когато била на четири години, баща ѝ я давил във ваната, но не я довършил като майка ѝ. Прав съм, нали? Не бъркам?

Сестра Мириам присви очи:

— Не ми се мисли къде се мъчи душата му сега. — Тя погледна игуменката и добави донякъде виновно: — Всъщност не само че си го мисля, ами го и правя с *голямо* удоволствие.

— Сестро, това, което действително ме интересува, е дали Джъстин не е била няколко минути в клинична смърт, преди полицията или от „Бърза помощ“ да я съживят, защото баща ѝ я е довършил. Това възможно ли е?

— Да, Оди — отвърна сестра Анджела. — Можем да проверим здравния ѝ картон, но доколкото си спомням, случаят беше такъв. Претърпяла е мозъчно увреждане от продължителната липса на кислород и не показвала признаци на живот, когато полицаите нахлули в къщата и я открили.

Ето защо момиченцето можеше да служи като мост между нашия свят и следващото измерение: вече е била там веднъж, макар и за кратко, но медицинският екип я е издърпал тук с най-добри намерения. Сторми беше успяла да се свърже с мен чрез Джъстин, понеже Джъстин живее повече от Другата страна, отколкото тук.

— Има ли други деца със същото увреждане?

— Няколко — потвърди сестра Мириам.

— А те по-контактни ли са от Джъстин? Поне едно от тях? Не, не е там работата. Могат ли да говорят членоразделно? Това ме интересува.

Родион Романович се беше приближил по поста край майката игуменка и ме зяпаше начумерено, като погребален агент, който търси

клиенти и вярва, че аз съм подходящ кандидат за балсамиране.

— Да — отвърна сестра Анджела. — Има поне две такива.

— Три — поправи я сестра Мириам.

— Мадам, някое от тези деца излязло ли е впоследствие от състояние на клинична смърт като Джъстин? Имате ли някаква представа?

Сестра Мириам се намръщи и погледна игуменката.

Сестра Анджела поклати глава:

— Предполагам, че е отразено в здравните им картони.

— Колко ще ви отнеме да прегледате картоните, мадам?

— Половин час, четирийсет минути? Може да намерим това, което търсим, и в първия картон.

— Ако обичате, сестро, бихте ли побързали? Трябва ми дете, което някога е било мъртво, но е запазило способността си да говори.

От тримата само сестра Мириам не знаеше нищо за шестото ми чувство.

— Миличък, започваш да ме плашиш — възкликна тя.

— Плашенето отдавна ми е специалитет, мадам.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В стая номер четиринайсет Джейкъб беше привършил поредния портрет на майка си и го беше напръскал с фиксатор. Сега грижливо острееше многото си моливи с шкурката и очакваше повика на белия лист върху статива.

На масата беше оставен поднос с празни чинии и мръсни прибори. В момента в стаята нямаше бодаси, макар че мрачният дух, който се зовеше Родион Романович, стоеше на прага, праметнал през ръка палтото си. Шапката от меча кожа още се мъдреше на главата му. Бях му забранил да влиза, защото плашещото му присъствие можеше да смути младия художник.

Ако въпреки всичко руснакът влезеше в стаята и откажеше да се махне, бях намислил да грабна шапката му, да си паркирам задника отгоре ѝ и да я ароматизирам с парфюма „Од“, сензационния аромат на това лято. Зная как да бъда безмилостен.

Седнах на масата срещу Джейкъб и го заговорих:

— Хей, пак съм аз. Чудакът Томас.

Към края на неотдавнашната ми визита той посрещна всичките ми коментари и въпроси с такова мълчание, че се убедих: беше се укрепил в свой вътрешен редут, където нито ме чуваше, нито усещаше присъствието ми.

— Новият портрет на майка ти е сред най-добрите ти работи. Получил се е страхотно.

Надявах се, че ще го заваря в по-словоохотливо настроение от предишния път, но уви, от устата му не се лееше словесен ромон.

— Сигурно много се гордееш с таланта си.

Джейкъб подостри и последния си молив, вдигна го в ръка и насочи вниманието си към белия лист на статива.

— След като те посетих, изядох един страхотен сандвич с говеждо и туршия, която вероятно не беше отровна.

Дебелият език се показва между зъбите на Джейкъб, който лекичко го ухапа, чудейки се с какви щрихи да започни.

— И после онзи гадняр за малко да ме обеси в камбанарията, една нелицеприятна страхотия ме преследва в тунел и изживях снежно приключение с Елвис Пресли.

Джейкъб лекичко и плавно започна да нанася контурите на нещо, което не разпознах веднага от позицията си.

Романович нетърпеливо въздъхна от прага.

— Извинете — изрекох аз, без да го поглеждам. — Зная, че прилаганите от библиотекарите техники за разпит са доста по-директни от моите.

Отново се обърнах към Джейкъб:

— Сестра Мириам казва, че си изгубил така си преди повече от дванайсет години, когато си бил на тринайсет.

Той рисуваше кораб, гледан от въздуха.

— Не мога да изгубя майка си, защото няма как човек да изгуби нещо, което го няма. Но изгубих любимата на сърцето си. Тя беше всичко за мен.

Няколко щрихи загатваха, че когато морето бъде готово, на повърхността му ще се надигат нежни вълни.

— А момичето ми беше хубаво, и имаше добро сърце. Беше добра и силна, сладка и решителна. И умна, много по-умна от мен. И забавна също.

Джейкъб спря, за да прецени нарисуваното до момента.

— Животът се беше отнесъл зле с нея, Джейкъб, но тя имаше силата да повдигне планина.

Той отново пхна език между зъбите си, но сега ухапа долната си устна.

— Така и не се любихме. Тя искаше да изчакаме заради нещо лошо, което я бе сполетяло като малка. Да изчакаме сватбата.

Джейкъб започна да оформя корпуса с два вида пресечни щрихи.

— Понякога ми се струваше, че няма да издържа до първата брачна нощ, но винаги успявах да се овладеея. Защото тя беше невероятна и ме дари с толкова любов, колкото други момичета не биха могли да ми дадат за хиляди години. Всичко, което искаше в замяна, беше обич и уважение, уважението беше изключително важно за нея, как да не намеря сили. Честно казано, и до днес не зная какво е намери в мен. Но поне имаше уважението ми. И обичта ми.

Моливът шепнеше тайните си на хартията.

— Четири куршума в гърдите и корема. Сладкото ми момиче, което правеше път и на мравката.

Моливът даряваше утеха на Джейкъб. Виждах как рисуването му носи утеха.

— Застрелях убиеца ѝ, Джейкъб. Ако бях стигнал там две минути по-рано, можех да го убия, преди той да я убие.

След кратко колебание моливът продължи да се движи по листа.

— Съдено ни беше завинаги да бъдем заедно, аз и моята любов. Пишеше го на една картичка от машина за предсказване на бъдещето. И ние ще бъдем... заедно. Това, което наричаме „сега“, е само антрактът между първото и второто действие.

Може би сам Бог направлява ръката на Джейкъб и му показва същата онази лодка и мястото в океана, където е била камбаната; така че дойде ли времето, той ще се понесе накъдето трябва.

— Пепелта на момичето ми не беше разпръсната над морето. Прибрана е в урна и един приятел от родния ми град я пази.

— Тя пееше — промърмори Джейкъб, докато моливът шепнеше.

— Ако гласът ѝ не е отстъпвал по красота на лицето ѝ, значи е бил сладък. Какво ти пееше?

— Толкова хубаво. Само за мен. С настъпването на мрака.

— Пяла ти е люлчини песни.

— Когато се събуждах и виждах, че още е мрак и мракът беше много дълбок, тя пееше толкова нежно, че мракът пак ставаше малък.

Ето най-голямото добро, което можем да си направим взаимно: да разсеем мрака.

— Джейкъб, по-рано ти ми разправи за някой, който се казва Небивалото.

— Той е Небивалото и хич не ни е изтрябвал.

— Каза ми, че е дошъл да те види, когато си бил „изпълнен с чернотата“.

— Небивалото веднъж дошло да види, когато Джейкъб бил изпълнен с чернота, и Небивалото казало: „Остави го да умре.“

— Доколкото схващам, „изпълнен с чернотата“ означава, че си бил болен. Тежко болен. Да не би мъжът, който те е осъдил на смърт, да е бил някой доктор?

— Той беше Небивалото. Нищо повече. Хич не ни е изтрябвал.

Гледах как изящните линии се изливат изпод тромавите пръсти на късата, широка ръка.

— Джейкъб, помниш ли лицето му?

— Отдавна. — Той поклати глава. — Отдавна.

Падащият сняг заслепяваше прозореца на стаята като катаракт.

Стоящият на прага Романович почука с пръст по циферблата на часовника си и многозначително повдигна вежди.

Може би малкото време, с което разполагахме, беше скъпоценно, но не виждах къде другаде да го оползотворя, ако не тук, на мястото, където бях изпратен с посредничеството на някога мъртвата Джъстин.

Интуицията ми подсказа въпрос, чиято важност осъзнах веднага:

— Джейкъб, нали знаеш името ми, пълното ми име?

— Чудакът Томас.

— Да. Фамилията ми е Томас. А каква е твоята фамилия?

— Нейното име.

— Точно така. Твоята фамилия е също като фамилията на майка ти.

— Дженифър.

— Това е собствено име, Джейкъб.

Моливът застина на място, сякаш споменът за майка му така изпълваше сърцето и съзнанието му, че нямаше кой да води ръката му.

— Джени — отвърна той. — Джени Калвино.

— Значи се казваш Джейкъб Калвино.

— Джейкъб Калвино — потвърди той.

Името не ми говореше нищо, макар интуицията да ми бе подсказала, че то е от съдбовно значение.

Моливът отново се раздвижи и корабът придоби по-ясни очертания, плаващото корито, от което бяха разпръснати останките на Джени Калвино.

Както и при предишната ми визита, на масата лежеше още един голям блок за рисуване. Колкото повече си блъсках главата над въпроса как да измъкна жизненоважната информация от Джейкъб, толкова повече ме теглеше към този блок. Ако вземех да го разглеждам без разрешение, Джейкъб можеше да изтълкува действията ми като грубо потъпкване на личното му пространство. Можеше да се обиди, да се свие в черупката си и да не ми продума.

От друга страна, ако помолех да разгледам рисунките му и той откажеше, това щеше да сложи край на разпита.

Фамилията на Джейкъб не се оказа съдбоносно важна, но в случая смятах, че интуицията няма да ме подведе. Блокът сияеше, изпъкваше на масата, пращеше от живот.

Плъзнах тази хиперреалност към себе си. На Джейкъб или не му пукаше, или не ме забеляза.

Когато разгърнах блока, видях рисунка на единственият прозорец в стаята. Калейдоскопът от кости, който се притискаше към стъклата, беше умело предаден до най-малката подробност.

Романович надуши, че съм направил тревожно откритие, и се вмъкна в стаята.

Вдигнах ръка, за да го спра, но протегнах блока към него, за да види рисунката.

Когато отгърнах нов лист, открих друго изображение на звяра на същия този прозорец, но тук костите образуваха друг модел.

Или нещото беше стояло залепено за прозореца достатъчно дълго, за да го нарисува Джейкъб в такива детайли, в което силно се съмнявах, или младежът имаше фотографска памет.

Третата рисунка беше на загърнатата в расо фигура с огърлица от човешки зъби и кости: косачът на души, както го бях виждал в кулата: безлик и дългорък. Тъкмо щях да покажа рисунката на Романович, когато три бодака се промъкнаха в стаята.

Затворих блока.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Трите зловещи сенки се скупчиха около Джейкъб, без да проявят никакъв интерес към мен. Ръцете им, които завършваха без пръсти и бяха размити като телата им, приличаха повече на лапи — или на мрежестите крайници на амфибиите.

Джейкъб работеше, без да забелязва безплътните си посетители, макар по всичко да личеше, че те го гаят по лицето. Тръпнещи от вълнение, духовете проследиха извивката на якия му врат и започнаха да разтриват широките му рамене.

Изглежда, бодасите опознават този свят с някои, ако не с всичките пет сетива, а може би си имат и собствено шесто чувство, но не могат да му въздействат. Ако сто бодака решат да се втурнат вкупом, стъпките им няма да произведат звук, а движенията им — и най-лек полъх.

Изглежда, Джейкъб излъчваше нещо, което ги възбуждаше. Може би от него изтичаше жизнената му сила и те усещаха скорошната му смърт. Когато нещастиято най-сетне се стовареше върху главите ни, те щяха да се гърчат и да припадат в тръпките на отвратителен екстаз.

Преди имах основание да вярвам, че това не са духове. Понякога се чудя дали не са пътешественици във времето, които се завръщат в миналото във виртуални тела.

Както е тръгнало, варварският ни свят затъва все повече и повече в развала и бруталност. Нищо чудно потомците ни да са станали толкова жестоки и морално извратени, че да пресичат времето, за да се кефят на страданията ни в оргазмичния ритъм на кървавите бани, от които е израснала перверзната им цивилизация.

В интерес на истината много малко ни дели от тази картина и състоянието на днешните новини, които са фабрика за страхове и кървища.

Тези наши потомци сигурно ни привличат и могат да минават за едни от нас, ако пътешестват с реалните си тела. Следователно нищо

чудно зловещо-втрисащите форми на бодасите, които са виртуалните им тела, да са отражение на болните им души.

Един от тримата неканени гости започна да дебне из стаята на четири крака като хищник и скочи на леглото, където зарови лице в завивките.

Като дим, отнесен от течението, друг бодак се плъзна към процепа под вратата на банята. Не знам каква работа имаше там, но със сигурност не е пускал водата в клозета.

Те не могат да минават през стени и затворени врати като блуждаещите мъртви. Нужна им е пукнатина, пролука, ключалката.

Макар че нямат маса и силата на гравитацията не би трябвало да действа върху тях, бодасите не летят. Те се изкачват и слизат по стълбищата, взимайки три-четири стъпала наведнъж, но никога не се носят във въздуха като призраците от филмите. Виждал съм ги да тичат яростно, бързи като пантери, но ограничавани от особеностите на терена. Изглежда, някои — но не всички — правила на нашия свят важат и за тях.

— Има ли проблем? — обади се Романович.

Поклатих глава и тайно му направих знак да си държи езика зад зъбите, който трябваше да е добре познат на всеки истински библиотекар.

Въпреки че хвърлях погледи към бодасите, външно си давах вид, че съм се задълбочил в морската рисунка на Джейкъб.

Досега знаех само за още един човек, който можеше да вижда бодасите: едно шестгодишно англичанче. Броени минути след като ми сподели на глас за тези мрачни привидения в тяхно присъствие, то беше прегазено от един камион.

Според съдебния лекар на Пико Мундо шофьорът на камиона получил масивен инфаркт и рухнал върху волана.

Да, бе, да. А пък всяка сутрин слънцето изгрява по чиста случайност, а мракът идва с настъпването на залеза по някакво необяснимо съвпадение.

— Около минута не бяхме сами — викнах на Романович, щом стая номер четиринайсет се изпразни от бодаси.

Отворих блока на третата рисунка и се втренчих в безликата Смърт с огърлица от човешки зъби. Следващите листи бяха празни.

Джейкъб не погледна отворения скицник, който бутнах към него, и продължи да се занимава с картината си.

— Джейкъб, къде видя това нещо?

Той не ми отговори и аз се замолих да не се е отдръпнал в черупката си.

— Джейк, аз също съм го виждал. И то днес. На върха на камбанарията.

— Дойде тук. — Джейкъб си избра друг молив.

— В тази стая ли, Джейк? Кога е идвал?

— Много пъти е идвал.

— Каква работа има тук?

— Гледа Джейкъб.

— Само те гледа?

Морето започна да бушува изпод молива. Тоналността на първите щрихи, нанесени върху хартията, говореше за нетрепващи, страшни черни води.

— Защо те гледа?

— Нали знаеш.

— Вярно? Хм, май съм забравил.

— Искате да ме убие.

— Ти каза по-рано, че Небивалото иска да умреш.

— Той е Небивалото и хич не ни е изтребвал.

— Тази рисунка със забулената фигура — това ли е той?

— Не страх от него.

— Той ли е дошъл да те види отдавна, когато си бил болен, когато си бил изпълнен с чернотата?

— Небивалото казало: „Остави го да умре“, но тя не оставила Джейкъб да умре.

Или Джейкъб като мен виждаше духове, или този „косач“ не беше повече призрак от ходещата мощехранителница. Със следващия въпрос потърсих потвърждение на догадките си:

— Майка ти виждала ли е Небивалото?

— Тя казала дойде и той дошло точно онзи път.

— Къде беше ти тогава?

— Където всички носеха бяло и обувките им шляпаха, и биеха инжекции.

— Значи, когато Небивалото е дошъл, ти си бил в болницата. Но така ли се е появил — с расо, качулка и огърлица от човешки зъби?

— Не. Това е сега. Отдавна не било така.

— И отдавна той е имал лице, нали?

Преливащите тонове оформиха морето, изпълнено със своя мрак, но разведрявано от светлото небе.

— Джейкъб, той имаше ли лице?

— Лице и ръце, и тя каза: „Ти наред ли си?“, а Небивалото отговорило: „Той не е наред“, а тя каза „Боже, боже, страх те е да го докоснеш“, а той казал „Мръсница“. — Той спря да рисува, защото ръката му трепереше.

Гласът му тежеше от емоции. Към края на монолога си говорният му дефект се усещаше доста по-ясно.

Разтревожих се, че може би съм го притиснал твърде много, и му дадох време да се успокои. Когато ръката му спря да трепери, той отново подхвана рисунката си.

— Оказа ми неоценима помощ, Джейк. Ти си истински приятел. Зная, че не ти беше лесно, но те обичам, задето се показва такъв приятел.

Очите му се стрелнаха почти крадешком и той отново заби поглед в листа.

— Джейк, ще нарисуваш ли нещо специално за мен? Ще ми нарисуваш ли лицето на Небивалото така, както е изглеждало преди много време.

— Не мога.

— Знам, че имаш фотографска памет. Това означава, че запомняш всичко, което виждаш, в големи подробности много преди океана, камбаната и понасянето по вълните. — Погледнах стената, отрупана с портретите на майка му. — Като лицето на майка ти. Прав ли съм, Джейк? Спомня ли си всички отдавнашни неща, все едно са били преди час?

— Боли — каза той.

— Какво те боли, Джейк.

— Боли, че всичко толкова ясно.

— Има си хас. Аз ли не знам. Момичето ми си отиде преди шестнайсет месеца, а с всеки изминал ден я виждам все по-ясно.

Той рисуваше. Аз чаках.

— Знаеш ли на колко години си бил тогава, в болницата?

— Седем. На седем години.

— Ще ми нарисуваш ли лицето на Небивалото както е изглеждало тогава в болницата, когато си бил седемгодишен, Джейк?

— Не мога. Очите ме бляха. Като прозорец, по който вали дъжд и нищо не виждаш през пороя.

— Онзи ден зрението ти е било замъглено?

— Замъглено.

— Сигурно от болестта. — Надеждата ми издъхваше като спукан балон. — Да, ясно.

Отворих на втория лист с рисунката на калейдоскопа, залепен за прозореца.

— Колко пъти си виждал това същество, Джейк?

— То не едно. Различни същества.

— Колко пъти са били на прозореца?

— Три пъти.

— Само толкова. Кога?

— Два пъти вчера. После като излязох от съня.

— Когато си се събудил тази сутрин?

— Аха.

— И аз съм ги виждал. Не проумявам какво представляват. Според теб, какви са те, Джейк?

— Хрътките на Небивалото — незабавно отвърна Джейкъб. — Не ме е страх.

— Хрътки, а? Тука не виждам кучета.

— Не кучета, а *като* кучета — обясни той. — Зли кучета. Обучил ги е да убиват, изпраща ги и те убиват.

— Хрътки за атака.

— Не ме е страх, и няма да ме е страх.

— Джейкъб Калвино, ти си много смел млад момък.

— Тя каза... тя каза да не те е страх, не сме родени да се страхуваме непрекъснато, родени сме да бъдем щастливи и да направим света по-добро място.

— Ще ми се да познавах майка ти.

— Тя каза, че всеки... че всеки, бил той богат или беден, важна клечка или абсолютно нищо — всеки е осенен. — При думата

„осенен“ умиротворението се изписа на несиметричното му лице. — Ти знаеш ли какво е да си „осенен“?

— Да.

— Бог ни осенява, за да дадем своя принос към света или за да не го дадем — изборът си е наш.

— Като рисунките ти — казах аз. — Като невероятния ти талант.

— Като палачинките ти.

— Я, значи знаеш, че аз правя палачинките?

— Тези палачинки ги правиш с божие осенение.

— Благодаря, Джейк. Поласкан съм. — Затворих блока и се надигнах от стола. — Сега трябва да бягам, но ако не възразяваш, ще се радвам да те видя отново.

— И аз тебе.

— Хей, нали си мъжко момче?

— Мъжко момче и съм добре — увери ме той.

Отидох до него, положих ръка на рамото му и разгледах рисунката от неговата перспектива.

Той имаше страхотна техника, но не беше просто това. Джейкъб разбираше светлината, разбираше, че я има дори в сянката, разбираше колко е красива и колко се нуждаят хората от нея.

Макар че до здрачаване имаше още време, виелицата беше стиснала небето за гушата и бе натикала светлината в миша дупка. Зимният сумрак владееше всичко.

По-рано Джейкъб ме беше предупредил, че мракът ще настъпи с мрака. Може би смъртта нямаше да чака падането на нощта. Може би този фалшив здрач й беше достатъчен.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като обещах на Джейкъб да се върна, излязох при господин Романович, който веднага ме подхвана:

— Господин Томас, техниките ни на разпит се различават от земята до небето.

— Тъй вярно, сър, но сестрите са издали абсолютна възбрана върху изтръгването на нокти с клещи.

— Дори и сестрите грешат понякога. Както и да е, мисълта ми беше, че се справихте блестящо. Впечатлен съм.

— Не зная, сър. Напипвам го, близо съм, но още не съм там. Ключът е у него. По-рано днес ме изпратиха при него, защото той държи ключа.

— И кой ви изпрати?

— Една мъртва, която се опита да ми помогне чрез Джъстин.

— Удавеното момиченце, за което споменахте преди малко, което излязло от клинична смърт?

— Да, сър.

— Не съм сгрешил в преценката си — отсече Романович. — Нееднозначен, многостранен, дори сложен.

— Но безобиден — уверих го аз.

Сестра Анджеला не усети нищо, когато се устреми към нас и мина през облак бодаси, които се разпръснаха. Канеше се да заговори, но ѝ направих знак да мълчи. Въпреки че знаеше за бодасите, миртовосините ѝ очи се присвиха в тънки цепки, защото не беше свикнала да получава нареждания от никого.

— Мадам, дано можете да ми помогнете — подех, когато злокобните духове се бяха разпръснали по стаите. — Става въпрос за Джейкъб. Какво знаете за баща му?

— За баща му? Нищо.

— Мислех, че разполагате с данни за произхода на всички деца.

— Да, обаче майката на Джейкъб никога не се е женила.

— Джени Калвино. Значи това е моминското ѝ име!

— Да. Преди да умре от рак, тя уредила Джейкъб да бъде приет в дом за деца с увреждания към друга църква.

— Преди дванайсет години.

— Да. Майката нямала роднини, които да се грижат за момчето. С прискърбие съобщавам, че на приемните формуляри в графата „име на бащата“ тя е вписала „неизвестен“.

— Не съм имал честта да се запозная с дамата, но от малкото, което знам за нея, не мога да повярвам, че поради развратни действия не е разбрала кой е бащата на детето й.

— Светът е пълен с печал, Оди, и затова сме си виновни ние.

— Научих нещичко от Джейкъб. На седем години е бил тежко болен, нали?

Сестра Анджела кимна:

— Отразено е в здравния му картон. Не помня какво точно беше... май ставаше дума за отравяне на кръвта. Бил на крачка от смъртта.

— Съдейки по това, което Джейкъб ми каза, Джени е повикала баща му в болницата.

Срещата им съвсем не е била топло семейно събиране. Но името — може би то ще се окаже ключът към всичко.

— Джейкъб не знае ли името?

— Смятам, че майка му никога не му го е казвала. Вярвам обаче, че то е известно на господин Романович.

— Така ли е, господине? — Сестра Анджела определено беше изненадана.

— Ида го знае — вметнах аз, — няма да си признае.

— И защо, господин Романович? — начумери се игуменката.

— Защото работата му не е да дава, а да събира информация — грижливо я осведомих аз.

— Но, господине — възкликна сестра Анджела, — та нали информирането е неизменна част от вашата професия?

— Той не е библиотекар — заявих аз. — Ще твърди противното, но ако го притиснете до стената, ще ви надуе главата с ненужна информация на Индианаполис.

— Няма нищо лошо в придобиването на изчерпателни познания за любимия на сърцето ми Индианаполис — възрази Романович. — А в интерес на истината, и ти знаеш името му.

— Знаеш ли как се казва бащата на Джейкъб, Оди? — Сестра Анджела отново беше изненадана.

— Подозира някого — обясни ѝ Романович, — но не желае да сподели подозренията си.

— Вярно ли е това, Оди? Какво те смущава?

— Възхищението, което изпитва господин Томас към въпросния човек. А и ако подозренията му се окажат верни, може би ще се изправи пред нещо, което не е по силите му.

— Оди, има ли нещо, което да не ти е по силите?

— Списъкът е дълъг, мадам. Работата е там, че трябва да съм сигурен в догадките си. Важно е да разбера мотивите му, което за момента не ми се удава напълно. Може би е опасно да предприемам каквото и да било, без да сме наясно защо и как той е станал каквото е.

Сестра Анджела се обърна към руснака:

— Не се съмнявам, сър, че можете да спделите с Оди името и подбудите на този човек, щом става въпрос за оцеляването на децата.

— Не че ще приема думите му на доверие. Приятелят ни с меча шапка си има свой дневен ред. Подозирам, че е готов на всичко, за да го изпълни точка по точка.

— Господин Романович! — Гласът на сестра Анджела режеше като нож. — Да ви напомня ли, че се представихте пред скромната ни общност като прост библиотекар, който желае да укрепи вярата си?

— Извинявайте, сестро, но никога не съм твърдял, че съм прост. Истината е, че съм вярващ, но чия вяра е толкова силна, че да не се нуждае от укрепване?

Сестра Анджела го изгледа и се обърна към мен:

— Инатлив е като коза.

— Да, мадам.

— Бих го напъдила в снега, ако не беше толкова безбожно антихристиянско... и ако имахме минимален шанс да го изхвърлим през вратата.

— Шансът ни е нулев, сестро.

— И на мен така ми се струва.

— Ако ми откриете дете, което някога е било мъртво, но може да говори, евентуално ще науча каквото ни трябва и без любезното съдействие на господин Романович.

Забраденото ѝ лице се разведри:

— Затова се бях запътила към теб, преди да се впуснем в разговор за бащата на Джейкъб. Едно момиче на име Флоси Баденблат...

— Не е възможно горкото дете да се казва така! — обади се Романович.

— Флоси — продължи сестра Анджела — е преживяла невероятни изпитания, но духът ѝ не е пречупен. Тя се занимава много упорито с речева терапия. Гласът ѝ е толкова ясен. Беше долу за рехабилитация, но я заведохме в стаята ѝ. Елате.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Деветгодишната Флоси от една година се намираше в „Свети Вартоломей“. Според сестра Анджела момиченцето беше сред малкото деца, които някога щяха да напуснат дома и да имат свой собствен живот.

Имената на табелката бяха:

ФЛОСИ и ПОЛЕТ.

Флоси ни чакаше сама.

Половината на Полет се характеризираше от кукли и всякакви момичешки дрънкулки. Тоалетката ѝ беше в розово и зелено, а възглавничките по леглото — в розово.

Половината на Флоси контрастираше с изчистената си простота. Доминираха синьото и бялото, единствената украса бяха няколко постера с кучета.

Фамилията Баденблат говореше за германски или скандинавски корени, но Флоси имаше средиземноморски тен, черна коса и огромни черни очи.

Не бях виждал момиченцето преди, а може и да съм го зървал от разстояние. Гърдите ми се стегнаха. Веднага разбрах, че ще е трудно, отколкото си представях.

Когато пристигнахме, Флоси седеше на пода и прелистваше албум със снимки на кубета.

— Скъпа, това е господин Томас, човекът, който желае да говори с теб — каза сестра Анджела.

Усмивката ѝ не беше усмивката, която помнех от друго време и място, но беше също толкова прекрасна; усмивка, бъдеща спомена.

— Здравейте, господин Томас.

Седнах по турски пред нея:

— Приятно ми е да се запознаем, Флоси.

Сестра Анджела приседна на ръба на леглото ѝ, а Родион Романович стоеше сред куклите и финтифлюшките на Полет като мечка в къщичката на Златокоска.

Момичето носеше червени панталони и бял пуловер с апликация на Дядо Коледа. Имаше фини черти, вирнат нос, деликатна брадичка. Можеше да мине за елфида.

Лявото ъгълче на устата ѝ висеше деформирано, а левият ѝ клепач беше дръпнат надолу.

Момиченцето подпираше книгата на лявата си ръка, която беше свита като щипка на рак, сякаш Флоси нямаше кой знае каква полза от нея. Дясната ѝ ръка отгръщаше страниците.

Приковах вниманието ѝ. Погледът ѝ беше прям и нетрепващ, изпълнен с увереност, придобит от горчив опит — качество, което бях виждал и преди в едни други очи с точно този оттенък.

— Значи обичаш кучета, а, Флоси?

— Да, но не обичам името си.

И да е имала някога говорни дефекти, предизвикани от мозъчно увреждане, сега те бяха преодолені напълно.

— И защо не? Флоси е хубаво име.

— Кравешко име — отсече тя.

— Да, вярно, чувал съм, че някои хора кръщават кравите си така.

— И звучи като марка конец за зъби.

— Като си помисля, май си права. Как предпочиташ да те наричам?

— Коледа — отвърна тя.

— Искаш да се прекръстиш на Коледа?

— Ами да. Всички обичат Коледата.

— Да, бе, как не се сетих.

— На Коледа се случват само хубави работи. Следователно, ако се казваш коледа, не може да ти се случи нищо лошо, а?

— Добре, дай да започнем отначало. Много ми е приятно да се запозная с теб, Коледа Баденблат.

— Ще си сменя и ф-фамилията.

— Какво ще избереш вместо „Баденблат“?

— Каквото и да е. Още не съм решила. Ще бъде име, подходящо за работа с кучета.

— Ветеринарен лекар ли искаш да станеш, когато пораснеш?

Флоси кимна:

— Да, ама не мога. — Посочи главата си и заяви с ужасяваща прямота: — Изгубих си акъла онзи ден в колата.

— На мен хич не ми изглеждаш глупава — глупаво изтърсих аз.

— Тц. Не съм тъпа, но за да станеш ветеринар, се изисква повече акъл. Обаче, ако работя много упорито и в-възстановя ръката си и крака си, мога да работя при ветеринар, нали се сещаш, да му помагам и тем подобни работи. М-мога да к-къпя кучетата, да ги подстригвам — неща от този род. М-много искам да работя с кучета.

— Значи си падаш по тях.

— О, направо ги обожавам.

Тя засия, докато говореше за кучетата, и очите ѝ изгубиха нещо от уязвимостта си.

— Имах куче — каза. — То беше добро куче.

Интуицията ме предупреди, че евентуални въпроси за кучето ѝ биха довели до отговори, които нямаше да понеса.

— За кучета ли дойдохте да си приказваме, господин Томас?

— Не, Коледа. Дойдох да те помоля за услуга.

— Каква услуга?

— Абе, най-забавното е, че не си спомням. Коледа, нали не възразяваш да ме почакаш малко?

— Ами не. Имам си книжка с кучета.

Изправих се.

— Сестро, може ли да поговорим?

Двамата с игуменката отидохме в другия край на стаята. Уверен, че не можем да го изхвърлим като мръсно коте — или куче — Романович се приближи до нас.

— Мадам — едва чуто прошепнах аз. — Какво е преживяло това момиченце... Какво е трябвало да изтърпи?

— Биографиите на децата не са за всички уши — рече тя и удостои руснака с многозначителен поглед.

— Може и да съм всякакъв — защити се Романович, — но не съм клюкар.

— Или библиотекар — добави сестра Анджела.

— Мадам, има някакъв шанс да узная какво ни се готви с помощта на момиченцето — и да спася всички ни. Но... ме е страх.

— От какво, Оди?

— От това, което момиченцето може би е трябвало да изтърпи.

Сестра Анджела размисли за момент.

— Живяла е заедно с родителите си, баба си и дядо си. Една нощ дошъл братовчед ѝ. Деветнайсетгодишен. Проблемно момче. Надрусано с бог знае с какво.

Знаех, че сестра Анджеела не е вчерашна, но не исках да чуя каквото имаше да ми каже. Затворих очи.

— Братовчед ѝ застрелял всички. Стари и млади. После се... гаврил с Флоси. Била на седем.

Бива си ги тези сестри. От глава до пети в бяло, а се заравят във всемирната мръсотия, измъкват бисерите от нея и ги лъсват доколкото могат. С бистър поглед те отново и отново се гмуркат в калта — пратеници на надеждата, а ако изпитват страх — не го показват.

— Когато въздействието на наркотика отминало, младежът разбрал, че ще го хванат, затова поел по пътя на малодушието. Отишъл в гаража и отворил прозореца на колата колкото да пъкне вътре маркуча, който бил прикрепен към ауспуха. Прибрал Флоси при себе си. Не му стигало това, което ѝ е причинил. Искал да я вземе със себе си.

Не стихват безсмислените бунтове, издигането на Аза над всичко, нарцисизмът, който вижда лицето на всяка власт единствено при съприкосновения с огледалото.

— И после се уплашил — продължи сестра Анджеела. — Зарязал я в колата и набрал деветстотин и единайсет. Съобщил, че е извършил опит за самоубийство и дробовете му горят. Задъхвал се, докато молел за помощ. Седнал и зачакал пристигането на линейката.

Отворих очи, за да почерпя сила от нейната.

— Мадам, веднъж днес и веднъж вчера някой от Другата страна, някой, когото познавах, се опита да използва Джъстин като медиум, за да се свърже с мен. Вероятно искаше да ме предупреди за надвисналата беда.

— Разбирам. Мисля, че разбирам. Добре де, не разбирам. Приемам думите ти, Господ да ми е на помощ. Говори, говори.

— Умея да хипнотизирам с монета или медальон, или най-общо казано с нещо ярко. Един познат магьосник ме научи на този трик.

— С каква цел?

— Дете, което е било извадено от състояние на клинична смърт, може би представлява нещо като мост между този свят и следващото измерение. Отпуснато, в състояние на лека хипноза, то може да бъде

гласът на някого от Другата страна, който не може да разговаря с мен чрез посредничеството на Джъстин.

Лицето на игуменката се помрачи:

— Но Църквата се противопоставя на всякакъв интерес към окултното. А и колко травмиращо може да се окаже подобно преживяване за детето?

Поех си дълбоко дъх и изплюх камъчето:

— Няма да го направя, сестро. Просто искам да знаете, че така може би ще науча какво ни се готви и може би трябва да хипнотизирам Флоси. Но съм твърде слаб. Твърде уплашен и твърде слаб.

— Не си слаб, Оди. Знаеш го много добре.

— Не, мадам. Сега се издънвам. Не мога... Коледа е толкова... сърцето ѝ е преизпълнено с кучета... Не мога да го понеса.

— Нещо не ми е ясно. Какво премълчаваш, оди?

Поклатих глава. Чудех се как да обясня ситуацията.

Романович вдигна от леглото на Полет обточеното си с кожи палто и прошепна с глухо ръмжение:

— Сестро, нали знаете, че господин Томас е изгубил най-милото си.

— Да, господин Романович, известно ми е.

— Онзи ден господин Томас е спасил много хора, но не е успял да спаси нея. Тя имала черна коса, черни очи и кожа като на това момиченце.

Тези връзки бяха възможни само ако знаеше за загубата ми повече от изнесеното в пресата.

Очите му, както и преди, си оставаха загадка; животът му си оставаше затворена книга.

— Казвала се е Бронуен Луелин, но не обичала името си. Намирала, че Бронуен подхожда на елфида. Наричала се Сторми.

От загадка руснакът се беше превърнал в мистерия.

— Кой си ти? — попитах аз.

— Наричала се Сторми, както Флоси иска да ѝ викат Коледа. Като момиче Сторми била изнасилена от втория си баща.

— Никой не го знае — възразих аз.

— Малко хора го знаят, господин Томас — поправи ме той. — Няколко социални работници например. Стори не е страдала от

умствени или физически увреждания, но както виждате, сестро, паралелите усложняват неимоверно ситуацията за господин Томас.

Неимоверно — точна дума. Неимоверно. Толкова неимоверно, че не ми хрумна никакъв отговор — банален или духовит, щипка кисел хумор или изтъркана шега.

— Да говори с изгубената любима чрез медиум, който му прилича на нея... ще е неимоверно трудно. За всеки би било неимоверно трудно. Той знае, че използването на Флоси като проводник може да я травмира, но ще се залъже, че травмата е нужна в името на всеобщото благо. Ала е безсилен заради вида ѝ, *състоянието* ѝ. Тя е невинна като Сторми, което я прави неприемлива.

Гледах как Коледа разлиства албума с кучетата.

— Сестро — подех аз, — какво ще стане, ако я използвам като мост между живите и мъртвите и това върне спомена за забравената смърт? Ами ако в резултат на преживяното остане с по един крак в двата свята и не успее да постигне тук мир и завършеност? Вече са я използвали и захвърлили като непотребна вещ. Недопустимо е да я използваме отново, все едно с какво оправдание. Недопустимо е.

Романович измъкна един портфейл от палтото, метнато на ръката му, разгъна го така, че да зърна ламинираната служебна карта, но не ми я показва веднага.

— Господин Томас, ако ви се налагаше да прочетете досието ми от двайсет страници, изготвено от най-опитните анализатори на разузнаването, щяхте да узнаете за мен всичко, което си струва и цял куп неща, които не представляват интерес дори за родната ми майка, която ме обичаше безумно.

— И която е била професионален убиец.

— Правилно.

— Извинете? — намеси се сестра Анджела.

— Майка ми беше също така и концертираща пианистка.

— Вероятно е била и главен готвач.

— Всъщност сладкарството го усвоих от нея. Господин Томас, след като прочетох досието ви от двайсет страници, реших, че сте ми ясен, но се оказа, че не знам почти нищо *важно* за вас. Нямам предвид само за... дарбата ви. Искам да кажа, че не знаех що за човек сте.

Изведнъж се оказа, че руснакът е доста ефикасен лек срещу меланхолия. Настроението ми скочи.

— С какво се занимаваше баща ви, сър?

— Приготвяше хората за последния им път.

За сега не бях забелязал душевен смут у сестра Анджела.

— Семейен занаят, значи. Сър, защо толкова директно нарекохте майка си професионален убиец?

— Нали разбирате, строго погледнато, професионалният убиец се занимава с високопоставени личности, обикновено свързани по някакъв начин с политиката.

— Докато погребалният агент не е толкова придирчив.

— Но не е и безразборен в избора си, господин Томас.

Освен ако сестра Анджела не беше редовен посетител на тенис мачовете, на следващата сутрин вратът ѝ щеше да е схванат.

— Сър, обзалагам се, че баща ви е бил гросмайстор.

— Има една-единствена национална титла.

— Бил е погълнат от кариерата си на погребален агент?

— За съжаление не. Петгодишната присъда „лишаване от свобода“ го завари в разцвета на активната му състезателна дейност.

— Ама че кофти.

Докато ми представяше служебната си карта с холограмни стикери, която беше измъкнал от портфейла си, Романович заговори на сестра Анджела:

— Това са старите ми грехове от времето в Съветския съюз, които са признати и изкупени. Отдавна съм на страната на истината и справедливостта.

— Национална агенция по сигурност — прочетох аз.

— Правилно, господин Томас. След като наблюдавах отношението ви към Джейкъб и към малкото момиченце тук, реших да ви взема под крилото си.

— Трябва много да внимаваме, сестро. Може би ще ни сграбчи под крилото си както орел — плячката си.

Тя кимна, но не личеше да разбира нещо от ставащото.

— Трябва да поговорим насаме — каза Романович, докато му връща служебната карта.

— Първо искам да разменя няколко думи с момичето.

Когато отново седнах на пода до Коледа, тя вдигна поглед от книжката си и каза:

— Х-харесвам и котките, ама те не са кучета.

— Определено — съгласих се аз. — Виждала ли си някога група котки, достатъчно силни, за да теглят шейна?

Коледа си представи група котки, впрегнати като кучета, и се разкикоти.

— Пък и кога някое коте ще се хване да тича след топките за тенис?

— Никога.

— А и кучетата никога не дъхат на мишки.

— Пфу! Дъхът на мишки!

— Коледа, ти наистина ли желаеш да работиш с кучета някой ден?

— Наистина. Мога да правя страхотни неща с кучета.

— Трябва да продължаваш с рехабилитацията, да укрепваш колкото се може повече ръката и крака си.

— Ще б-бъда както преди.

— Това се казва дух.

— Трябва да възстановя м-м-мозъка.

— Ще поддържам връзка с теб, Коледа. Ако още искаш да правиш страхотни неща с кучета, когато пораснеш и си готова да поемеш по своя път, имам един приятел, който може да ти осигури такава работа.

— Каква работа? — Очите ѝ се отвориха широко.

— Решението за това предоставям на теб. Докато растеш и заякваш, трябва да измислиш най-страхотните неща, които може да се направят с кучета.

— Имах си добро куче. Казваше се Ф-Фарли. Опита се да ме спаси, но Джейсън и него застреля.

Говореше за ужаса по-безстрастно, отколкото аз бих могъл. Всъщност чувствах, че още една дума и ще се разкрещя.

— Един ден ще имаш кучета колкото ти душа иска. Ще живееш сред море от щастливо размахвани опашки.

Макар че преходът от Фарли към кикот ѝ беше непосилен, коледа се усмихна.

— Море от щастливо размахвани опашки — щастливо повтори тя и усмивката не слезе от лицето ѝ.

Протегнах ръката си:

— Сделка?

Тя сериозно обмисли предложението ми, кимна и пое ръката ми.

— Сделка.

— Преговорите с теб ме изпотиха, Коледа.

— Така ли?

— Капнах. Ти просто ме скъса. Не зная на кой свят се намирам. Чернее ми пред очите. Краката ми са уморени, ръцете ми са уморени, дори косата ми е уморена. Нуждая се от дълга дрямка и наистина, ама наистина от пудинг.

— Пудинг ли? — ухили се тя.

— Така ме изтощи, така ме изпоти, така ме изцеди, че дори не мога да дъвча. Зъбите ми са уморени. Даже са заспали. Мога да ям само пудинг.

— Колко си глупав! — ухили се тя.

— И преди са ми го казвали — уверих я аз.

Понеже с Романович се нуждаехме от място, в което бодасите нямаше да дебнат, сестра Анджела ни отведе в аптеката, където сестра Корин разпределяше вечерните дози лекарства в картонени чашки с имената на малките пациенти. Тя се съгласи да ни остави насаме.

— Добре — каза игуменката, щом вратата се затвори след сестра Корин. — Кой е бащата на Джейкъб и защо е толкова важно?

С Романович се спогледахме и изрекохме в един глас:

— Джон Хайнеман.

— Брат Джон? — В гласа ѝ се долавяше съмнение. — Нашият благодетел? Комуто дължим цялото си богатство?

— Не сте видели юберскелета, мадам. Видите ли го, ще разберете, че няма кой да е освен брат Джон. Той иска да убие сина си и може би всички тях, всички деца тук.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Родион Романович се ползваше с известно доверие от моя страна заради картата си от Националната агенция за сигурност (НАС) и защото беше комичен. Може би се дължеше на странните молекули, които прехвърчаха в наситения с миризма на лекарства въздух на аптеката, но минута след минута желанието да му се доверя нарастваше.

Според хузито дваисет и пет години, преди да се озовем под обсада в снежната виелица, годеницата на Джон Хайнеман, Джени Калвино, родила сина им Джейкъб. Никой не знае дали се е подлагала на някакви медицински прегледи, но във всеки случай родила на термина си.

Двайсет и шест годишен, със значителни постижения в областта на физиката, Хайнеман не се радвал на бременността ѝ. Чувствал се в капан. Един поглед към Джейкъб бил достатъчен, за да отрече бащинството си, да оттегли предложението си за брак, да изхвърли Дженифър Калвино от живота си и да не мисли за нея другояче освен като кожен карцином, успешно отстранен след хирургична интервенция.

Въпреки че дори по онова време Хайнеман бил заможен, Дженифър не поискала нищо. Враждебността му към уродливото момче била толкова силна, че Дженифър решила, че за Джейкъб е по-безопасно да няма контакти с баща си.

Майка и син не водили лесен семеен живот, но тя му се отдала изцяло и той се чувствал добре. Когато Джейкъб станал на тринайсет години, Дженифър умряла, но преди това осигурила доживотното му настаняване в дом за деца с увреждания към друга църква.

Постепенно Хайнеман се прочул и забогатял. Както много е писано, когато изследванията му го довери до неоспоримото заключение, че субатомната структура на вселената предполага зададен модел, той преразгледал живота си, раздал богатството си и в нещо като покаяние се оттеглил в манастир.

— Разкаянието го е преобразило — каза сестра Анджела. — За да изкупи вината си към Дженифър и Джейкъб, той е раздал всичко, което имал. Няма как да желае смъртта на детето си. Той основа този дом, за да осигури подслон за деца като Джейкъб. И за самия Джейкъб.

Романович остави доводите ѝ без коментар:

— Преди двайсет и седем месеца Хайнеман излязъл от усамотението си и чрез имейли и телефонни обаждания започнал да обсъжда проучванията си с бивши колеги. Непонятният ред, който се криел зад привидния хаос, открай време го е привличал и по време на своето дълго уединение той използвал двайсет свързани суперкомпютъра „Грей“, за да моделира идеите си и направил пробив, който по неговите думи щял „да докаже съществуването на Бог“.

На сестра Анджела не ѝ бяха нужни дълги часове размисъл, за да открие смущаващото тук:

— Можем да разглеждаме вярата от позицията на разума, но в края на краищата трябва да приемем Бог само със сърцето си. Доказателствата са част от преходния материален свят и са неотносими към извечната божия реалност.

— Тъй като някои от учените, с които Хайнеман е разговарял, са на ведомост към НАС и тъй като познават рисковете, свързани с изследванията му, а също евентуалните им приложения в националната отбрана, те ни докладваха. Оттогава пратихме няколко наши хора в отделението за гости. Аз съм само най-новото попълнение.

— Очевидно сте били доста разтревожени, щом сте внедрили и своя агент брат Леополд като послушник.

Сестра Анджела настръхна от недоволство:

— Ваш човек е дръзнал да се подиграе с обетите за послушание?

— Не сме възнамерявали той да става послушник, сестро. Искяхме за няколко седмици да опознае по-отблизо вашата общност. Оказа се, че агентът ни е търсел нов живот и го е открил тук. Изгубихме го, за да го спечелите вие — макар да смятахме, че ни дължи известна помощ, доколкото тя не влиза в противоречие с обетите му.

Намръщената физиономия на руснака не можеше да се сравнява с тази на игуменката:

— Господин Романович, инатлив сте като две кози.

— Несъмнено сте права. Както и да е, смъртта на брат Константин ни разтревожи, защото след това Хайнеман незабавно спря обажданията и имейлите до старите си колеги и оттогава не е комуникирал с никого извън „Свети Вартоломей“.

— Може би самоубийството го е подтикнало към молитва и размисъл — предложи сестра Анджела.

— Ние сме на друго мнение — студено отвърна Романович.

— А път брат Тимотей е бил убит, мадам. Сега няма съмнение. Открих трупа му.

Макар че вече се беше примирила с факта на убийството му, суровото ми потвърждение беше тежък удар за нея.

— Ако от това ще ви стане по-леко, госпожо, вярваме, че Хайнеман може би не осъзнава чудовищността на постъпката си.

— Но моля ви, господин Романович, как да не я осъзнава, ако двама са мъртви, а животът на мнозина други виси на косъм?

— Доколкото си спомням горкият доктор Джекил отначало не съзнаваше, че в стремежа си да се освободи от всички лоши импулси междувременно е създал мистър Хайд, който беше олицетворение на абсолютното зло, несмекчавано от благостта на доктора.

— Онова нещо в снега не беше просто тъмната страна на нечие съзнание — казах аз, припомняйки си юберскелета, който беше повалил джипа. — В него нямаше нищо човешко.

— Това не е тъмната му страна — съгласи се Романович. — Но може би е създадено от нея.

— Кое то ще рече?

— Не сме сигурни, господин Томас. Но намирам, че е наш дълг да разберем — и то бързо. Беше ви предоставен универсален ключ.

— Да, сър.

— Защо, господин Томас?

— Заради брат Константин, един от блуждаещите мъртви. Получих ключа, за да имам достъп до всяко място, където той реши да се подвизава. Стараех се... да му вдъхна кураж да продължи нататък.

— Интересен живот водите, господин Томас.

— И вашият не е за изхвърляне, сър.

— Дори имате достъп до Клетката на Джон.

— Имаме си вземане-даване. Той е страхотен майстор на бисквитки.

— Кулинарна връзка значи.

— Май тези връзки са общи за всички ни, сър.

Сестра Анджеला поклати глава:

— Аз и вода не мога да кипна.

Романович дръпна лоста на хидравличния механизъм, който свъсваше веждите му при най-малкото понижаване на настроението.

— Той знае ли за дарбата ти?

— Не, сър.

— Според мен си неговата Мери Райли.

— Дано пак не започвате с енигмите, сър.

— Мери Райли е икономката на доктор Джекил. Въпреки че криел всичко от нея, той подсъзнателно се надявал, че тя ще го разкрие и спре.

— Накрая убиват ли тази Мери Райли, сър?

— Не помня. Но ако не си бърсал праха на Хайнеман, няма защо да се притесняваш.

— А сега какво? — попита сестра Анджела.

— С господин Томас трябва да се доберем живи и здрави до Клетката на Джон.

— И да излезем живи и здрави — допълних аз.

Романович кимна:

— Поне можем да опитаме.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Екипираните с грейки монаси на брой бяха с десет повече от седемте джуджета. Само двама или трима си свиркаха по време на работа. Никой не беше необичайно нисък. Обаче докато обезопасяваха двете стълбища, почти очаквах Снежанка да изникне отнякъде с бутилирана вода и насърчителни думи.

В интерес на сигурността проходите към стълбището не биваше да се заключват. Към всеки етаж имаше просторна площадка, затова вратите се отваряха навън, а не навътре.

В приземния, първия и третия етаж монасите пробиваха по четири дупки в касите на всички врати — две отляво и две отдясно — и ги снабдиха със стоманени втулки. Във всяка втулка закрепиха по един малък болт.

Болтовете стърчаха на два сантиметра и пречеха на вратите да се отворят. Този план поставяше на изпитание не само здравината на касата, а и устойчивостта на цялата стена.

Тъй като втулките нямаха нарязи и бяха широки, винтовете можеха да бъдат измъкнати за секунди, което осигуряваше бързо бягство по стълбището.

На втория етаж, където се помещаваха спалните помещения, номерът беше да измислим начин, за да предотвратим отварянето на вратите отвън, ако въпреки всичко нещо проникнеше на стълбището през застопорените с болтове проходи на другите етажи. Братята вече обсъждаха достойнствата на три варианта за обезопасяване.

За защитата на Джейкъб Калвино с Романович вербувахме брат Юмрука от югоизточното стълбище и брат Максвел от северозападното. Всеки от двамата монаси носеше резерва бейзболна бухалка, в случай че първата пострадаше в битката.

Ако тъмната половина на брат Джон Хайнеман таеше омраза към всички хора с физически или психически увреждания, никое дете в училището не беше в безопасност. Всяко от тях можеше да е с издигната кандидатура за унищожаване.

При все това здравият разум подсказваше, че Джейкъб — „Остави го да умре“, си остава основната мишена. Той най-вероятно щеше да бъде или единствената жертва, или първият от многото загинали. Завърнахме се при него в стаята му.

Джейкъб за пръв път не рисувахе. Беше се настанил в стол с права облегалка и от време на време подпираше ръка на възглавничката в скута си. Главата му беше сведена над парче бял плат — може би кърпичка — върху което той съсредоточено бродираше оранжеви цветя.

На пръв поглед това ми се стори необичайно занимание за едно момче, но после се уверих, че бродерията му е изящна. Докато наблюдавах как същите тези широки длани с месести пръсти майсторят сложни и деликатни шарки с конеца и иглата, осъзнах, че не бива да се учудвам повече — или по-малко — на този му талант, отколкото на способността му да извиква на хартията детайлни рисунки с един прост молив.

Оставихме Джейкъб да се занимава с бродерията си и се събрахме пред единствения прозорец.

Брат Максвел е завършил Университета по журналистика в Мисури. Седем години е работил като криминален репортер в Лос Анджелис.

Броят на сериозните престъпления бил по-голям от броя на репортерите, готови да ги отразяват. Всяка седмица десетки трудолюбиви главорези и вманиачени манияци извършвали от брутални по-брутални деяния и за свое недоволство разбирали, че не са завоювали и два реда в някоя колонка.

Една сутрин на Максвел му се наложило да избира между извратено сексуално убийство, убийство, извършено по особено жесток начин с брадва, кирка и лопата, канибалско убийство, пребиването и ритуалното обезобразяване на четири възрастни еврейки в къщата им.

За своя собствена и на колегите си изненада Максвел се барикадирал в кафенето на третия етаж и отказа да излезе, както и да го увещаваха. Там имало автомати, заредени с бонбони, кракери със сирене и фъстъчено масло и той си направил сметката, че ще изкара поне месец, преди да развие скорбут от липсата на витамин С.

Когато редакторът му пристигнал, за да преговаря през барикадираната врата, Максвел поискал или ежеседмични доставки на пресен портокалов сок по стълбата до прозореца, или освобождаване от длъжност. Редакторът се направил, че обмисля предложението за срока, който завеждащият отдел личен състав вицепрезидент му дал, за да избегне евентуален иск за неправомерно уволнение, и приел молбата на напускане.

Максуел триумфирал. Напуснал кафенето и едва по-късно, вкъщи, докато се смее, ме хрумнало, че просто е можел да си подаде оставката. Журналистическата кариера май се била превърнала в затвор.

Когато смехът секнал, Максвел решил, че проявата на лудост е била божи дар, знак да смени Лос Анджелис с място, където ще намери повече сплотеност и по-малко графити. Преди петнайсет години кандидатствал за послушник, приели го и вече е минало цяло десетилетие откакто се е покалугерил.

Той внимателно разгледа прозореца:

— Когато старото абатство беше преустроено в училище, някои от прозорците на първия етаж бяха изцяло сменени с по-големи с дървени рамки. Но това тук са си старите прозорци. По-малки са и всичко им е от бронз — рамки, первази, всичко.

— Стъклата са малки и квадратни — добави Романович. — Онова зверилище, което срещнахме в бурята, няма да се промъкне през тях. Дори да издъни целия прозорец, пак ще бъде твърде голямо, за да влезе в стаята.

— Съществото при охладителната кула беше по-малко от онова, което се блъсна в джипа. То не би могло да се промъкне през двайсет и пет сантиметров квадрат, но ще мине през отворен прозорец.

— Това са еркерни прозорци, които се отварят навън — забеляза брат Максвел, докато барабанеше по ръчката. — Дори ако разбие някое стъкло и занемира вътре, само ще блокира прозореца, който се мъчи да отвори.

— Докато се е прилепило към стената — констатира Романович.

— В този вятър — добави брат Максвел.

— Което не е проблем за него — допълних аз — дори да балансира със седем чинии на бамбукови пръчки.

— Ба! — Брат юмрука махна пренебрежително с ръка. — С три чинии може би, но не и със седем. Тук добре сме се справили. Добре.

Клекнах до Джейкъб:

— Красива бродерия.

— Да са ми заети ръцете — отвърна Джейкъб, без да сваля очи от ръкоделието си.

— Дяволът само търси празните ръце — казах аз.

— Заетите ръце са щастие — отговори простичко той. Подозирах, че майка му му е разкрила удовлетворението и вътрешното спокойствие, които изпълват човека, успял да даде скромния си принос на света.

Освен това ръкоделието му даваше повод да избягва зрителен контакт. През своите двацет и пет години навярно в твърде много очи бе виждал шок, погнуса, презрение и нездраво любопитство. По-добре да не срещаш ниции погледи освен на монахините и на онези очи, които моливът насища с любовта, нежността, ласката, за която копнееш.

— Всичко ще бъде наред.

— Той иска да умра.

— Какво иска и какво ще получи са две различни неща. Майка ти го е нарекла Небивалото, защото никога не е бил налице, когато сте се нуждаели от него.

— Той е небивалото и хич не ни е изтрябвал.

— Вярно. Той е Небивалото, но също така е и Небъделото. Той никога няма да те нарани, няма да се добере до теб, не и докато аз съм тук, не и докато на това място има живи сестра или брат. А те *всичките* са тук, Джейкъб, защото си специален, защото си безценен и неповторим — за тях и за мен.

Той вдигна деформираната си глава и за разлика от друг път не се извърна свенливо, а ме погледна право в очите.

— Добре ли си? — попитах го.

— Добре съм. А ти добре ли си?

— Аха. Добре съм. Ти... в опасност ли си?

— Може би мъничко — отвърнах аз, защото знаех, че ще усети, ако излъжа.

Очите му, разположени несиметрично на триъгълното му лице, бяха спокойни и ясни, изпълнени с плахост и смелост, красиви въпреки

различната си височина.

Гласът му стана по-нежен, но в тези очи блесна проникателност, която не бях съзирал досега.

— Обвиняваше ли се?

— Да.

— Опрощение?

— Получих го.

— Кога?

— Вчера.

— Значи си готов?

— Дано да съм, Джейкъб.

Той не само че се взираше в очите ми, той търсеше погледа ми.

— Съжалявам.

— За какво съжаляваш, Джейкъб?

— За момичето ти.

— Благодаря, Джейк.

— Зная това, което ти не знаеш.

— И какво е то?

— Зная какво е намерила в теб — каза той и отпусна глава на рамото ми.

Джейкъб постигна нещо, което мнозина са опитвали да сторят, но малцина са успели: затвори ми устата.

Прегърнах го и останахме така около минута. Нямаше нужда от думи, защото и двамата бяхме добре, и двамата бяхме готови.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Родион Романович постави голямото дипломатическо куфарче върху едно от леглата в единствената стая, където нямаше деца.

То беше негово. По-рано днес брат Леополд го беше донесъл от стаята му в крилото за гости и го беше пхнал в багажника на джипа.

Романович отвори куфарчето, в което се гушеха два пистолета.

— Това е Пустинен орел, магнум петдесети калибър. — Той вдигна едното оръжие. — Четирийсет и четвърти калибър е истински звяр, но петдесети вдига невероятна патърдия. Ще ти хареса.

— Сър, с това нещо можете да се отдадете на високопроизводителен размисъл в някоя кактусова горичка.

— Суперработа върши, но откатът не е за пренебрегване. Ето защо ви препоръчвам другия пистолет, господин Томас.

— Благодаря ви, сър, но не, благодаря.

— Това е SIG Pro, триста и петдесет и седми калибър, съвсем прилично оръжие.

— Не си падам по пистолети, сър.

— Но поискахте онези стрелци в търговския център, господин Томас.

— Да, сър, но тогава за пръв път дръпнах спусък, пък и оръжието беше чуждо.

— Тона е чуждо оръжие. Моето оръжие. Хайде, взимай.

— Обикновено просто импровизирам.

— Какво импровизираш?

— Самоотбрана. Ако не разполагам с истинска или гумена змия, под ръка винаги има нещо, та чак с лопата да го ринеш.

— Познавам ви по-добре от вчера, но по мое скромно мнение в някои отношения още си оставате особен младеж.

— Благодаря ви, сър.

В дипломатическото куфарче имаше по два пълнителя за всеки пистолет. Романович зареди оръжията и пхна резервните пълнители в джобовете на панталона си. В куфарчето имаше и раменен кобур, но

руснакът не му обърна внимание. Той взе пистолетите и пъхна ръце в джобовете на палтото си. Те бяха празни, когато ги извади. Бая дълбоки ще да са били тия джобове. Палтото беше толкова добре скроено, че въобще не се деформира от тежестта на пистолетите.

Романович погледна през прозореца, провери колко е часът и подхвърли:

— Трудно е да си представиш, че е само три и дваисет.

Зад белия саван на снежния вихър денят очакваше близкото си погребение с мъртвешкосиво лице.

Руснакът затвори куфарчето и го пъхна под леглото.

— Искрено се надявам, че той е само заблуден.

— Кой, сър?

— Джон Хайнеман. Дано не е луд. Освен че са опасни, лудите учени са и досетливи, а нямам нерви да се занимавам с досадници.

В кабината на асансьора не звучеше музика. Радост за ушите. Слязохме на приземния етаж по този начин, за да не се пречкаме на братята, заети с отбраната на двете стълбища.

Когато обезопасят окончателно стълбищата и приберат всички деца по стаите им, братята ще извикат кабините на втория етаж и ще ги застопорят там с ключа на игуменката.

Ако някое нечестиво създание проникнеше в асансьорната шахта отгоре или отдолу, кабината ще блокира достъпа му до втория етаж.

Всеки асансьор е снабден с аварийен изход откъм тавана. Братята вече се яха погрижили за блокирането им отвътре, така че и този маршрут беше отрязан за нападателите.

На пръв поглед беше помислено за всичко, но братята бяха човешки същества и следователно със сигурност не беше помислено за всичко. Ако можехме да мислим за всичко, още щяхме да сме в Рая — безплатен престой, ядене на корем и несравнимо по-добри дневни програми по телевизията.

От приземния етаж отидохме в котелното. Обръчите от газ съскаха, помпите тътнеха. В мястото витаеше на гениална техническа атмосфера.

Можехме да излезем във виелицата и да се отправим към новото абатство през дълбоките преспи от сняг, рискувайки нова среща с юберскелета. Този маршрут имаше много предимства за търсачите на приключения: фъртуната, която е същинско предизвикателство,

студеният въздух, който ще прочисти главата ви, ако преди това не заледи синусите ви, и възможността да си поиграете на снежни ангели.

Сервизните тунели предлагаха проход без лошо време и вятър, чието пищене да заглуши стъпките на наглите гамени. Може би ако онези мощехранилници, без значение от броя им, бяха отишли да се скитат около училището в очакване на истинската нощ, лесно щяхме да спринтираме до новото абатство.

Взех специалната отвертка от куката до ниския вход на сервизния тунел и коленичихме до таблото. Ослушахме се.

— Чувате и нещо?

— Нищо — отвърна ми руснакът, след като измина още половин минута.

Когато пяхнах отвертката в първия от четирите винта, ми се стори, че нещо стърже от другата страна. Спрях се, послушах се и след малко попитах:

— Чухте ли нещо?

— Нищо, господин Томас.

След още половин минута напрегнато ослушване почуках с кокалчетата по входното табло.

В отговор отгатък започна бясно тракане, изпълнено с ярост, нужда и хладнокръвно желание. Цялото това неистово танцуване на степ по таблото беше съпътствано от онзи пронизителен вой, който сега май излизаше от три или четири гърла.

Затегнах разхлабения винт и върнах отвертката на стената.

— Жалко, че госпожа Романович не е тук — въздъхна руснакът, докато се качвахме на приземния етаж с асансьора.

— Кой знае защо не съм си представял госпожа Романович, сър.

— Наистина кой знае защо, господин Томас. Женени сме от двайсет блажени години. Споделяме много общи интереси. Тази ситуация *толкова* щеше да ѝ хареса.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ако скелетообразните часовои бяха решили да вардят изходите от училището, те най-вероятно щяха да съсредоточат вниманието си върху предния вход, гаража и антрето, водещо към кухнята.

С Романович се споразумяхме да напуснем сградата през прозорците в кабинета на сестра Анджела, който беше и най-далечната точка от трите врати, главен прицел на вражеското внимание. Лампата на писалището светеше, въпреки че игуменката я нямаше.

— Сестра Анджела има гатанка, сър — каза аз и посочих плакатите на Джордж Вашингтон, Фланъри О'Конър и Харпър Ли. — Какво е общото между тези тримата, на което тя се възхищава най-много?

На Романович не му се налагаше да ме пита кои са двете жени.

— Силата — отвърна той. — Вашингтон очевидно я е притежавал. Фланъри О'Конър е страдала от кожна туберкулоза, но не се е оставила на болестта. А Харпър Ли трябва да е била силна, за да живее в такова време и на такова място, да публикува романа си и да устои на гнева на лицемерите, изобличени от перото ѝ.

— Като библиотекар имахте преднина.

Бях изключил лампата и дръпнах пердетата, когато Романович пак се обади:

— Навън все още цари бяло затишие. Ще се загубим на десет крачки от училището.

— Не и с моя психически магнетизъм, сър.

— Не знаех, че в кутийките с бонбони още имало награди за добрите деца.

Отворих чекмеджетата на бюрото, намерих ножица и с леко чувство на вина отрязах от пердето ивица плат, дълга близо два метра. Увих единия ѝ край около дясната си ръка.

— Ще ви подам другия край, когато излезем, сър. Така няма да се изгубим дори фъртуната да ни заслепи.

— Не разбирам, господин Томас. Да не би да казвате, че лентата ще ни отведе до абатството?

— Не, сър. Лентата просто ще ни служи за връзка. Ако се съсредоточа върху човека, когото искам да открия, и се поразходя или покарам колата, почти винаги психическият магнетизъм ме привлича към него. Сега ще мисля за брат Джон Хайнеман в Клетката.

— Колко интересно. Най-много ме развълнува уточнението „почти“.

— Е, аз съм първият, който ще си признае, че не живее безплатно в Рая.

— И какво значение има признанието ви, господин Томас?

— Не съм свършен, сър.

След като се уверих, че добре съм закопчал качулката под брадичката си, повдигнах долната част на прозореца, излязох сред воя и пристъпите на фъртуната и потърсих знаци от гробовните искейписти. Добре, че не зърнах тътрузеци се кокали, защото видимостта беше ограничена.

Романович ме последва и затвори прозореца подире ни. Нямах как да го зарезим, но пък божествената армия от монаси и монахини и бездруго не можеше да охранява цялата сграда, дори в момента се изтегляше на втория етаж, канейки се да защитава само тази ограничена зона.

Гледах как руснакът завързва другия край на лентата около китката си. Веригата помежду ни беше дълга към метър и трийсет.

Загубих ориентация едва на шест стъпки от училището. Нямах понятие в коя посока се намира абатството.

Извиках в съзнанието си образа на седналия в мистериозната приемна брат Джон, там долу, в Клетката, и започнах да си проправям път през снега. Напомних си да внимавам с лентата.

Снегът беше затрупал всичко до коляно, а на места преспите стигаха до хълбоците ми. Изкачването през върхлитащата лавина не би могло да бъде по-неприятно.

Понеже съм от пустинята, лютият студ ме привличаше горе-долу колкото картечарски огън. Но най-лошото беше какофонията на фъртуната, съчетана с бялото затишие. С всяка крачка ме завладяваше някакво странно клаустрофобично чувство — страх от това открито пространство.

Ненавиждах и оглушителното бумтене на вятъра, което не позволяваше да си кажем и дума с Романович. С напредването на деня този, когото през изминалите седмици вземах за мълчалив стар мечок, определено беше станал словоохотлив. Сега, когато бяхме от едната страна на барикадата, нашите разговори ми доставяха не по-малко удоволствие отколкото когато мислех, че сме врагове.

Веднъж изчерпят ли се въпросите за Индианаполис и многото му чудесии, повечето хора не намират какво друго да си кажат.

Разбрах, че сме стигнали до каменното стълбище, което водеше към Клетката на Джон, когато се препънах в него и за малко не паднах. Табелката с бронзовия надпис LIBERA NOS A MALO така беше покрита от снежната пелена, че посланието беше променено — вместо *Избави ни от Лукавия* то гласеше само *Лукавия*.

Когато отключих петстотин килограмовата врата, тя се завъртя на пантите си и разкри каменния коридор, окъпан в синкава светлина.

Влязохме вътре. Вратата се затвори и ние се освободихме от веригата, която ни държеше заедно по време на Голямото изкачване.

— Впечатлен съм, господин Томас.

— Психическият магнетизъм не е придобито умение, сър. Все едно да се гордея, че бъбреците ми функционират както трябва.

Отупахме снега от палтата си и руснакът свали мечата си шапка.

Когато се изправихме пред стоманената врата, на която с блестящи букви беше изписано LUMIN DI LUMINE, ударих пети, за да се отърва от полепналия по краката ми сняг. Романович, който се оказа по-предвидлив гост, просто свали ципа на ботушите си и се измъкна със сухи обувки.

— Светлина от светлината — преведе думите от вратата той.

— А земята беше пуста и неустроена; и тъмнината беше върху бездната — подех аз. — И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. Светлината на света произтича от извечната светлина на Бога.

— Със сигурност това е едното значение — съгласи се Романович. — Но другото тълкувание е, че видимото може да се роди от невидимото, че материята може да се роди от енергията, че мисълта е вид енергия и като такава може да се конкретизира в материалния обект, който се въобразява чрез нея.

— Брей, сър, доста важни били тези три думи.

— И още как — съгласи се той.

Притиснах дясната си ръка към плазмения екран в широкия стоманен архитрав.

Пневматичната врата се плъзна настрани със съскането, което трябваше да напомня на брат Джон, че във всяко човешко начинание, без значение с какви добри намерения е предприето, дебне змия. Като се има предвид докъде го бяха отвели изследванията му, не е било излишно към съскането да добави тътен на камбани, блясък на светкавици и заплашителен гръмовен глас, който изрича: „*Свише не му е дадено на човек да знае някои неща.*“

Пристъпихме в камерата, прилична на восьчножълт порцеланов съд без ръбове и ъгли, чиито стени излъчваха маслена светлина. Зад нас вратите се затвориха със съскане, светлината избледня и ни обгърна мрак.

— Не усещам движение — казах аз, — но съм абсолютно сигурен, че това е асансьор, който ни води няколко етажа по-надолу.

— Да — отговори Романович. — Подозирам, че ни заобикаля огромен оловен резервоар с тежка вода.

— Наистина ли? Не ми беше хрумвало.

— Знам.

— С какво се характеризира тежката вода, сър, като изключим очевидния факт, че е по-тежка от обикновената?

— В тежката вода водородните атоми са заменени от деутерий.

— Да, разбира се. Бях забравил. Повечето хора си я купуват от бакалията, но аз дебна милионния галон в „Котско“.

Порталът пред нас се отвори със съскане и се озовахме в преддверието, окъпано в червена светлина.

— Сър, за какво служи тежката вода?

— Тя намира приложение главно като охладител в ядрените реактори, но ми се струва, че тук тя се използва с други цели, може би на второ или трето място като щит срещу космическото лъчение, което може да повлияе на субатомните експерименти.

Пренебрегнахме обикновените стоманени врати вляво и вдясно, насочвайки се към централния портал, на който пишеше:

PER OMNIA SAECULA SAECILORUM.

— *Вовеки веков* — намръщи се Романович. — Това не ми харесва.

Полиана Од отново се прояви:

— Но, сър, та това е просто възхвала на Бога: „Защото твое е царството, и силата, и славата, во веки веков. Амин.“

— Без съмнение това е било съзнателно намерение на Хайнеман, когато е избирал тези думи. Подозирам обаче, че подсъзнателно е изразил гордостта от собствените си постижения, загатвайки, че сътвореното от него тук ще преодолее времето и ще остане във вечността, достъпна иначе само за Божието царство.

— Не бях се сетил за тази интерпретация, сър.

— Не, не бяхте, господин Томас. Тези думи може би показват гордост, надвишаваща обикновения хюбрис^[1], себевеличаенето на човек, който не се нуждае от чуждо одобрение или похвала.

— Но брат Джон не е откачалка, вманиачена на тема его, сър.

— Не съм казал, че е откачалка. А и най-вероятно той искрено вярва, че трудът му е смирен опус в търсенето на Бог.

Вовеки веков се плъзна настрани без съскане и ние влязохме в кръглото помещение, десет метра в диаметър, в центъра на което върху виненочервен персийски килим бяха разположени четири стола с извити облегалки. От лампионите, поставени до всеки стол, в момента три пръскаха светлина.

Брат Джон, в туника и скапуларий, но с отметната назад качулка, ни очакваше.

[1] Хюбрис (гр.) — понятие в древногръцката митология, изразяващо човешката дързост, на която се гневели олимпийците. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Медноцветната светлина създаваше уют. Периферията на стаята бе потънала в сенки, а извитата стена блещукаше мрачно. С Романович се настанихме на столовете, които очевидно бяха приготвени за нас.

На масичката до столовете, където обикновено на чаен поднос се мъдреха три топли бисквитки, нямаше и следа от подкрепително угощение. Може би брат Джон беше твърде зает, за да му е до печене.

Както винаги премрежените му виолетови очи гледаха проникателно, но без следа от подозрение или враждебност. Когато заговори, усмивката му беше топла, а гласът — дълбок:

— Необяснимо защо днес се чувствам уморен, а на моменти дори угнетен.

— Интересно. — Забележката на Романович беше насочена към мен.

— Радвам се, че дойде, Чудако Томас — продължи брат Джон. — Посещенията ти са толкова ободряващи.

— Уф, сър, понякога съм истинска досада.

Брат Джон кимна на Романович:

— А ти си нашият гост от Индианаполис. Виждал съм те само един-два пъти, и то отдалеч, без да имам удоволствието да разговаряме.

— Сега ще имате това удоволствие, доктор Хайнеман.

Брат Джон театрално вдигна голямата си десница в знак на протест:

— Господин Романович, вече не съм същият човек. Сега съм само Джон или брат Джон.

— Значи си приличаме, защото аз съм само агент Романович от Националната агенция по сигурност — каза синът на професионалната убийца и представи служебната си карта.

Вместо да се наведе и да погледне ламинираната карта, брат Джон се обърна към мен:

— Такъв ли е наистина, Од Томас?

— Бих казал, че това поприще му подхожда много повече от библиотекарството.

— Господин Романович, за мен преценката на Од Томас има много по-голяма тежест, от която и да е идентификационна карта. На какво дължа честта?

— Доста нашироко сте се разположили, брат Джон — подхвърли Романович, докато прибираше картата си.

— Не съвсем. Може би широтата, която усещате, се дължи на мащаба на заниманията ми, а не на съоръжението, в което го осъществявам.

— Сигурно са ви нужни много специалисти за поддръжката му.

— Едва шестима братя с висше техническо образование. Системите ми почти изцяло са в твърдо състояние.

— Случва се да получавате техническа помощ с хеликоптер от Силициевата долина.

— Да, господин Романович. Доволен съм, но и изненадан, че НАС проявява интерес към заниманията на един скромнен монах.

— Аз самият съм религиозен, брат Джон. Когато чух, че сте създали компютърен модел, който според вас изважда наяве най-дълбоката и фундаментална структура на реалността, по-дълбока дори от равнище квантова пяна, бях силно заинтригуван.

— Трябва да допусна — изрече брат Джон след дълго мълчание, — че сте запознат с някои разговори, които си позволих да проведа преди няколко години с бивши колеги.

— Допускането ви е правилно, брат Джон.

— У, не бива да ги виня. — Монахът въздъхна намръщено. — В секуларизирания, доминиран от конкуренцията свят на науката подобни неща не остават поверителни.

— Следователно вярвате, че сте развили модел, който ви е разкрил най-дълбоката структура на реалността?

— Не вярвам, господин Романович. *Знам*, че резултатите от модела са истина.

— Каква увереност.

— Аз създадох модела, защото исках да избягна предубежденията към възгледите ми. Зададохме като входяща информация всичко съществено от квантовата теория и

доказателствата, на които тя се крепеше. Така позволихме на армията от компютри да развие модела без субективна човешка намеса.

— Компютрите са човешки продукт, следователно в тях е вградена субективната човешка намеса — изтъкна Романович.

— Меланхолията, която ме е налегнала днес, не оправдава лошите ми маниери — извини се брат Джон. — Желаш ли бисквитки?

Май само аз се трогнах от предложението за бисквитки:

— Благодаря ви, сър, но пазя място за две парчета кейк след вечеря.

— Да се върнем на вашата увереност — прекъсна ни Романович. — Откъде *знаете*, че резултатите от модела са истина?

По лицето на брат Джон се изписа щастливо блаженство. Когато заговори, в гласа му се усещаше леко треперене, което може би се дължеше на страх пред Бога:

— Приложих извода от модела... и се получи на практика.

— И какъв е изводът от модела, брат Джон?

Брат Джон сякаш усили десетократно мълчанието в стаята със силата на личността си. Той се приведе и тихо рече:

— Под последния слой привиден хаос се крие непонятен ред. Последното ниво на реда е *мисълта*.

— Мисълта?

— Коренът на цялата материя във вселената расте в основа, която има всички характеристики на мисловните вълни.

Той плесна с ръце и допреди малко мрачните стени засветиха ярко. Срещу тях и около нас, от пода до тавана, сложни преплитачи се линии в богата цветна палитра образуваха непрекъснатоменящи се модели, които напомняха на топли течения в безкрайно дълбок океан. При цялата си сложност линиите бяха ясно подредени, а в моделите се усещаше преднамереност.

Тази демонстрация беше толкова красива и загадъчна, че едновременно привличаше погледа ми и ме караше да извърщам очи; бях поразен от удивление и ужас, от благоговение, но и от чувството, че съм недостоеен; щеше ми се да падна ничком и да призная цялата си низост.

— Това, което виждате пред себе си, не са Божиите мисловни модели, които са основата и вътъка на реалността и които, разбира се,

няма как да видим, а компютърната им възстановка, базирана върху споменатия модел — обясни брат Джон.

— Тази малка демонстрация има изключително мощно въздействие върху хората, защото резонира с нас на някакво толкова дълбоко ниво, че по-дълго съзерцание може да причини страхотно емоционално разстройство.

Предполагам, че съм изглеждал потресен колкото Родион Романович.

— Значи — рече руснакът, след като възвърна самообладанието си — изводът от модела е, че вселената — с цялата си материя и всички форми на енергия — е възникнала от мисълта.

— Бог си представя света и го сътворява.

— Е, знаем, че материята може да се превръща в енергия, както при горенето на нефт, когато се отделят светлина и топлина...

— Както при разпадането на атомното ядро, при което се образуват ядрата на още по-малки атоми, а също така се отделя голямо количество енергия — прекъсна го брат Джон.

— Но вие твърдите, че мисълта — или поне божествената мисъл — е форма на енергия, която може да се преобразува в материя, което е обратното на ядреното деление — настоя Романович.

— Не, не е обратното. Това не е просто ядрено сливане. Тук обичайните научни термини са неприложими. Това е... да си представиш материята и да я сътвориш със силата на волята си. И тъй като сме надарени с мислене, воля и въображение, макар и в човешки мащаб, ние също имаме силата да творим.

С Романович се спогледахме.

— Сър — подех аз, — гледали ли сте някога филма „Забранената планета“?

— Не, господин Томас, не съм.

— Мисля, че когато всичко това приключи, трябва да го гледаме заедно.

— Аз ще правя пуканките.

— Със сол и щипчица чили на прах?

— Както кажете.

— Сигурен ли си, че не искаш от бисквитките ми, Од Томас? — намеси се брат Джон. — Знам, че ги харесваш.

Очаквах да направи заклинателен жест и шоколадовите вкуснотийки да се появят на масичката край стола ми от въздуха.

Романович взе думата:

— Брат Джон, по-рано казахте, че сте приложили извода от компютърния модел, и той е, че всички прояви на материята са възникнали от мисълта. Вселената, светът ни, дърветата, цветята, животните... реалността е била въобразена, преди да възникне.

— Да. Както виждате, науката ме отведе в лоното на вярата.

— Какво имавте предвид, когато казахте, че сте *приложили* наученото?

Монахът се приведе в стола си. Свитите му в юмруци ръце като че ли се бореха с обзелото го вълнение. Лицето му сякаш се бе подмладило с четирийсет години и брат Джон приличаше на момче, открило чудесата на юношеството.

— Аз — прошепна той — създадох живот.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Това не бяха Карпатите, а калифорнийската Сиера. Отвън снегът не валеше, а направо летеше, без гръмотевици и светкавици. Разочаровано установих, че в стаята липсват позлатени жироскопи, прациящи дъги от електричество и луди гърбушковци с очи като фенери. Друго си е било в славните дни на Карлоф и Лугоши. Сегашните луди учени нищо не отбират от мелодрама.

От друга страна, брат Джон Хайнеман е по-скоро заблуден, отколкото луд. Ще видите, че това е вярно, но също така ще видите, че разликата между „луд“ и „заблуден“ е тънка като цъфналото на цъфнал косъм.

— Тази стая — заяви брат Джон с любопитна смесица от веселие и сериозност — не е каквото и да е помещение, а революционна машина.

— Тук следват неприятностите — каза ми Романович.

Брат Джон продължи:

— Ако си представя даден обект и съзнателно проектирам образа му, машината го улавя, разпознава го като проекция и го отделя от всяка друга мисъл, усилва насочената ми мисловна енергия няколко милиона пъти и произвежда въобразения обект.

— Мили божке, сигурно сметката ви за електричество е чудовищна!

— Не е незначителна — призна той, — но не е чак толкова зле. Едно на ръка, тук са важни не толкова волтовете, колкото амперите.

— Пък и сигурно ви таксуват по индустриална тарифа.

— Не само, Од Томас. Лабораторията ми се ползва с данъчни облекчения, защото всъщност е религиозна организация.

— Като казвате, че е достатъчно да си представите даден обект, за да го произведе стаята, имате предвид като бисквитките ви? — запита Романович.

Брат Джон кимна.

— Точно така, господин Романович. Искате ли?

— Бисквитките не са живи — намръщи се руснакът. — Казахте, че сте създали живот.

Монахът отрезвя:

— Да. Прав сте. Да не го превръщаме в салонна игра. Става дума за най-важното, за връзката на човека с Бога и смисъла на съществуването. Да преминем директно към главното шоу. Ще създам едно пухче за вас.

— Какво? — попита Романович.

— Ще видите — обеща брат Джон и се усмихна многозначително, след което се намести на стола си, затвори очи и челото му се нагъна, сякаш набраздено от дълбока мисъл.

— Сега ли го правите? — поинтересувах се аз.

— Мислех, че ще ви трябва нещо като шлем, нали знаете, от който стърчат жици и всякакви щуротии.

— Аз съм над подобни примитивизми, Од Томас. Стаята е настроена към точната честота на мисловните вълни. Тя е приемател и усилвател, но само на моите и на ничии други мисловни проекции.

Хвърлих поглед към Романович. Руският мечок беше по-намръщен от всякога.

След двайсетина секунди въздухът като че ли се сгъсти и натежа от влага, но не беше влажен. Налягането взе да ме притиска от всички страни, сякаш се спускахме в океанските дълбини.

На персийския килим пред стола на брат Джон се появи сребристо сияние, което заблещука несигурно, като лъч светлина, пречупен в някой от обектите в стаята, въпреки че това обяснение не беше вярно.

След миг във въздуха се образуваха мънички бели кубчета като захарни кристалчета. Броят им внезапно нарасна и едновременно с това те започнаха да се сливат. Сякаш наблюдавах на видео повторение на случилото се в гаража.

С Романович скочихме на крака, без съмнение водени от една и съща мисъл: *„Ами ако пухче е галеното име, което брат Джон е дал на ходещата гробница?“*

Тревогата ни не беше основателна. Съществува, което доби форма пред нас, имаше размерите на хамстер. Съвсем бяло, съчетаващо черти на кученце, котенце и зайченце, то отвори огромните си сини очички — очите на Том Круз без хищническия им

елемент, усмихна ми се подкупващо и издаде бълбукащ, музикален звук.

Брат Джон отвори очи, усмихна се на създанието и ни представи:
— Джентълмени, запознайте се с първото си пухче.

* * *

Не съм бил пряк свидетел на събитията, разиграли се в училището паралелно с откровенията в Клетката на Джон. Ето защо ги описвам по сведенията на очевидци.

Докато Джейкъб бродира в стая номер четиринайсет, брат Юмрука слага стол пред отворената врата, сяда, намества бухалката на коленете си и започва да наблюдава коридора.

Петнайсет години след като е избягал от журналистическото си поприще, брат Максвел може би се надява, че не е изминал целия този път само за да се натъкне на същото безсмислено насилие, на което е можел да се радва до пресита в Лос Анджелис без обет за бедност.

Максуел седи на стол близо до единствения прозорец в стаята. Той не обръща внимание на отиващия си ден зад стъклата, защото играта на снежната виелица почти го е хипнотизирала.

Шум, по-рязък от воя на вихрите, серия от леки почуквания привлича вниманието му към прозореца. Менящ се калейдоскоп от кости се е притиснал към стъклата.

Максуел бавно се надига от стола, сякаш някое по-рязко движение може да докара посетителя до нервна възбуда, и прошепва:

— Брат Салваторе.

Седнал с гръб пред отворената врата, брат Юмрука се е унесъл в мисли за най-новата книга на любимата си писателка, в която не се разказва нито за порцеланов заек, нито за мишле, спасяващо принцеса, но въпреки това е чудесна. Той не чува брат Максвел.

Брат Максвел се дръпва от прозореца и осъзнава, че и двете му бухалки са до стола му. Отново прошепва името на Салваторе, вероятно не по-силно отпреди.

Моделите от кости непрекъснато се променят, но не възбудено, а някак мързеливо, създавайки впечатлението, че съществото се намира в състояние, подобно на сън.

Движенията като на забавен каданс окуражават брат Максвел да се върне до стола за бухалките.

Тъкмо се е навел и е уловил оръжието, когато чува как едно от стъклата над главата му се пропуква. Той скача и крясва:

— *Салваторе!*

* * *

Макар и образувано от кубчета, пухчето беше топчестото и пухкаво като името си. Огромните му уши клепнаха и то ги отметна назад с лапа. Такъв любимец би подхождал на момчето от опаковките на брашното „Пилсбъри“.

Брат Джон заговори с прехласнато лице:

— Цял живот съм бил обсебен от реда. Искан да го открия в хаоса. Да го наложам на хаоса. И ето го този сладък мъник — роден от хаоса на мисълта, от пустотата, от нищото.

Изправеният на крака Романович не сваляше гарда:

— Несъмнено не сте го показали на абата.

— Все още не — отговори брат Джон. — Всъщност вие първи го видяхте... доказателството за съществуването на Бог.

— Абатът знае ли, че изследванията ви са водели... натам?

Брат Джон поклати глава:

Той разбира намеренията ми да докажа, че в дъното на материалната реалност, под последния слой на онова, което привидно е хаос, се крият подредени мисловни вълни, идентични с Божието съзнание. Но никога не съм му казвал, че ще създам *живото доказателство*.

— Никога не сте му го казвали! — Гласът на Романович стенеше и се огъваше под товара на изумлението му.

— Искан да го изненадам. — Брат Джон се усмихна на творението си, което се клатушкаше наляво-надясно.

— Да го изненадате? — Изумлението даде път на неверието. — *Да го изненадате?*

— Да. С доказателства за господ.

Романович едва сдържаше презрението си:

— Това не е доказателство за Господ. Това е богохулство — заяви той, по-директен от мен в така създалата се ситуация.

На пръв поглед кикотещото се, щипукащо, синеоко пухче не приличаше на върховно оскърбление на Господ. Първоначалната ми реакция беше: *топчесто, пухкаво, възхитително*.

Обаче когато седнах на ръба на стола и се приведох, за да го разгледам по-добре, бях пронизан от остра тръпка, сякаш ледена висулка се бе забила в окото ми.

Нямах визуален контакт с огромните очи на пухчето, на които им липсваше любопитство, присъщо на истинските кученца или котенца. Те бяха празни; в тях имаше пустота.

Музикалното гукане и кикотът очароваха като записания глас на играчка — докато не си напомних, че това *не е* играчка, а живо същество. Тогава възклицанията му взеха да ми напомнят на кошмарни бълнувания.

Станах от стола и се дръпнах една-две крачки назад от мрачното чудо на брат Джон.

— Доктор Хайнеман — твърдо отсече Романович, — вие сам не се познавате. Не знаете какво сте сътворили.

Брат Джон изглеждаше смутен от враждебността на руснака.

— Виждам, че имате различна представа, но...

— Преди двайсет и пет години сте отхвърлили малформирания си и осакатен син, обезнаследили сте го и сте го изоставили.

Потресен от факта, е това му прегрешение е известно на руснака, брат Джон очевидно искаше да потъне вдън земя от срам, но все пак опита да се защити:

— Вече не съм онзи човек.

— Ще приема, че сте се изпълнили с угризения и дори сте се покаяли, а щедростта ви, когато сте приели монашеството, е била изумителна. Поправили сте се, може би дори сте по-добър, *но не сте различен*. Как сте успели да се самоубедите в противното, при положение че толкова добре познавате теологията на вярата си? Всичките дела на един човек го придружават по пътя му от началото до края. Изкуплението дарява прошка, но не заличава миналото. Някогашният Джон Хайнеман още живее във вас, потиснат от човека, който с усилие на волята сте станали.

— Брат Джон, гледали ли сте Фредерик Марч в „Доктор Джекил и мистър Хайд“? — попитах аз. — Ако се измъкнем от цялата тази каша живи, може би не е зле да го гледаме заедно.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Да кажа, че атмосферата в Клетката не беше здравословна, е като да кажа, че не е желателно да си устройвате пикник в кратера на заспал вулкан, когато земята под краката ви се тресе.

Чувствата на брат Джон бяха наранени, когато чудодейното му творение не беше посрещнато с очаквания ентусиазъм. В разочарованието му се усещаше накърнена гордост, едва прикрито негодувание, докачливостта на раздразнително дете.

Сладкото бездушно пухче седеше на пода и си играеше с краката си, издавайки всичките звуци на същество, което се забавлява страхотно на собствената си компания; перчейки се пред нас, сякаш всеки момент щяхме да заахкаме колко е хубаво. С всяка изминала секунда обаче кикотът му ни забавляваше все по-малко.

Зверилищата от кости, фантомът от кулата и сега това демонично бебе бяха показали безмерна суетност, нечувана и невиджана при истинските свръхестествени реалности. Те съществуваха извън вертикала на свещената йерархия на духовете и земните същества. Тази суетност отразяваше суетността на неуравновесения им създател.

Сетих се за страхотията на Томи ходещия по облаци и осъзнах още една разлика между истински свръхестественото и изкривените неща, на които се бяхме нагледали през последните дванайсет часа: фундаменталния *органичен* характер на свръхестественото, което не е изненадващо предвид факта, че истинските духове някога са били жива плът.

Зверовете от кости приличаха на машини. След като скочи от камбанарията, Смъртта се разпадна на геометрични фрагменти; разлетя се на чаркове като гръмнала машина. Еквивалентът на пухчето не беше кученце или котенце, а механична играчка.

Романович стоеше с ръце в джобовете на палтото си, сякаш всеки момент щеше да извади петдесеткалибровия Пустинен орел и да направи пухчето на кайма.

— Доктор Хайнеман — каза той, — това, което сте създали, не е живот. След смъртта си то не се разлага, а се саморазрушава чрез процес, който е подобен на делението, но при който не се отделя топлина и не остава нищо. Това, което сте създали, е *антиживот*.

— Просто не разбирате величието на постижението ми — възмути се брат Джон. Светлината и оживлението напуснаха лицето му и то посърна като фасадата на курортен хотел със заковани прозорци през мъртвия сезон.

— Докторе — продължи Романович, — уверен съм, че сте построили училището като изкупление за злото, което сте сторили на сина си. Също така съм уверен, че сте уредили преместването на Джейкъб тук като знак на покаяние.

Брат Джон се втренчи в него и продължи да се укрепва зад заковани прозорци и спуснати щори.

— Но някогашният Джон Хайнеман все още живее във вас и действа според собствените си подбуди.

Обвинението изтръгна брат Джон от пашкула му:

— Какво намекувате?

— Как може да разкарате това нещо? — попита руснакът и посочи с пръст пухчето.

— Чрез мисъл. Способен съм да прекратя битието му със същата лекота, с която го създадох.

— В името Господне, какво чакате тогава!

Брат Джон стисна зъби и очите му се присвиха. За един момент той съвсем не изглеждаше склонен да удовлетвори молбата на руснака.

Романович излъчваше не само авторитета на висш военен, но и морална сила. Той измъкна едната си ръка от палтото и с жест го подкани да побърза.

Брат Джон затвори очи, набърчи чело и прекрати битието на пухчето чрез мисъл. Слава богу, кикотенето престана. После съществуването се разпадна на тракащи, потръпващи кубчета. И изчезна.

Когато монахът-учен отвори очи, Романович го гледаше внимателно:

— Вие самият отбелязахте, че цял живот сте били обсебен от реда.

— Всеки трезвомислещ човек избира реда пред анархията, реда пред хаоса — отвърна брат Джон.

— Съгласен съм, доктор Хайнеман. Но когато сте били млад, редът толкова ви е обсебил, че сте презирали всяка форма на безредието, възприемали сте я като лична обида. Хаосът ви е изпълвал с погнуса, ненавиждали сте го. Липсвала ви е търпимост към всеки, който според вас е засилвал безредието в обществото. По ирония на съдбата сте развили нещо, да го наречем интелектуален, а не емоционален обсесивно-компулсивен комплекс за безредие.

— Говорили сте със завистници — изсмя се брат Джон.

— Когато синът ви се е родил, вие сте възприели деформациите му като биологично безредие, толкова по-непоносимо, защото е излязло от слабините ви. Обезнаследил сте го. Желали сте смъртта му.

— Никога не съм желал смъртта му. Та това е възмутително!

Тук се намесих, макар че донякъде се чувствах като предател:

— Сър, Джейкъб си спомни как сте го посетили в болницата и сте казали на майка му да остави инфекцията да си свърши работата.

Кръглото лице се изду като балон, завързан на връв. Не можех да преценя дали кима за потвърждение, или отрича с глава. А може би и двете? Той не можеше да говори.

Романович изостави обвинителния тон и заговори тихо, но настойчиво:

— Доктор Хайнеман, съзнавате ли, че сте създали адски изчадия, които мисълта ви е материализирала извън тази стая, които са убивали?

* * *

В училището брат Максвел напрегнато стои в стая четиринайсет с вдигната бухалка, докато брат Юмрука, който в дните на далечната си младост се е разправял с не един гъзар и неотдавна е прегазил цял юберскелет с джип, го раздава по-спокойно.

Всъщност Юмрука се обляга почти нехайно на бухалката си, все едно тя е бастун.

— Някои, дето се имат за голяма работа, си мислят, че ти се изперчат с мускули, ха ще си подвиеш опашката, обаче ги бива само за едното репчене. Не им стиска за повече.

Брат Максвел възразява:

— Това нещо няма нито мускули, нито опашка — само кокали и кости.

— Ми нали това ти казвам?

Половината от пукнатото стъкло пада от бронзовата рамка и се разбива на пода.

— Тоя тиквеник няма как да влезе през толкова тесни прозорчета.

Стъклото се дочупва.

— Не ме плаши — обръща се Юмрука към хрътката на Небивалото.

— Но мен ме плаши — обажда се Максвел.

— Не се плаши, бе — успокоява го Юмрука. — Ти си истински, братко, ти си от плът и кръв.

Възлест чвор от огъващи се кости се протяга през дупката в еркерния прозорец.

Още едно стъкло се пуква, трето експлодира и стотиците късчета стъкло се посипват по обувките на двамата монаси.

В другия край на стаята Джейкъб не показва страх. Главата му е приведена над ръкоделието, възглавничката седи в скута му и той създава прекрасен ред с бялата канава и прасковения конец, докато творението на хаоса счупва още две стъкла и напъва бронзовата рамка на прозореца.

Брат Флечър се вестява от коридора:

— Време е за шоу. Нужда от подкрепление?

Брат Максвел отговаря утвърдително, но брат Юмрука казва, че е виждал по-големи здравеняци в Джърси, и го пита за асансьора.

— Покрит е — уверява го брат Флечър.

— Тогава я по-добре стой до Джейкъб да го изведеш бързо, в случай че тоя тиквеник успее да ни се натресе през прозореца.

— Ама нали каза, че няма как да влезе! — протестира брат Максвел.

— Няма, брате. Вярно, голямо репчене, голямо нещо, но голият факт е, че тоя мушморок го е страх от нас.

Бронзовата рамка и многото перила стенат и пъшкат.

* * *

— Адски изчадия? — Кръглото лице на брат Джон сякаш се изду и почервения под натиска на вариантите, който от който по-мрачен, които се рояха в главата му. — Без собствено съзнание? Не е възможно.

— Щом не е възможно — започна Романович, — значи сте ги създали умишлено? Защото те съществуват. Видяхме ги.

Дръпнах надолу ципа на якето си и измъкнах сгънатия лист, който бях откъснал от блока на Джейкъб. Когато разгърнах хартията, образът на звяра затрептя като жив.

— Синът ви е видял това на прозореца си, сър. Според него това е хрътката на Небивалото. Дженифър ви е наричала Небивалото.

Брат Джон пое рисунката като омагьосан. Страхът и съмнението, изписани на лицето му, опровергаха увереността в гласа му.

— В това няма и капка смисъл. Момчето е умствено изостанало. Това са фантазии на един болен ум.

— Доктор Хайнеман, преди двацет и седем месеца бившите ви колеги заключили от обажданията и имейлите ви, че може би вече сте... създали нещо — намеси се Романович.

— Да. Така е. Показах ви го преди малко.

— Патетичното клепоухо същество?

Гласът на руснака беше изпълнен дори не толкова с презрение, колкото със съжаление. Брат Джон мълчеше. Суетата посреща съжалението както осата — заплахата към гнездото си: на нож. Желанието да жили придаде отровен блясък на премрежените виолетови очи.

— Ако не сте постигнали никакъв напредък за тези двацет и седем месеца — продължи Романович, — дали това не е заради нещо, случило се преди две години, което така ви е стреснало, че едва наскоро отново сте започнали да включвате машинката за божественото съзидание и да „творите“?

— Самоубийството на брат Константин — изрекох аз.

— Кое не е никакво самоубийство — допълни Романович. — Изпуснали сте някое изчадие в нощта, доктор Хайнеман, и когато Константин го е видял, смъртната му присъда е била подписана.

Или рисунката беше омагьосала монаха-учен, или той не смееше да ни погледне в очите.

— Подозирали сте какво се е случило и сте преустановили изследванията си — но неотдавна сте ги подновили от извратена

гордост. Сега брат Тимотей е мъртъв... дори и в този час чудовищните ви сурогати се опитват да убият сина ви.

— Много отдавна се покаях за прегрешенията спрямо сина ми и майка му — задавено рече брат Джон с поглед, прикован в рисунката. Кръвта бушуваше в слепоочията му.

— Дори вярвам, че покаянieto ви е било искрено — отстъпи Романович.

— Получих опрощение.

— Признали сте и ви е било опростено, но едно ваше друго „аз“ не е признало, защото не е смятало, че се нуждае от опрощение.

— Сър, убийството на брат Тимотей снощи беше... чудовищно, нечовешко. Длъжен сте да ни помогнете.

С тъга споделям, че когато брат Джон едва удържа сълзите в очите си, аз почти бях убеден, че той не плаче за Тим, а за себе си.

— Изминали сте пътя от послушник до подстриган монах. Но по думите ви сте се уплашили, когато се е оказало, че вселената е продукт на нечия воля, и сте се обърнали към Бог със страх.

— Разкажанието е по-важно от мотивацията за него — процеди брат Джон.

— Може би — съгласи се Романович. — Но повечето от нас се обръщат към него с любов. Част от вас, един друг Джон, изобщо не се е обърнал към него.

— Братко Джон, Другият е едно сърдито дете — извиках аз в пристъп на неочаквано прозрение.

Най-накрая той вдигна глава от рисунката и ме погледна в очите.

— Детето, което от твърде ранна възраст видяло анархията в света и се побояло от нея. Детето, което яростно не искало да живее в такава бъркотия, което видяло хаоса и закопняло да открие ред в него.

Изад виолетовите прозорци Другия ме гледаше с презрението и мнителността на дете, което не знае човечност и съчувствие, дете, от което по-добрият Джон беше успял да се отдели, но не и да избяга.

Още веднъж му обърнах внимание на рисунката:

— Сър, обсебеното от реда дете, което създадо груб модел на квантовата пяна с четирийсет и седем комплекта „Лего“, е същото дете, което заченало в съзнанието си този сложен механизъм от мъртви кости и мултифункционални стави.

Докато изучаваше строежа на костите, той неохотно прие, че вдъхновител на тази зловеща конструкция е същата мания, стояща зад модела „Лего“.

— Сър, все още не е късно. Още има време момченцето да се откаже от гнева и да се изцели от болката си.

Изведнъж нещо в него се пречупи и сдържаните сълзи се затъркаляха по лицето му.

Той ме погледна и изрече с глас, натежал от мъка и озлобление:

— Напротив. Късно е.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ако не се лъжа, смъртта се появи в помещението, когато кръглите стени цъфнаха в разноцветните матрици на Божията мисъл, и се постара да се скрие възможно най-добре от полезрението ни. Но сега се направи, че току-що е влетяла в стаята, обзета от хладен гняв, и ме връхлетя. Сграбчи ме, придърпа ме към себе си и се озовах лице в лице с нея.

Предишната празнота в качулката беше заменена с брутална версия на лицето на брат Джон — ъглесто там, където неговото беше кръгло, твърдо там, където неговото беше меко. Това беше олицетворение не толкова на смъртта, колкото на представата за Могъщество в съзнанието на едно невръстно дете. Малкият гений, който беше признал страха си от хаоса и безсилието си да внесе ред в света. Сега дъхът му миришеше на изгорели газове и нажежена стомана, все едно се изправях срещу прегряла машина.

Той ме захвърли на един от столовете, все едно бях чувал с картофи. Блъснах се в хладната, кръгла стена и се подпрях с ръце на пода още преди да падна. Един от столовете полетя към мен. Приведох се и хукнах; стената зазвъня като стъклена камбана, а когато се ударих в нея не беше издала и най-слаб звук. Столът си стоеше, където беше паднал, но аз продължих да тичам като пиле без глава. И отново се озовах пред Смъртта.

* * *

Бронзовата рамка на прозореца скърца леко и се огъва под постоянния напор, но още се държи. Воят на объркания нападател става по-силен от тракането на дейните му кости.

— Тоя мушморок — решава брат Максвел — не се плаши от нас.

— Защото не сме го почнали — успокоява го брат Юмрука.

През едно от многото празни квадратчета, които някога са били заети от стъкла, калейдоскопичният звяр промушва в стаята остро като ножица трескаво пипало, дълго метър и половина.

Братята стъписано се олюляват назад.

Израстъкът се отчупва или е откъснат от скелета-майка и се строполява на пода. Отсеченият крайник незабавно се преподрежда във версия на по-грамадното същество.

С щипци и пинсети, бодливо, шипчесто и криво, голямо като индустриална прахосмукачка, то пъпли с бързината на хлебарка и бейзболната звезда Юмрука скамейките в луд възторг с удара си. Това дава на деликвента да разбере и наоколо се посипват кости на поразия. Юмрука настъпва към гнусната твар, която се опитва да избяга, и я довършва окончателно.

Когато през прозореца се намъква още едно пипало и пада на пода, брат Максвел виква на брат Флечър да изведе Джейкъб.

Като саксофонист брат Флечър е имал някой и друг опасен ангажимент в дните на незрялата си младост и знае как се бяга от бар, когато клиентите започнат да се стрелят; ето защо вече си е обрал крушите (с тях и Джейкъб) и се е омел от стаята, преди Максвел да си отвори устата. В коридора той чува как брат Григорий крещи, че в асансьорната шахта има нещо, което е твърдо решено да проникне през блокирания отвор на кабината.

* * *

Когато Смъртта отново ми налетя, Родион Романович се насочи към Смъртта с цялата неустрашимост на роден погребален агент и откри огън с „Пустинния орел“.

Той удържа на обещанието си за невероятна патърдия. Гърменето на пистолета беше само с няколко децибела по-ниско от трещенето на минохвъргачка.

Не съм следил бройката на изстрелите, раздадени от руснака, ала Смъртта се пръсна на геометрични фрагменти както при скока си от камбанарията; робата ѝ се оказа крехка като тялото, което загръщаше.

Парченцата, останките и треските на тази неестествена конструкция незабавно започнаха да се гърчат и подскочат в някаква

имитация на живот и след секунда се събраха.

Косачът се обърна към Романович, който изпразни пистолета си в него, бързо пхна ръка в джоба си за резервния пълнител и презареди.

Вторият залп навреди по-малко на Смъртта, която бързо се надигна.

Джон — не наш брат, а самодоволно дете — стоеше със затворени очи и не спираше да материализира Вечния градинар с мисълта си. Когато отвори очи, те вече не бяха на божи човек.

* * *

Брат Максвел размазва втория пришълец с бухалката, когато вижда, че Юмрука отново млати пришълец номер едно, който е цъфнал обратно с неவிжда бързина.

Трети израстък от скелета-майка пробива фронтовата линия и Максвел го отблъсква с удар и контраудар, но първата гад, на която е разказал играта, се е събрала и наежено му връхлита. Два дебели шипа пронизват гърдите на монаха.

Брат Юмрука се обръща, вижда гибелта на събрата си и с ужас наблюдава как оскверненото тяло на Максвел се превръща в калейдоскоп от невъобразимо въртящо-огъващи се кости, който разпуква грейката като пашкул и се слива с израстъка, който го е пронизал.

Юмрука побягва от стаята, трескаво блъска вратата, държи я затворена и крещи за помощ.

Подобно затруднение е било предвидено и на двама братя се отзовават с верига, единият край на която увиват около бравата, а другият слагат около дръжката на съседната врата. По този начин всяка врата служи като ключалка за другата.

Шумът от асансьорната шахта вече е такъв, че стените треперят от него. Чува се как кабинката се клати зад затворените врати и кабелите, които я държат, пищят с последни сили.

Джейкъб е на най-сигурното място: между сестра Анджела и сестра Мириам, които могат да се опрат и на самия дявол.

* * *

Преродената Смърт ме пренебрегна и се насочи към руснака, който се оказа по-бърз от нея с две крачки. Романович пъхна резервния пълнител в „Пустинния орел“, хвърли се към човека, на когото някога се възхищавах, и го простреля два пъти.

Инерцията на петдесеткалибровите патрони вдигна Джон Хайнеман във въздуха и го запрати на земята, където тялото му остана неподвижно. Мисълта му не можеше да проектира възкресяване, защото, все едно какво си въобразяваше една изгубена, мрачна част от душата му, той не беше свое собствено творение.

Косачът стигна до Романович и положи ръка на рамото му, но не за да го нападне. Вместо това фантомът зяпна Хайнеман като ударен от мълния: малкото му божество не бе по-различно от който и да е смъртен.

Този път Смъртта се разпиля на кубчета, които се разделиха на още кубчета — могила от танцуващи зарове без точки, мятаци се като новоизлюпени ларви — блъскаха се едно в друго, докато не се превърнаха в локвичка молекули, разпаднаха се на атоми, от които пък остана само споменът за човешката хюбрис.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Към единайсет часа онази вечер, когато фъртуната беше постихнала, първият двайсетчленен контингент на Националната агенция по сигурност пристигна в суперкамиони, които направо гълтаха снега. Нямах представа как Родион Романович беше успял да се свърже с тях, при положение, че телефоните не работят, но вече бях приел, че облакът от мистерии около мен е лека мъглица в сравнение с този около руснака.

В петък следобед броят на агентите беше нараснал до петдесет, а земите на абатството и прилежащите им постройки се намираха под техен контрол. Братята, сестрите и един разтърсен гост бяха разпитани най-щателно, но поне децата, по настояване на сестрите, не бяха тормозени с въпроси.

НАС изфабрикува истории, с които да обясни смъртта на брат Тимотей, брат Максвел и Джон Хайнеман. Семействата на Тимотей и Максвел щяха да научат, че двамата са намерили гибелта си при катастрофа с джип и останките им са били толкова обезобразени, че е нямало как да ги изложат в ковчег за вземане на последно сбогом.

Вече и за двамата бяха отслужени погребални литургии. През пролетта в гробището край горичката щяха да им бъдат издигнати надгробни плочи, въпреки че тленните им останки липсваха. Поне камъкът щеше да запази имената им за тези, които ги познаваха и обичаха.

За Джон Хайнеман също бе отслужена литургия. Трупът му щеше да се съхранява в моргата. След една година, когато смъртта и на тримата нямаше да изглежда съвпадение, от абатството щяха да обявят, че брат Джон е починал от масивен сърдечен удар.

Той нямаше друго семейство освен сина, който от самото начало бе отхвърлил. Въпреки ужаса и мъката, които Хайнеман бе донесъл на „Свети Вартоломей“, в дух на всеопрощение братята и сестрите единодушно решиха да го погребат в тяхното гробище, макар и на приемливо разстояние от другите души, намерили покой на това място.

НАС сложи ръка върху свързаните суперкомпютри на брат Джон. Те щяха да бъдат изнесени от Клетката на Джон и извозени с камиони. Всички странни помещения и машини за сътворения щяха да бъдат надеждно проучени, педантично разглобени и отнесени.

Братята, сестрите и искрено ваш... трябваше да подпишат клетвени декларации за мълчание. Беше ни дадено да разберем, че пир нарушаването им законът ще бъде приложен в цялата му строгост. Не смятам, че федералните се тревожеха за монасите и монахините, чийто живот е *посветен* на изпълнението на положени клетви, но с мен прекараха доста време, обрисувайки с тънка нюансировка страданието, въплътено в думите „да гниеш в затвора“.

Въпреки това създадох този ръкопис, тъй като за мен писането е терапия и в известен смисъл покаяние. Ако творението ми въобще види бял свят, това ще е след като приключа земния си път и се запътя към вечна слава или вечно проклятие — с други думи, на място, където НАС не може да ме спипа.

Въпреки че не носеше отговорност за изследванията или действията на Джон Хайнеман, абат Бернар настоя да се оттегли от поста си в дните между Коледа и Нова година.

Той наричаше Клетката на Джон адитум, което ще рече най-сакралната част на храм, светилище на светилищата. Със сърцето си беше прегърнал погрешната представа, че можем да познаем бог чрез науката, и от това го болеше доста, но най-големите му угризения бяха свързани с факта, че се бе оказал неспособен да прозре истинската мотивация на Джон Хайнеман, който е бил воден не от оправдана гордост в Божествения си гений, а от суета и таен тлеещ гняв, омърсили всичките му постижения.

В съботната вечер, три дни след кризата, Родион Романович дойде в стаята ми с две бутилки хубаво червено вино, пресен хляб, сирене, студен ростбиф и различни подправки. Нищо от донесеното не беше отровно.

Бу прекара по-голямата част от вечерта върху краката ми, сякаш се страхуваше, че мога да се простудя.

Елвис също намина за малко. Мислех си, че може би сега се е придвижил напред по примера на Константин, но Краля оставаше тук. Тревожеше се за мен. Освен това подозирах, че може би избира момента на оттеглянето си с прочутото си чувство за драма и стил.

Към полунощ, както си седяхме на масичката край прозореца, на който преди няколко дни чаках първия сняг, Родион ми каза:

— Ако желаеш, в понеделник си свободен да си тръгнеш. Или ще останеш?

— Може и да се върна някой ден, но сега това не е мястото за мен.

— Уверен съм, че братята и сестрите без изключение чувстват, че това винаги ще е мястото за теб. Ти спаси всичките, синко.

— Не, сър. Не всичките.

— Всички деца. Тимотей е бил убит малко след като си видял първия бодак. Нямало е как да го спасиш. А за смъртта на брат Максвел аз нося по-голямата вина. Ако бях оценил ситуацията правилно и бях застрелял Хайнеман по-рано, той още можеше да е жив.

— Сър, вие сте изненадващо добросърдечен за човек, който приготвя хората за последния им път.

— Е, както знаеш, в някои случаи смъртта е милост не само за умрелия, но и за онези, които покойникът е можел да унищожи. Кога тръгваш?

— Следващата седмица.

— Къде ще отидеш, синко?

— У дома, в Пико Мундо. Ами ти? Обратно в милия на сърцето ти Индианаполис?

— Изпитвам тъжната увереност, че Щатската библиотека на Четирийсет и първо северносенатско Авеню се е превърнала в бардак по време на отсъствието ми. Вместо това ще отида в калифорнийската Пустиня, за да посрещна госпожа Романович при завръщането ѝ от космоса.

Бяхме си изработили определен ритъм за тези неща, поради което отпих глътка вино и го оставих да погали небцето ми, преди да попитам:

— От космоса... това луната ли значи, сър?

— Този път не чак оттам. Един месец прекрасната ми благоверна изпълняваше важни задачи за великолепната ни страна на борда на една чуждестранна орбитална платформа и тук се налага да спра.

— Жена ви ще осигури ли вечна сигурност на Америка, сър?

— Нищо не е вечно, синко. Но ако трябва да поверя съдбата на нацията в едни-единствени ръце, не мога да се сетя за по-достойни от нейните.

— Ще ми се да я познавам, сър.

— И това ще стане някой ден.

Офертата на Елвис за чесане по корема съблазни Бу и той освободи краката ми.

— Безпокоя се за информацията в компютрите на доктор Хайнеман. В лоши ръце...

— Не се безпокой, момчето ми — прошепна руснакът. — Лично аз се погрижих информацията в тези компютри да стане на пюрe, преди да се обадя в отдела си.

Вдигнах чаша за тост:

— За синовете на професионалните убийци и съпрузите на космически героини.

— И за твоята изгубена изгора — рече той и се чукнахме. — Защото и в новото приключение те пази в сърцето си, както ти я пазиш в своето.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ранната синева беше пронизващо дълбока. Ливадата, загърната в снежната си мантия, се простираше блестяща и чиста, все едно бе настъпило утрото след смъртта, когато времето ще е надвило времето и всичко живо ще е спасено.

Сбогувах се снощи, защото бях решил да отпътувам рано сутринта, когато братята са на литургия, а сестрите вдигат децата от сън.

Пътищата бяха сухи и проходими. Изработеният по поръчка кадилак се появи без вериги на гумите, измърка и спря пред стълбището на крилото за гости, където го чаках.

Втурнах се надолу и му викнах да не слиза, но той отказа да си стои зад волана.

Ози Бун, моят приятел и покровител, прочутият автор на криминалета, за когото писах толкова много в първите си два ръкописа, е дебел до немай-къде: за него двеста кила олицетворяват стройна линия. Той настоява, че е в по-добро състояние от повечето бойци по сумо и може би е прав, но сърцето ми се качва в гърлото всеки път, когато Ози става от стол, защото ми се струва, че този път ще е непосилно натоварване за голямото му сърце.

— Скъпи Од — рече той и ме стисна в яка мечешка прегръдка до отворената врата на кадилака. — Боя се, че си измършавял. Станал си същинска оса.

— Не, сър. Както ме оставихте, така ме вземате. Може би ви изглеждам смален, защото вие сте се уголемили.

— В колата има грамадна чанта с фин натурален шоколад. С малко упорство ще качиш две кила, докато стигнем Пико Мундо. Дай да ти прибера багажа.

— Не, не, сър. Сам ще се оправя.

— Скъпи Од, отдавна трепериш в очакване на смъртта ми и още десет години има да се коркаш, преди тя да настъпи. Трупът ми ще бъде такова страшно изпитание за погребалните агенти, на които ще

им се падне да ме оправят, че Господ може би ще се смили над грешните им души и ще ме дари с вечен живот.

— Сър, хайде да не говорим за смърт. Идва Коледа. Време е за радост.

— На всяка цена ще си побъбрим за коледни звънчета, изпечени на открито, и тем подобни коледни щуротии.

Докато Ози изпиваше с поглед една от чантите ми и без съмнение възнамеряваше някога да я вдигне, аз натъпках всичко в багажника. Когато затръшнах капака, вдигнах поглед и установих, че всички братя, които трябваше да са на литургия, тихо се бяха събрали на стълбището.

Сестра Анджела и десетина други монахини също бяха там.

— Оди, може ли да ти покажа нещо? — попита ме тя.

Отидох при нея и тя разгърна едно руло, което се оказа огромен лист за рисунки. Джейкъб беше създал мой съвършен портрет.

— Много хубаво. И много сладко от негова страна.

— Но не е за теб, а за кабинета ми.

— Мадам, къде ще се бутам сред такава компания?

— Младежо, ти не преценяваш с чий образ и подобие ще плакна взори всеки ден. Загадката ми?

Вече бях пробвал отговора „сила“, който прозвуча толкова убедително от устата на Романович.

— Мадам, омаломощен съм от интелектуално напрежение.

— Знаеше ли, че след Революцията основателите на страната ни са предложили на Джордж Вашингтон да стане крал и той отказал?

— Не, мадам, не знаех.

— Знаеше ли, че Фланъри О'Конър живяла толкова тихо и кротко в своята общност, че много от съгражданите ѝ така и не разбрали, че тя е една от най-великите писателки на своето време?

— Южняшка ексцентричка.

— Така ли мислиш?

— Предполагам, че ще ме скъсат на контролно по този материал. Никога не съм бил добър ученик.

— Харпър Ли — продължи сестра Анджела — получила хиляди почетни звания и безчет награди за прекрасната си книга, но отказала да ги приеме. Любезно отправяла репортерите и професорите, които отъпкали пътека до прага ѝ.

— Не я винете, мадам. Неканените гости често са голяма досада. Мисля, че миртовосините ѝ очи никога не са блестели така ярко, както онази сутрин на стълбището.

— Dominus vobiscum^[1], Оди.

— И с вас, сестро.

Досега не ме беше целувала монахиня. Досега не бях целувал монахиня. Бузата ѝ беше невероятно мека.

Когато влязох в кадилака, видях, че Бу и Елвис стоят отзад.

Братята и сестрите мълчаливо стояха на стъпалата. Неведнъж се обръщах, за да ги видя, обръщах се, докато пътят не зави надолу и „Свети Вартоломей“ не се скри от погледа ми.

[1] Бог да е с теб (лат.) — Бел. Meduza ↑

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кадилакът беше структурно преустроен, за да не се килне под теглото на Ози, а седалката на шофьора беше ръчно изработена, за да поеме телесата му.

Той управляваше колата с обиграността на автомобилен състезател и ние летяхме из планинските пътища с грация, която изглеждаше непостижима при подобна скорост.

Заговорих го, когато излязохме на ниското:

— Сър, вие сте богат по всякакви стандарти.

— Трудолюбив съм и извадих късмет — съгласи се той.

— Имам една толкова голяма молба към вас, че ме е срам да ви я кажа.

Ози се ухили от удоволствие:

— Ти никога не ми даваш да направя нещо за теб, а аз те имам за син. На кого да оставя парите си? Страшния Честър никога не може да ги изхарчи.

Страшния Честър беше котаракът му, който не е роден с това име, а сам си го е завоювал.

— Има едно момиченце в училището.

— Към „Свети Вартоломей“ ли?

— Да. Казва се Флоси Баденблат.

— О, горкото дете!

— През какво ли не е минала, сър, но въпреки това грее.

— Какво искаш?

— Възможно ли ви е да основете попечителски фонд в размер на сто хиляди долара след плащането на данъците?

— Смятай, че е направено.

— С цел, когато напусне училището, да уреди живота си на място, където ще може да работи с кучета.

— Ще накарам адвоката да го формулира точно по този начин. А когато настъпи моментът, аз лично ли да се погрижа за прехода ѝ от училището към външния свят?

— Ако не е проблем, ще ви бъда вечно благодарен, сър.

— Ха — рече той и пусна кормилото, за да си плюе на ръцете, — беше лесно, като да излапаш сметанов пай. За кого да бъде следващия фонд?

Никакъв попечителски фонд не можеше да оправи сериозното умствено увреждане на Джъстин. Парите и красотата са популярно средство за защита срещу тегобите на този свят, но и двете не могат да променят миналото. Само времето лекува времето. Пътят напред и единственият път назад към невинността и умиротворението.

Известно време пътувахме, приказвахме си за Коледа и изведнъж интуицията ме връхлетя, по-мощна от когато и да било.

— Сър, бихте ли отбили?

Нещо в тона ми го накара да се намръщи и двойната му брадичка се разтресе на слоеве:

— Какъв е проблемът?

— Не знам. Може би не е проблем... а нещо много важно.

Той отби кадилака под сянката на няколко величествени бора и изключи двигателя.

— Оди?

— Един момент, сър.

Седяхме в мълчание. Слънчевите лъчи пърхаха с крила по предното стъкло и се гонеха с назъбените сенки на боровите клони.

Интуицията ми стана толкова интензивна, че да я пренебрегна, значеше да се откажа от себе си.

Животът ми не е мой. Бих го дал, за да спася момичето си, но Съдбата си беше направила другояче сметката. Сега вода непотребно съществуване и знам, че ще дойде ден, в който ще се разделя с този мой живот заради справедлива кауза.

— Трябва да сляза тук, сър.

— Какво, да не ти е лошо?

— Чувствам се отлично, сър. Психически магнетизъм. Оттук вече съм пеша.

— Но ти се връщаш у дома за Коледа.

— Не съм сигурен.

— Значи си до тук. И накъде пеша?

— Не знам, сър. Ще разбере докато се движа.

Не можех да задържа Ози зад волана. Приятелят ми се втрещи, когато извадих само една чанта от багажника.

— Не можеш да си отидеш само с това!

— Вътре имам всичко, което ми е нужно — успокоих го аз.

— Защо си търсиш белята, човече?

— Може би не си търся белята, сър.

— А какво тогава?

— Може би белята — отстъпих аз. — А може би мир. Не знам. Каквото и да е, то ме зове.

Ози помръкна:

— Но аз с такова нетърпение очаквах...

— И аз, сър.

— Цял Пико Мундо се е затъжил за теб.

— И на мен ми е мъчно за Пико Мундо. Но така стоят нещата. Знаете как е при мен.

Затворих багажника, но Ози не искаше да ме зареже в този пуцинак.

— Имам си Елвис и Бу — уверих го аз. — Не съм сам.

Озорих се, докато прегърна телесната му маса.

— За мен сте като баща. Обичам ви, сър.

— Синко — задавено прошепна той.

Стоях на отбивката и гледах как кадилакът изчезва в далечината. После тръгнах по банкета, воден от интуицията си.

С Бу влязохме в крачка. Той е единственото куче-призрак, което съм виждал. Обикновено животните нямат проблем да продължат напред. Незнайно защо той е блуждаел повече от година в абатството. Може би ме е очаквал.

Известно време Елвис беше до мен, после закрачи заднешком и ми се ухили така, сякаш ми беше погледил невероятен номер.

— Мислех, че вече си отпрашил напред — сгълчах го аз. — Знаеш, че си готов.

Той ми кимна с глупава усмивка.

— Тръгвай, де. Ще се оправя. Всички те чакат. Тръгвай.

Вървейки като рак, Кралят на рокендрола почна да ми маха за сбогом и стъпка след стъпка изчезна завинаги от този свят.

Вече окончателно бяхме излезли от планините. В тази калифорнийска долина лъчезарният ден се носеше леко над земята, а

дърветата и птичките даваха своя принос за ведрия ансамбъл.

След като Елвис си отиде, бях изминал може би около сто метра, преди да усетя, че някой върви до мен.

— Добър ден, сър — изненадано го поздравих аз.

Беше метнал сакото си през рамо, а ръкавите на ризата му бяха навити. Онази пословична усмивка трептеше на устните му.

— Няма как да не е интересно — обявих на всеослушание. — За мен ще е чест, ако и за вас успея да сторя същото.

Той докосна шапката си, без да я сваля, и ми намигна.

Коледа беше само след няколко дни.

Вървахме по банкета, устремени към неизвестното, докъдето води, водил е и ще води всеки път: аз, моето куче Бу и духът на Франк Синатра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.